VP magazin 51

FOILETON

END GAME

3A

ACTIUNE

AVENTURA

ANTICIPATIE



Tim MARQUITZ & J.M. MARTIN
Furtună şi Foc



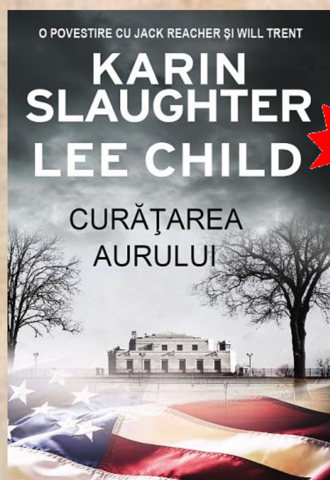
Lee CHILD
Hollywood-ul pe care mi-l amintesc



B.T. SCHMIDT & H. ROBERDS
Moarte la Rio



Keith DOUGLASS
Repliere



Lee CHILD & Karin SLAUGHTER
Curățarea aurului



Lee CHILD
Document nou, necompletat



David W. AMENDOLA
Războiul secret



Lee CHILD
Secțiunea 7(A) operațională





Mickey FERRON
Legea Junglei





M.J.ROSE
La terapie



William MITCHELL
Spiritul Dunei
Episodul III

END GAME





Gustav HASFORD
În spiritul baionetei

VP Magazin


Tim Marquitz & J.M. Martin
FURTUNĂ ȘI FOC

Tim Marquitz & J.M. Martin

FURTUNĂ ȘI FOC

versiunea în limba română

UNCRIS

AD 955
Insula Frei, Norvegia

Ceața sufoca lumina.

Bard strângea coada toporului precum un om ce se îneacă o bucată plutitoare de lemn. Degetele îi zvâcneau, pe piele simțea mii de împunsături de foc, amorțeala îl cuprindea neîndurătoare, în timp ce se târa prin ținutul arctic. Sângele dușmanilor săi – *austmann*ii pe care-i întâlnise pe câmpia de la Rastarkalv – îi picura de pe mâini și acoperea strălucirea lamei, iar hainele ude făceau să-i fie și mai frig, dar gustul înfrângerii lui Eiriksønnene domina aerul înghețat.

Bard îl urmase în luptă pe tânărul său rege, Harald Greycloak[1] (*mantie cenușie*), și acum se întreba dacă-l va întâlni curând pe tatăl lui Greycloak, regele Erik Bloodax[2] (*secure însângerată*), în sălile de ospețe din Valhöll[3].

Ei au fost copleșiți de forțele lui Haakon, și mai ales de incantațiile detestatelor vrăjitoare *völur*. Și, deși Bard a ucis atât de mulți războinici încât îl dureau brațele, un

---

[1] Harald II Greycloak (c. 935 - c. 970) - rege al Norvegiei din dinastia Fairhair. Porecla 'Mantie cenușie' vine de la o manta din blană de oaie primită în dar (se poate spune că a fost unul dintre primii *fashion influencer*).

[2] Eric Haraldsson (poreclit Bloodaxe/blóðøx) a fost un conducător norvegian din sec X.

[3] Valhöll/Valhalla – în mitologia nordică, este o sală enormă aflată în Asgard, sub stăpânirea lui Odin. Jumătate din războinicii morți în luptă sunt duși aici de către valkyrii, cealaltă jumătate ajungând pe câmpia Fólkvangr a zeiței Freyja.

val învârtejit de ceață cenușie s-a năpustit asupra lor, luându-i de gât ca niște gheare. Și-a ținut respirație de teamă ca această magie neagră să nu-i înece plămânii.

Vrăjitorie, asta a fost. Urmarea unei incantații șamanice (*galdr*). Și Bard a căzut în genunchi, strângând din dinți împotriva ceței. Dar aceasta îi mângâia buzele sfidătoare, ca un sărut periculos. Știa că nu va mai trece mult timp până ce va trebui să o înghită, și se temea că ceața îi va lăsa trupul fără viață. Va ajunge sufletul său în Sălile de Aur? Sau *norn*ele[4] i-au hărăzit o altă soartă? Chiar dacă și-a cam câștigat dreptul de a fi un războinic în viața de apoi, cum ar putea Odin să accepte o ofrandă atât de săracă?

Până acum, Moartea l-a lăsat neatins pe Bard. Chiar și când armatele se confruntau în mijlocul înflăcăratelor incantații (*galdrar*) ale vrăjitoarelor, iar bestiile lui Haakon, venite de-a dreptul din adâncurile infernului (*Hel*), smulgeau carnea de pe oasele fraților și surorilor sale de arme, Bard a știut că nu e nimic onorabil într-un asemenea sfârșit – doar o pierdere în liniștea rece, uitată de zei.

Nu.

Cuvântul îi umplea capul.

Nu. Se întărea la fiecare șoaptă a ecoului.

Nu. Nu va muri datorită perfidiei vrăjitoarelor lui Haakon the Good[5] (*cel bun*), ale căror orori au ucis astăzi atât de mulți. Nobilii războinici nu vor întâlni Moartea în genunchi. Bard și-a întărit strânsoare pe topor, s-a ridicat și a continuat să înainteze.

„*Nu!*”, a gâfâit printre dinții strânși. Nu conta în ce direcție mergea. Vuietul familiar al mării se pierduse demult în depărtare. Doar ceața cenușie îi împresura simțurile, iar în îmbrățișarea ei, cu dușmanii aflați peste tot în jur, orice direcție era la fel de bună ca oricare alta.

Mușchii îl dureau, încheieturiile pocneau. Iarba uscată era alunecoasă sub încălțări, dar înăbușea zgomotul pașilor în timp ce înainta cu grijă. Bard blestemă zgomotul trecerii sale, pentru că din ceața înconjurătoare nu răzbătea decât liniște. Păianjeni de teamă îi alergau pe spinare. Un întreg trib de *jötnar*[6] s-ar fi putut strecura în fața sa, iar el habar nu ar fi avut. Nu în această întunecime. A înghițit cu greu la acest gând; apoi a continuat să înainteze pas cu pas.

Bard a mers cam cât o mie de bătăi de inimă, ținând strâns toporul, furios, cu ochii îngustați, căutând pe cineva – ceva – pe care să-l ucidă, până când din ceață s-a materializat o umbră, apoi alta, și încă una.

Stânci cu *rune.*

---

[4] Norn/nornir – ființe mitologice – femei – care conduc soarta zeilor și a oamenilor (în mitologia nordică).

[5] Haakon Haraldsson (c. 920-961) - Haakon cel Bun/góði a fost rege al Norvegiei (934-961). Remarcat pentru încercările sale de a introduce creștinismul în Norvegia.

[6] Jötunn/ jötnar – ființe supranaturale din mitologia nordică; *risi, thurs, troll.*

Bard a lovit-o pe prima cu piciorul pentru a testa dacă este reală. Cu grijă și-a trecut mâna peste suprafața sa gravată. *Futhark*[7] ieșeau în relief din netezimea pietrei. Mintea sa desluși clar, înaintea ochilor, înțelesul inscripției. Runele însemnau: *Onoare. Pace. Amintire*. Cuvintele cântau pe rând în vârful degetelor sale.

Haraldr Hárfagri ræisþi kumbl þausi æftiR Øyvind eR vaR – citi pe stânca cea mai apropiată, la fel de înaltă ca el.

Harald Fairhair[8] *a ridicat aceste monumente în amintirea lui Eyvindr Cel Viteaz.*

Sângele îi pulsa în vene și un blestem i se topi pe limbă. Ajunsese printre lungile movile-morminte ale lui Freiøya. Departe de locul unde căzuseră prietenii săi víkingr, locul de îngropăciune era un reper sumbru, unde se rugase să nu ajungă niciodată; totuși, pe aceste meleaguri sfințite, îi revenea speranța.

Cine altcineva decât un nebun ar căuta pe cineva viu într-un mormânt?

Cu ceva ani înainte, din cânturile lui Eyvindr[9], Bard aflase istorisiri despre uciderea cu propria sa mână chiar a fraților lui Harald Fairhair, la porunca a însăși regelui Norvegiei. Bard a pufnit pe nas, dar nu a mai zăbovit – avea nevoie de un adăpost mai acătării decât aceste pietre blestemate, un fel de sanctuar înainte ca *völur* ale lui Haakon să-și cheme ceața înapoi și să-l lase descoperit.

Fantomele înaintașilor dușmanului său bântuiau prin aer. Bard le putea simți prezența pogorând asupra sa atunci când a încălcat hotarul străjuit de pietre. Cu răsuflarea tremurătoare și-a cerut, mormăind, iertare pentru această profanare. Nu avea nici o intenție să pângărească acest loc de odihnă veșnică, dar Bard trebuia să meargă înainte, pe aici, dacă voia să rămână viu. Morții se vor putea întoarce curând împotriva sa.

Părea o faptă imposibilă. Colinele mortuare se întindeau dezolante înaintea sa, dar chiar când începu să dispere că ar putea fi prins acolo pentru totdeauna, mâna sa întinsă s-a lovit de ceva solid. Șocul loviturii și răceala i-a provocat o durere ce s-a răzpândit până în adâncul oaselor, dar a ignorat-o și a examinat obiectul. Marmură netedă. S-a apropiat puțin și forma unui războinic s-a dezvăluit din ceață, înălțându-se deasupra sa. Lui Bard aproape că i-a sărit inima din piept, dar rațiunea a învins repede. În calea sa se ridica măreț monumentul unui rege *víkingr*. Să fie acesta monumentul lui Harald însuși?

Bard a răsuflat încet, reținându-și un râs nervos, apoi a înțepenit la auzul unui unei șoapte înăbușite în iarba udă din spatele său. S-a lăsat pe vine când un vârtej de fum și oțel a vâjâit pe deasupra capului său, izbind într-o statuie din care a spulberat așchii de piatră.

---

[7] alfabetul Runic este numit *Futhark* – nume compus din primele șase litere ale acestui alfabet.

[8] Harald I Fairhair (c. 850 - c. 932) – primul rege al Norvegiei (c. 872-930).

[9] Eyvindr Finnsson - poet (*skald*) norvegian din sec X.

Prin negură s-a ivit forma vagă a unor încălțări; Bard s-a retras lovind cu toporul în direcția de unde credea că vine inamicul spre el. Metalul a șuierat, urmat de un geamăt. Lovitura și-a făcut treaba. Încălțările s-au dat înapoi, abia vizibile, iar Bard a înaintat repede ca să nu piardă urma. Când a căzut la pământ, atacatorul a scos un geamăt de durere. Bard s-a apropiat fără ezitare și l-a prins cu mâna stângă de gât. A mormăit și și-a ridicat toporul ca să lovească din nou, dar brațul i-a înțepenit când a distins chipul familiar de sub el.

— Pe toți zeii, Hilde, s-a înfuriat. Aproape că te-am omorât.

Și-a luat mâna din gâtul femeii și a coborât brațul cu arma.

— Nu fi chiar atât de sigur, a răspuns aceasta, cu un umor macabru în glas, și i-a fluturat prin față două țepușe de oțel

El a rânjit bucuros când două umbre s-au apropiat – frații pe care i-a crezut morți au apărut din ceață.

— Pe ea am găsit-o peste o iapă însângerată, cu capul spart și creierii scurgându-i-se din craniu, s-a lăudat Devin, arătând către femeie. Dacă bătrâna' Hrimgerd[10] însăși n-a putut să o doboare pe Hilde, mă-ndoiesc că un *fifl*[11] ca tine ar putea-o face.

— Cel puțin, așa a spus ea, a adăugat Arndt chicotind.

Bard a râs ușurat și s-a ridicat, trăgând-o și pe Hilde în picioare. A îmbrățișat-o scurt, la fel ca și pe ceilalți.

— Noi am crezut că ești mort, i-a spus Arndt, bătându-l pe umăr; barba sa împletită era întunecată de sângele închegat.

Pe coiful metalic se vedea urma unei lovituri respectabile, iar o tăietură îi traversa nasul mare. Însă Brad îl văzuse pe războinic și mai rău de atât.

— Și eu la fel - Bard l-a bătut cu palma pe umăr. Și eu la fel.

Se uită și la ceilalți; fiind separați de la începutul bătăliei, îl bucura apariția lor neașteptată și și-a simțit moralul ridicat de buna lor companie.

Hilde arăta aproape la fel ca atunci când au debarcat: părul lung, blond, era atât de strâns împletit încât era neatins de vântul rece sau de lupta amarnică împotriva ciudatei fiare. Ochi iei mari și albaștri îl priveau în timp ce el o cerceta. Scutul îi atârna de braț, iar pieptarul era mânjit cu pete purpurii de la cei ce au îndrăznit să o înfrunte – doar o ușoară urmă marca locul unde a lovit toporul său – dar nu se vedea nici o rană, în afara a două tăieturi superficiale care dovedeau că ea a dat mai mult decât a primit. Un zâmbet amuzat, abia vizibil, flutura pe buzele ei și o ușoară roșeață îi colora obrajii pistruiați. Apoi s-a aplecat să-și ridice sabia smulsă din mână de lovitura lui Bard.

---

[10] Hrímgerðr (Hrimgerdr sau Hrimgerd) - în mitologia nordică, este o femeie *jötunn*.

[11] Fifl (în vechea islandeză) – prost.

Acesta o privea, mulțumit că nu-și împlântase securea în frumosul ei cap, pentru că era sigur că ar fi mâniat-o pe zeiță, fără a mai aminti de mătușa ei, Regina Gunnhild[12]. Privirea i-a trecut la Devin, un turingian subțirel care, cu sabia în mână, a înclinat scurt și solemn capul către Bard. Trupul său o făcea pe Hilde să pară aproape masculină, dar Bard știa câtă putere se ascundea în acest războinic călit în lungii ani de sclavie la vâslele unui *dromon*[13] bizantin, înainte de a fi salvat de cei de pe *drakkar*ele lui Bloodax. Trăsăturile ascuțite ale lui Dev se iveau din semiobscuritate precum cele ale unui vultur, abia umbrite de puful de pe bărbie. Își pierduse scutul pe undeva, dar chiar și așa nu părea cu nimic mai puțin aprig.

— Dacă nu găseam sanctuarul lui Óðinn, am fi ajuns în sala lui, spuse Hilde, cu un zâmbet fantomatic pe chip.

Un tunet s-a rostogolit undeva pe deasupra capetelor lor, ca o întărire parcă a celor spuse de ea.

Bard a încuviințat, dar plăcerea reîntâlnirii cu tovarășii săi scădea pe măsură ce reveneau la realitatea lor nefericită. Chiar dacă acum erau împreună, nu erau mai în siguranță față de vrăjitoarele lui Haakon, decât fuseseră atunci când au fost despărțiți.

— Corăbiile? a întrebat Arndt.

— Probabil că până acum, li s-a dat foc sau au fost lăsate în voia valurilor, spuse Bard. Suntem departe de țărm.

— Atunci, fraților, nordul este tot ce avem. Spre nord, către țărmul îndepărtat unde vom putea să ne reunim cu cei care au reușit să se strecoare… ar trebui să fie unii.

Devin s-a rotit încet în jurul său, cercetând împrejurimile cu ochii îngustați.

— Sigur, ne-ar fi de folos să știm în ce direcție o fi acesta.

Hilde a mormăit aprobator, iar Bard s-a uitat și el prin ceață, cu ochii către statuia neclară ce se ridica în apropiere. A lăsat să-i scape un râs tăcut, atrăgând atenția celorlalți.

— Dacă voi ați fi statuia unuia dintre vechii regi, ați privi către ținutul din spatele vostru, sau către calea pe care vă mână spiritul?

Hilde a rămas un moment nemișcată, urmărindu-i privirea, cu ochii strălucind prin negură.

— Către mare, a răspuns, zâmbind.

Bard a dat din cap.

---

[12] Gunnhildr konungamóðir (c. 910 – c. 980) – figură quasi-istorică ce apare în saga islandice ca soție a lui Eric Bloodaxe.

[13] dromon – tip de galeră, cea mai importantă navă de luptă din marina bizantină din sec V-XII AD.

— Atunci să ne rugăm ca străbunii lui Haakon să fi avut ceva minte în țeste în zilele când au ridicat aceste pietre.

A urmărit brațul drept al statuii și a arătat în direcția către care indica.

— Se pare că avem calea, spuse Devin.

Arndt a ridicat din umeri.

— *Valkyr* ne va găsi indiferent unde ne vor zăcea hoiturile, așa că, la drum, prieteni.

— Ce optimism, frate.

Hilde a chicotit ușor, dar nu a ezitat să o ia din loc, înaintând prin ceață.

— Stați apropiați, a avertizat, deși nu ar fi fost nevoie.

Bard și ceilalți o urmau îndeaproape, aproape călcând-o pe picioare. Fanfaronada lor îi încleșta limba, odată cu propria sa frică.

La fiecare pas se gândeau la trupurile îngropate sub picioarele lor, iar timpul a trecut pe neștiute în timp ce străbăteau necropola.

Tunetele detunau în ceruri, o serenadă sumbră ce le însoțea mersul neliniștit. Bard și-a pierdut cu totul simțul direcției la numai 20 pași după ce statuia s-a topit în urma lor, și se ruga ca Hilde să știe pe unde merge, dar nu-și putea înfrâna neliniștea ce-i creștea la fiecare pas. Bard se aștepta ca *draugar*[14] - oasele înviate ale celor morți demult – să se ivească din ceață, iar nările îi adulmecau după cel mai mic semn al inconfundabilei duhori de putreziciune. Se uita sălbatic în jur, sigur că simțea mai mult decât virulența morților asupra lor, abia atunci realizând că-și poate vedea frații fără să facă vreun efort.

— Stați, a șoptit, ridicând pumnul strâns.

Ceilalți s-au adunat în jurul său, nedumeriți. Hilde a înțeles prima ce anume îl preocupă.

— Se ridică ceața.

Zicerea ei părea să fie adevărată. Fuioarele cenușii se subțiau, ridicându-se spre cerul care se lumina. Un vânt glacial începu să bată, luând locul dispărutei ceți. Prin trupul lui Bard trecu un fior rece.

— Vor veni după noi.

Abia își termină vorbele când un șuierat gâlgâit a despicat aerul. L-au urmat încă o duzină. Strânse tare coada toporului, recunoscând ce anume se strecura către ei.

Prima dintre bestiile lui Haakon s-a ivit la marginea valului de ceață ce se retrăgea. Bard a rămas pe loc, deși teroarea îl îndemnă să fugă. Cu un urlet, s-a năpustit asupra lor. Netede precum șerpii, creaturile lui Haakon erau supranaturale; li se spunea *nidhoggr*[15] - numele a venit de la sine în mintea lui Bard – și se ridicau din

[14] draugr/draug – în mitologia nordică, o creatură moartă și nu prea (stil zombi).
[15] Nidhoggr/Níðhöggr în mitologia nordică, un șarpe/dragon aflat la rădăcina *copacului lumii*/Yggdrasil.

adâncurile infernului. Și chiar dacă ajungeau doar până la genunchii *víkingr*, s-au târât până la doar câțiva pași distanță, cu boturile sălbatice, ca ale unor urși, deschise, arătându-și rândurile de colți ascuțiți. Patru ochi albi ca laptele se holbau la el cu o răutate malefică, bulgări de ură ce răsăreau din craniul lipsit de păr al celei mai apropiate bestii. Multele ei picioare se agitau, iar ghearele ascuțite zgâriau cu zgomot pământul bătătorit.

O clipă mai târziu, bestia era peste ei.

Hilde a fost prima care le-a vărsat sângele. A izbit cu pavăza peste botul celei mai apropiate *nidhogg*, apoi și-a abătut sabia asupra ei. Lama acesteia a pătruns prin oasele tari spărgându-i craniul și retezând legăturile nenaturale cu această lume. Hilde a împins deoparte cadavrul cu piciorul și s-a întors către următoarea bestie, dar Bard nu a mai putut să se uite; avea el însuși cu ce să se lupte.

Cea mai apropiată *nidhogg* s-a ghemuit ca și cum ar fi vrut să înainteze pe picioare, dar Bard a înțeles înșelătoria creaturii. S-a lăsat pe vine când bestia a sărit sus, asupra sa. I-a trecut pe deasupra capului, iar Bard a lovit-o cu lama securii. Aceasta s-a răsucit și a căzut la pământ cu un zgomot dezgustător. Avea coastele și pieptul zdrobite, se scutura agonic, iar ghearele sfâșiau aerul gol; dar nu era timp să se bucure de înfrângerea unui singur monstru.

Bard s-a dat înapoi câțiva pași și și-a rotit toporul când o altă bestie șarpe s-a aruncat asupra lui. Oțelul și osul s-au ciocnit, iar creatura s-a prăbușit cu capul despicat în două. A treia bestie a lovit-o cu dosul securii și a trimis-o gemând înfundat în iarbă. Bard respira rapid, privind din mișcare cum Devin seceră un trio de *nidhoggr*, sânge și bucăți de membre retezate zburând prin aer precum cuțitele unui jongler.

Lui Arndt îi lipsea grația lui Devin. Mormăia și se încrunta în timp ce-și rotea în arcuiri largi greaua sabie ținută cu ambele mâini. Mușchii i se încordau sub pielea arsă de soare și plină de cicatrice, pentru că războinicul își punea întreaga putere în fiecare lovitură. *Nidhoggr* cădeau sfârtecați la picioarele lui, din boturile deschise ieșeau urlete și grohăituri, apoi se zvârcoleau încovrigându-se… și mureau. Dar mulți alții veneau, de parcă ar fi știut că ferocitatea lui Arndt va însemna pierzania sa, atunci când forța îi va slăbi.

Unul a dovedit că presupunerea a fost adevărată.

Arndt a lovit un *nidhogg* care s-a apropiat prea mult, dar mișcarea l-a făcut să dea înapoi, dezechilibrat. Înainte de a se putea repune pe picioare, bestia pe care o lovise de moarte l-a apucat de gleznă. Oasele au trosnit ca o creangă uscată, și Arndt a țipat. A țipat iarăși când talpa i-a fost smulsă de la picior, iar el a trebuit să „calce” pe ciotul din care curgea sângele. Războinicul s-a prăbușit, dând peste cap ochii albi.

Bard s-a grăbit să străbată distanța dintre ei, dar cu tot efortul său, a fost prea târziu. Arndt a încercat să riposteze când un monstru și-a băgat botul în subsuoara sa. Un jet de sânge a țâșnit din gâtul războinicului, pentru că creatura trăgea de tendoanele și de mușchii tari ca rădăcinile lui *Yggdrasil*[16]. Pe pământ, sub Arndt, se aduna o baltă neagră.

Hilde a ajuns prima lângă el, și a lovit cu sabia în gâtul *nidhogg*ului, ucigându-l înainte de a mai putea mușca încă o dată. Devin a venit din urma sa, curățând locul de bestiile moarte ce zăceau în iarbă. Bard făcu același lucru de cealaltă parte, confruntându-se cu ultimii monștri care încă nu fuseseră doborâți. A dat în ei, tăindu-i cu sabia până ce a fost sigur că erau morți. Apoi s-a întors ca să vadă ce-i cu Arndt.

Războinicul căzut tremura cu gura căscată ca un pește pe uscat și cu privirea în gol. Hilda îl ținea în brațe, dar era clar că el habar nu are de prezența ei. Când i-a întâlnit privirea, ea a dat din cap la întrebarea nepusă a lui Bard.

— E sfârșit.

Înainte ca Bard să poată răspunde, Hilde a tras lama sabiei peste gâtul lui Arndt, eliberându-l și de restul de viață prin tăietura largă de sub barba împletită. Acesta s-a încordat, apoi a rămas nemișcat, fără să scoată nici un sunet.

Cu toată moartea care-i înconjura, Bard s-a simțit cutremurat în spiritul său de războinic. Arndt a fost un luptător demn să ajungă în Sala de Aur a zeilor, și a așteptat un semn al venirii *valkyr*.

Hilde a așezat capul lui Arndt pe pământ cu grijă și respect, apoi s-a ridicat în picioare. Deși mai rămăsese puțin timp înainte ca să-i găsească creaturile lui Haakon, Bard știa că nu-și pot părăsi fratele în acest fel. Poate că Fecioarele cu scuturi vor veni curând, poate că nu. Ei nu-l puteau reîntoarce în pântecele zeiței, dar…

— *Lo, jeg ser her min far og mor*, începu Devin, luând hotărârea pentru ei.

Bard a tras aer în piept și a dat din cap aprobator. Îl puteau onora pe Arndt în acest fel, și a continuat să intoneze rugăciunea doar cu puțin mai tare decât o șoaptă:

— *Lo, nå ser jeg all min død slektningsbordsetning. Lo, det er mitt hoved, som er å sitte i Paradis. Paradis er slik vakkert, så grønn. Med ham er hans menn og gutter.*

— *Han kaller til meg, så fører meg til ham.*

Ultimele cuvinte s-au desprins de pe buzele lui Hilde, iar bard le-a repetat în minte. *El mă cheamă, așa că du-mă la el*.

Când rugăciunea s-a terminat, Bard a luat sabia lui Arndt și a pus-o în mâna mortului, cu lama peste pieptul larg… poate că va avea nevoie de ea în călătoria sa.

Apoi, fără alte cuvinte, supraviețuitorii au plecat la drum, lăsându-și camaradul în urmă, înconjurat de cenușiul ce se amesteca cu tonurile violete ale apusului de soare.

---

[16] Yggdrasil – un imens arbore mitic care ocupă un loc central în cosmologia nordică în care conectează cele Nouă Lumi.

Bard s-a cutremurat, dar nu de frig. Privea în depărtare, la norii ce înghițeau lumina și știa că au scăpat de ceva oribil… doar ca să dea peste altceva la fel.

Ceilalți păreau să gândească la fel. Au grăbit pasul, profitând de ultimele urme de lumină pentru a ieși din acest *mormânt* înainte ca întunericul să revină.

Abia ce au ajuns la bariera de pietre când soarele a dispărut din vedere, umbrele dansând ca o ofrandă adusă dispariției sale.

— Pe aici.

Șoapta lui Hilde a fost funia de care s-a agățat speranța lui Bard. S-au adunat mai aproape unii de alții, în timp ce întunecimea înghițea toate culorile lumii, până ce ochii strălucitori ai zeilor se vor deschide din nou. Urlete îndepărtate se reuneau cu altele, corul prădătorilor apropiindu-se de bard și ceilalți care înaintau cu greu.

Cu toată dorința sa de mai înainte ca mai degrabă să moară în luptă decât în flăcările dezgustătoarelor *galdrar* ale vrăjitoarelor, a simțit că, mai mult decât orice, vrea să trăiască. Nu voia să piară pe această insulă de rău augur, menită să profaneze spiritul oricui ajungea pe țărmul ei.

A strâns din dinți și a înălțat o rugă către ceruri, în numele lui Arndt, după care și-a reluat marșul cu vigoare regăsită în pași.

Ciudat, dar, mergând spre nord, pe urmele lor se auzeau sunete guturale. Orele treceau într-un târâș greu ca plumbul, cu frica încleștată de picioarele lor. Abia după ivirea stelelor, Bard a băgat de seamă că ceva foarte întunecat se contura în față. Și-a oprit tovarășii, arătând către forma care le tăia calea. Au așteptat în liniște câteva momente lungi, dorindu-și ca să priceapă ceea ce văd.

— Alt gorgan? a întrebat devin.

Bard a dat din cap, deși celălalt nu-i putea vedea gestul pentru că se afla înaintea lui.

— Este un bordei.

— *Aye*[17], a confirmat Hilde, care, fără a-i mai aștepta pe ceilalți, a înaintat din nou, cu Bard și Devin pe urmele sale.

Puțin după aceea, stăteau ghemuiți lângă bordeiul ridicat din pietre, cu urechile lipite de zidul rece. Nu răzbătea nici un zgomot. Bard a înaintat, dând roată bordeiului până i-a găsit ușa lăsată deschisă. Privi înăuntru, cu inima-i bătând nebunește, dar micul bordei era gol.

— Mai sunt și altele, spuse Hilde din spatele său, arătând cu brațul întins.

Adevărat, vreo duzină de colibe asemănătoare erau răspândite în spatele celei dintâi, fiecare separată de spații mari cât lungimea a câtorva cai, pline de buruieni și

[17] aye – expresie din engleza veche (preluat din vechea ‘norvegiană’ – ey/ei); *afirmativ / da*.

spini. Trecerea celor trei războinici nordici nu a fost întâmpinată de nici un fel de lumini sau sunete.

Bard a tras adânc aer în piept și s-a apropiat de alt bordei, gol și el. Apoi a trecut pe la fiecare, cu Hilde și Devin în spatele său, dar nu era nimeni, nicăieri. Când și ultimul bordei s-a dovedit a fi gol, Bard s-a întors către tovarășii săi:

— Avem o șansă.

— Să trăim sau să murim? a răspuns Devin, cu un zâmbet strâmb pe buze, dar fără nici o sclipire în ochi.

Hilde nu i-a băgat în seamă, gândurile deformându-i chipul. Bard i-a urmărit privirea și a văzut fluturarea confuză a copacilor, departe, către nord. Frunzele lor dănțuiau în lumina slabă a stelelor, iar o șoaptă slabă ca un freamăt ajungea la urechile lui Bard.

— Eh, adică pădurea ar fi șansa noastră? a întrebat Devin. Mai bine sap o groapă și aștept până dimineață.

Bard a fost de acord. Privi în spate la cea mai apropiată colibă și se neliniști de goliciunea ei, dar ispita unui adăpost era de neînfrânt, după lupta și vântul care l-au secătuit până în măduva oaselor încă de când a pus piciorul pe insulă. Prinse privirea Hildei.

— Dacă ar fi să alegi…?

Ea oftă.

— Dacă *nidhoggr* bântuie în teren deschis, ca oile, aș prefera să simt soarele în ceafă înainte de a pune piciorul în pădurea de acolo.

— Atunci „groapă” să fie, spuse Devin.

Îi făcu semn Hildei să intre prima în cea mai apropiată colibă.

— N-aș fi crezut că noi trei o să împărțim același adăpost într-o noapte rece de iarnă. Să nu-i spui lui *faðir*[18] - îi făcu cu ochiul lui Hilde.

Ea a zâmbit, și-a pus mâna pe platoșa de la piept și a intrat înăuntru.

— Dacă încercați să vă cuibăriți pe-aproape de mine, o să aveți de-a face cu sabia mea, băiete.

Devin s-a uitat la Bard, ridicând o sprânceană.

— Nici o șansă, prietene. În noaptea asta să-ți ții mâinile pe sabia ta – i-a spus acesta, pășind în urma Hildei.

Râsul acesteia i-a întâmpinat, și Bard a închis ușa trăgându-i și zăvorul.

— La naiba cu ochii lui Freiøya[19]. Lasă-mă să-mi petrec ultimele ceasuri cu un burduf plin cu mied și două muieri cu curu' mare, a mormăit Devin. Aș fi putut sta acasă, cu muierea mea, decât să mor aici cu mădularul tare între picioare.

---

[18] faðir – tată.

[19] Freiøya –nume a zeiței dragostei, frumuseții, a războiului și a morții din mitologia nordică.

Hilde s-a culcat în colțul cel mai depărtat de ușă, cu zâmbetul șters de pe buze.

— Frăție, dacă ajungem acasă, ți-o dau o seară pe Dragny.

— Capra ta pentru o noapte întreagă? Ce generoasă ești.

Bard stătea lângă ușă, înăbușindu-și râsul cu mâneca. Securea o avea pe genunchi. Își sprijini capul de piatra rece a zidului, lăsând răceala acestuia să pătrundă în carnea-i înfierbântată. A clipit de câteva ori, apoi și-a odihnit ochii. Vocile scăzute ale celor doi tovarăși ai săi s-au stins, iar întunericul l-a învăluit.

• • •

— Vor ajunge curând aici.

La auzul vocii familiare, Bard a sărit în picioare, cu ochii larg deschiși. În fața sa stătea Arndt. Sângele se închegase pe piept, iar rana de la gât se deschidea și se închidea – o gaură neagră în pielea palidă, prin care parcă încerca să respire.

— Cum…? a întrebat Bard, abia reușind să-și miște limba în gura uscată.

— Nu avem timp, i-a răspuns Arndt, atrăgând privirea lui Bard asupra feței sale.

Acolo a găsit Bard răspunsul cerut: cum de putea să fie alături de el războinicul pe care l-a crezut mort.

Ochii de un albastru mai profund decât lacul Votka se uitau la el. Privirea lui Bard s-a cufundat în profunzimea lor abisală, tot mai adânc, cu fiecare clipă care trecea. Și-a scuturat capul ca să-și lepede slăbiciunea din membre și s-a proptit bine pe picioare. Deși privirea nu și-a luat privirea de la Arndt, i-a evitat ochii, concentrându-se asupra nasului său mare.

— De ce ai venit?

— Copoii sunt liberi. Au venit după miros.

Mâna sa spectrală a arătat încăperea, întâi spre Devin, apoi spre Hilda.

— Fugi acum, dar fii atent la bălțatul cu blana tunsă.

— Arndt?

Vocea întrebătoare a Hildei s-a făcut auzită. Bard s-a uitat la ea cum se ridică de jos, apoi din nou la spiritul războinicului, doar ca să descopere că acesta nu se mai afla acolo. Doar un miros slab de praf de mormânt rămas în urma vedeniei.

Hilda a întins mâna în spațiul unde tocmai se aflase Arndt, pipăind cu degetele aerul gol.

— A fost cu adevărat…?

Întrebarea a fost acoperită de urletul bestial care a făcut noaptea să se cutremure.

— Iadul necruțător, a bombănit Devin, venit alături de Bard și Hilde. Ce-a fost asta?

— Trebuie să plecăm.

Bard și-a luat toporul și a dat să descuie ușa.

— Nu, l-a oprit Hilde, Nu putem doar să…

Dar Bard nu mai era atent la ea. Când morții avertizau despre pericol, cei ce voiau să trăiască trebuiau să le asculte spusele. A dat bârna deoparte și a deschis ușa, năvălind afară, cu toporul înaintea sa. Doar cătunul părăsit l-a întâmpinat, dar simțea că ceva îl înconjoară din întuneric. Făcea să-și simtă pielea parcă cuprinsă de foc. A răsunat încă un urlet gutural, de data aceasta mai apropiat. Indiferent ce o fi asmuțit Haakon, va fi curând asupra lor. Când sunetul s-a stins, i-a auzit pe Hilde și pe Devin mișcându-se îndeaproape în urma sa. S-a întors, dar ceva neclar dintr-o parte a sa și instinctul l-au făcut să aleagă. Bard a rupt-o la fugă spre copaci.

Deși întunericul era foarte dens, lumina stelelor le dezvăluia conturul. A alergat direct către ei prin terenul înierbat, fără a încerca să-și ascundă prezența pentru orice vrăjitorie s-o fi ținut pe urmele sale. Acum nu-l mai putea ajuta nici o manevră vicleană sau șmecherie. Tovarășii săi l-au urmat, respirația lor grea arătând că țin ritmul cu el.

Au ajuns la lizieră chiar în momentul în care *ceva* s-a prăbușit în spatele lor. Lemnul s-a frânt precum oasele rupte, iar pietrele au trăncănit tare când au căzut la pământ după ce au fost spulberate din zidul bordeiului pe lângă care tocmai trecuseră ei. Pământul s-a cutremurat sub pașii lui Bard, dar nimic nu i-a încetinit alergarea nebunească. Se strecura în viteză printre copacii deși, iar crengile și frunzișul îl plesneau peste față, fiecare nouă zgârietură îmboldindu-l tot înainte.

— Pe aici, a strigat Hilde, depășindu-l, picioarele ei lungi ducând-o mult înaintea lui Bard.

Apoi s-a aplecat și a cotit spre stânga, iar Bard a urmat-o. L-a auzit pe Devin făcând în spate la fel. Treceau în goană pe lângă copaci, zdrobind humusul sub tălpi. Indiferent *ce* anume îi vâna, a rămas pe urmele lor, țipete ascuțite, malefice, înfigându-se în spatele lor ca niște pumnale ale terorii. Ramurile se rupeau în ritm discordant, marcând înaintarea creaturii prin pădure.

Bard se uita în ceafa Hildei, părul ei blond fiind un reper prin întuneric, și și-a potrivit – pe cât putea – pasul cu al ei. Ea alerga de parcă însuși Fenrir[20] se afla pe urmele lor, iar asta nu era departe de adevăr.

— *Lindwurm*[21]! a strigat careva, iar Bard a aruncat o privire peste umăr, la conturul monstrului enorm – pentru că, într-adevăr, era un *lindwurm* – o umbră șerpuitoare masivă care se strecura printre copaci și zdrobea tufișurile în timp ce înainta, mârâind.

---

[20] În mitologia nordică, Fenris / Fenrir este un monstru gigant sub întruchiparea unui lup. El este cel mai mare dintre copiii lui Loki și ai femelei-gigant Angerbrode.

[21] lindwurm/lindworm – creatură asemănătoare unui șarpe/dragon.

Bard a dat să o rupă la fugă, dar înainte de a putea să o vadă pe Hilde, sau să descopere unde se afla Devin în urma sa, s-a ciocnit cu ceva ce a lăsat să-i scape un urlet de durere – un urlet ieșit dintr-un gâtlej omenesc. Amândoi au căzut pe pământul tare, și Bard s-a trezit lângă un bărbat echipat în zale, care purta blazonul Regelui Harald Bluetooth. Omul i-a aruncat doar o privire, apoi s-a uitat cu gura căscată la *lindwurm*ul care se apropia. Și-a ridicat sabia și coiful din iarbă și a sărit în picioare.

— Așteaptă! a strigat Bard, ajutându-se de topor ca să se ridice cu greu, însă omul a dispărut în întunericul pădurii.

Bard s-a luat după el, băgând de seamă că și alți războinici de-ai lui Bluetooth fugeau în aceeași direcție. Către mare. Veniseră pe acest drum ca să se alăture luptei? Poate că fugeau pe aici imediat după lăsarea serii, datorită ceții blestemate a vrăjitoarelor *völur*? Poate că marea era mai aproape decât credea el… poate că navele lui Bluetooth așteptau.

Înainte de a-și limpezi gândurile, atenția lui Bard a fost atrasă de un strigăt. Un războinic fusese înșfăcat în fălcile uriașe ale *lindwurm*ului. Când botul monstrului s-a închis, urletele omului au fost curmate. Bestia l-a înghițit, cu capul înainte, sub razele albe ale lunii care o lumina. Pe trupul răsucit ca al unui șarpe se vedea capul unui dragon cu o coamă de țepi albi. Cea mai mare parte a trupului monstrului părea alcătuită dintr-un amestec de bucăți de *nidhoggr* hăcuiți și dâre de țărână din morminte, iar pe ici-acolo ieșeau la iveală o grămadă de oase atât de la cei morți demult, cât și de la cadavrele celor abia căzuți în lupte.

Bard a tresărit când cineva l-a strâns de umăr și și-a ridicat securea înainte de a vedea că Hilda și Devin se aflau lângă el.

— Ce faci? l-a întrebat Holde, uitându-se la el ca la un nebun.

— Oamenii lui Bluetooth…

— *Aye*, a șuierat Devin. Haidem!

Făcu semn cu capul spre oamenii care alergau spre nord, sau așa a crezut Bard.

— La pământ! a strigat brusc Hilde, îmbrâncindu-l pe Bard.

— Prea târziu. Ne-a văzut, spuse Devin. Fugiți!

*Lindwurm*ul, i-a privit cu cele două perechi de ochi opalescenți aflați în vârful capului solzos, și a scos un urlet ca un nechezat. Din bot i-au căzut bucăți din trupul războinicului sfâșiat, în timp ce se târa spre ei zdrobind puieții de copaci și arbuștii sub trupu-i masiv.

Bard s-a dat înapoi chiar în momentul în care botul *lindwurm*ului se închidea tocmai acolo unde se aflase el. A simțit curentul de aer și duhoarea fetidă, la trecerea lui. Mâna lui Hilde a strâns-o ca o menghine pe a sa când l-a smucit după dânsa, dar Bard a știut că era degeaba. Din apropiere, *wurm*ul era pur și simplu prea rapid

pentru a fi depășit, prea puternic pentru a fi confruntat. Dacă era să fie vreo șansă, aceasta se afla în puterea minții, nu a mușchilor.

— Împrăștiați-vă, a strigat Bard, smulgându-se din mâna Hildei și îmbrâncind-o într-o parte. Încercați să ajungeți în spatele lui, să nu vă poată vedea.

Hilda s-a poticnit, ezitând, dar Devin păru să priceapă rostul îndemnului. Războinicul a sărit printre doi copaci crescuți foarte apropiați, lăsându-și camarazii să confrunte monstrul.

Bard nu i-a lăsat timp creaturii să aleagă între el și Hilde. A ridicat o sabie aruncată pe jos de unul dintre oamenii lui Bluetooth și a aruncat-o în bestie. A răsunat inofensiv când s-a lovit de solzii de pe capul *lindwurm*ului, dar și-a făcut treaba. Hilde a fost uitată, iar *wurm*ul s-a dat înapoi scoțând un urlat înfricoșător, privirea-i roșie ca sângele fixându-l pe Bard cu fulgere de furie. Ghearele cumplite sfâșiau copacii, făcându-și cale înspre el.

Dar Bard deja nu se mai afla acolo. În momentul când toată atenția bestiei a fost asupra sa, el rupt-o la fugă. Pentru ca ei să supraviețuiască, trebuia să acapareze atenția *lindwurm*ului. În timp ce fugea, călca apăsat, țipa și lovea copacii. Respirația grea îi ardea gâtul în timp ce se forța să alerge, cu monstrul pe urmele sale. Deși fiecare pas era o mică victorie, în curând va fi peste el și știa ce-l aștepta.

Și-atunci, drept înainte, a apărut o speranță… nefericită.

Îngrămădite printre copaci, se ridicau din iarbă ca niște ciuperci câteva duzini de coifuri metalice… soldați ai regelui Bluetooth. Aceștia au făcut ochii mari văzându-l că aduce *wurm*ul în direcția lor. S-a ridicat un cor de blesteme și s-a făcut haos, războinicii zbughind-o din calea lui Bard. Acesta nu putea să-i evite, așa împrăștiați cum erau. A mârâit și și-a înfipt bine încălțările în pământul moale pentru a se îndepărta de acei oameni. Spera să găsească vreo râpă sau vreun loc în care să se pitească pentru ca creatura să treacă pe lângă el, nu să sacrifice oamenii regelui aliat.

Dar, evident, *nornir*[22] aveau alte planuri. Piciorul i s-a împiedicat de o rădăcină și Bard s-a prăbușit cu fața la pământ. Țărâna i-a umplut gura și i-a întunecat vederea. S-a rostogolit pe spate, ștergându-și ochii, chiar când *wurm*ul se ridica deasupra lui. Din botul cu colți ca niște săbii, curgeau bale fetide. Bard și-a ridicat toporul cu tăișul către *lindwurm*. Desigur că nu putea ucide creatura, dar o va tăia și cresta atunci când va încerca să-l înghită. Nu, Bard nu se va lăsa devorat cu ușurință.

La fel simțea și prietenul său thuringian, Devin din Nordhausen.

Războinicul s-a ivit dintre copaci și și-a abătut sabia asupra unuia dintre ochii palizi ai *lindwurm*ului. A înfipt-o până la mâner, iar creatura a urlat și și-a scuturat capul ca să scape de oțelul care a rănit-o. Când *wurm*ul s-a dat înapoi, Bard a sărit în

---

[22] Norn/nornir - ursitoare - în mitologia nordică sunt niște femei care conduc destinele oamenilor și zeilor.

picioare și l-a înșfăcat pe Devin care rămăsese agățat de sabia pe care se străduia să o ia înapoi.

— Fugaaa! a răcnit ard.

Devin așa a făcut, dar creatura s-a sucit într-o parte. Înainte ca războinicul să se îndepărteze la mai mult de o lungime de braț, *lindwurm*ul l-a înhățat cu botul de piept. O cascadă de trosnituri ale coastelor a însoțit cumplita mușcătură. Devin a scăpat un ultim strigăt, apoi a tăcut, cele două jumătăți ale trupului său bălăbănindu-se ciudat de o parte și de cealaltă a botului creaturii. Lui Bard i s-a umplut gâtul de amar văzându-și așa fratele de arme, dar nu putea face nimic ca să-l salveze din colții bestiei. Și chiar dacă hotărârea îl va bântui veșnic – indiferent cât va mai rămâne în Midgard[23]- Bard s-a întors și a rupt-o la fugă, lăsând *lindwurm*ului trupul lui Devin. Înălță o rugă către Alföðr[24] și Hlórriði[25], urându-i numai bine pe calea sa, dar disperat că sacrificiul lui Devin nu a fost destul ca să-l scape pe Bard de monstrul diavolesc.

*Lindwurm*ul a scos un urlet ascuțit, și Bard l-a auzit reluându-și vânătoarea, copacii trosnind sub năvala sa.

Zgomotele parcă au aprins focurile lui Surtr[26] la fundul lui Bard și l-au făcut să alerge cu toată viteza prin pădure. Moartea venea pe urmele sale, iar el nu putea face nimic altceva. Un războinic ar fi încercat o ultimă confruntare, dar trosnetul oaselor lui Devin răsuna în mintea lui Bard, iar mirosul pătrunzător al aerului sărat adus de vânt dinspre mare i-a dat aripi.

Atunci, vacarmul a sute de voci și zăngănitul metalic s-au alăturat zgomotelor făcute de *wurm*. În fața sa, copacii au lăsat locul unui câmp alb-gălbui. Soldații lui Greycloak și ai lui Buetooth erau răspândiți pe toată lungimea pajiștii.

Bard s-a oprit la marginea pădurii, dar nu s-a holbat la bătălie, chiar dacă în apropiere, un *nidhogg* aflat peste un om prăbușit la pământ, scotea țipete ascuțite în timp ce-i smulgea mațele, ci la viziunea stupefiantă a flăcărilor lacome care le devorau corăbiile lungi. Însăși mânia lui Surtr se dezlănțuia printre navele învăluite de vălătuci de fum negru. Bard a urlat cu furie disperată. Calea către casă le era definitiv tăiată, pentru că Hakoon abătuse magia javrelor sale *völur* asupra flotei *víkingr*, distrugând navele dintr-o singură lovitură care le-a transformat în ruguri funerare plutitoare.

---

[23] Midgard - În mitologia nordică, Midgard este tărâmul oamenilor, traducându-se prin "lumea de mijloc", deoarece se află în mijlocul copacului Yggdrasil.
[24] Alföðr – unul dintre numeroasele nume ale lui Odin, zeul suprem din mitologia nordică. (https://en.wikipedia.org/wiki/List_of_names_of_Odin)
[25] Hlórriði – unul dintre numele lui Thor, zeu din mitologia nordică. https://en.wikipedia.org/wiki/List_of_names_of_Thor)
[26] Surtr – este un *jötunn*. Va fi un personaj principal în timpul evenimentelor din Ragnarök, în bătălia împotriva Æsir; apoi va învălui Pământul în flăcări.

Inima lui Bard a fost năpădită de un val de tristețe, dar bestia din spatele său nu i-a lăsat timp pentru jelanie. A năvălit dintre copaci cu un urlet sălbatic, cu sabia lui Devin încă înfiptă în ochi și cu sângele războinicul mânjit pe bot. Pământul se cutremura sub pașii *lindwurm*ului, și Bard a fost cât p-aici să se împiedice, dar teroarea i-a redat puterile. Își dădu seama că în fuga sa de bestie și-a pierdut securea, așa că, trecând pe lângă o grămadă se soldați încăierați, a ridicat o sabie de jos, și a înfipt-o într-un inamic care s-a întors asupra sa, dar apoi s-a oprit băgând de seamă că *lindwurm*ul s-a abătut asupra celorlalți.

Războinicul s-a prăbușit cu o ciudată expresie de uimire și durere pe chip, iar Bard a zbierat și a lovit un *nidhogg* care a sărit asupra lui, cu sabia plină de sânge în solzii monstrului. În urma sa, *lindwurm* lovea în grupurile de oameni precum furtuna turbată, aruncându-i în toate părțile sfâșiați cu colții ascuțiți și ghearele.

Bard alergă mai departe, îndepărtându-se de *wurm* prin învălmășeala bătăliei, croindu-și calea cu sabia mai degrabă împotriva oamenilor, decât a monștrilor veniți din adâncurile iadului. Plămânii îi suflau ca niște foale; a lovit puternic în spate un războinic și i-a smuls sulița. Apoi a continuat să alerge către mare, acolo unde a văzut că *völur* făceau incantații ridicând spre cer mâinile vopsite în albastru, cu toiegele noduroase asmuțind tot mai mulți monștri și flăcări.

Dinții îi clănțăneau la fiecare pas ce-l apropia de cercul de incantație. În spate auzea strigătele celor de-un fel cu el care erau doborâți, dar nu s-a oprit, și chiar în momentul în care a crezut că nu mai poate înainta, a simțit sub picioare nisipul plajei pe care-l spulbera în alergare.

Hotărât, și-a pregătit sulița.

Concentrați pe ceea ce făceau, cele nouă *völur* n-au văzut nimic… până când a fost prea târziu. Sulița s-a înfipt în pieptul uneia. Vrăjitoarea a icnit și s-a prăbușit în brațele celorlalte, trăgându-le la pământ într-o încâlceală de brațe și picioare.

Când Bard a năvălit în mijlocul grupului, dar erau prea multe ca să se poată ocupa de toate.

A simțit o durere la spate, iar după o clipă, mirosul de carne arsă i-a umplut nările. S-a întors și a văzut o *völva* singuratică ținându-și toiagul noduros întins în direcția lui Bard. Din vârful acestuia izbucneau limbi de foc. A țipat și a încercat să le stingă de pe haine bătând cu mâinile, dar fără să reușească. Sau alăturat și alte *völur* la ceea ce devenise o bătălie. În mijlocul haosului, Bard a văzut o juma' de duzină de luptători. L-a recunoscut pe Haakon care-i conducea, iar „Bunul” Rege arăta către el cu sabia însângerată:

— Ucideți-l pe omul acela! le-a ordonat războinicilor săi, care s-au năpustit și mai cu avânt către Bard, cu sulițele întinse.

Dezarmat și cuprins de flăcări, Bard s-a întors cu spatele la atacatori și la vrăjitoarele-demoni cu pielea albastră, și a rupt-o la fugă spre mare, printre vârtejurile de foc. După câteva clipe, apa înghețată i-a cuprins gleznele și apoi genunchii. Valurile l-au învăluit, iar el s-a aruncat în mijlocul lor. Totuși, flăcările au mușcat din carne, aburul sfârâind pe pielea sa înnegrită, dar Bard nu s-a lăsat copleșit. În apa mai adâncă, a înotat către larg până ce flăcările au fost acoperite. Nu mult după aceea, și-a simțit brațele amorțite și a fost nevoit să se agațe de o rămășiță de lemn plutitor. A mai adunat și altele pe măsură ce plutea printre resturile, disperat să aibă destule care să-i susțină greutatea la suprafață, pentru ca să-și poată odihni brațele arse și obosite, dar nu erau suficient de multe.

A obosit repede, brațele amorțindu-i în apa rece. Aruncă o privire spre țărmul lăsat în urmă. Vedea *lindwurm*ul bântuind pe plajă, mărimea sa uriească fiind redusă de distanță, o umbră care se mișca delirant pe locul masacrului. Și a mai văzut că războinicii s-au întors și ei la măcel, iar *völur* și-au reluat incantațiile, mai puțin una dintre ele. Bard le-a urat fraților săi de arme să aibă parte de glorie în viața de apoi; cu siguranță, li se va alătura și el curând.

Privea cum insula Frei era înghițită de întuneric. Cu fiecare val care îl îndepărta de țărm simțea că-i crește remușcarea pentru bucuria înăbușită pentru că a scăpat, și imediat ce insula a dispărut în ocean, ultima rămășiță de putere s-a scurs din brațele sale.

Întunecimea l-a înconjurat. A tras o ultimă gură de aer minunat înainte de a se scufunda în adâncul mării.

Atunci s-a făcut lumină.

A deschis gura ca să le salute pe *valkyr*, dar s-a sufocat și și-a scuipat apa din plămâni. Brațe puternice l-a înhățat. Durerea s-a răspândit prin vene, iar Bard i-a blestemat pe zeii care erau atât de cruzi și nu-i scurtau agonia înainte de a-l duce în Valhöll.

Când, în sfârșit, a reușit să întredeschidă ochii printre valurile de apă sărată, a văzut ochii mari, albaștri, și obrajii pistruiați ai lui *valkyr* care l-a pescuit.

— Credeam că cele care-i adună pe războinicii căzuți… trebuie să fie urâte, a bombănit cu un zâmbet abia vizibil pe buze. Cred că… am avut dreptate.

— *Aye*, i-a răspuns Hilde chicotind ușor, după care l-a tras sus pe pluta improvizată din resturi de scânduri. Iar eu am crezut că am prins un pește pe care merită să-l păstrez.

Bard a tușit și și-a șters colțul gurii de spumă.

— Se pare că ne-am înșelat amândoi, spuse și-i strânse mâna plină ce bășici.

I-a răspuns cu o strângere fermă, rămânând amândoi tăcuți în timp ce tunetele se rostogoleau deasupra lor.

La auzul lor, lui Bard i s-a strâns stomacul. S-a uitat peste umărul Hildei la norii întunecați care se învolburau deasupra lor, sufocând pâlpâirile zorilor în înaintarea lor cernită. Apoi la punctele negre ce se apropiau din depărtare, călărind valurile tot mai mari, către ei. Erau corăbiile lui Bluetooth sau ale lui Haakon? Vor afla foarte curând.

Bard a strâns mai tare mâna Hildei, adresând o rugă lui Aldaföðr. Copoii lui Óðinn mereu nesățioși și lacomi să ucidă, încă nu au renunțat la vânătoare, iar sălile din Valhöll îi așteptau în continuare pe războinici

SFÂRȘIT

B.T. Schmidt & H. Roberds

MOARTE LA RIO

POVESTIRE DIN SERIA

PREDATOR

B.T. Schmidt & H. Roberds

PREDATOR

MOARTE LA RIO

versiunea în limba română

uncris

Această nuvelă este un *sequel*
la filmul '**Predator II**'.
Acțiunea este independentă.

Păsări ciripitoare, insecte, animale, circulație amețitoare, totul amestecat cu pălăvrăgeala în portugheză a oamenilor din jurul său. Miros de mango, ananas, arome exotice, urină și benzină, îi asaltau nasul – semnele vieții din marele oraș. Mike Harrigan, fostul căpitan din Departamentul Poliției Los Angeles (LAPD), acum pensionar, s-a simțit ca într-o altă lume până ce a intrat în modernul centru de convenții și a auzit o voce familiară.

Armele viitorului! Cea mai nouă și mai bună tehnologie! Încărcați și spulberați! Era o voce pe care n-o mai auzise de 25 de ani și pe care nu crezuse să o mai audă vreodată. Nu din vremile când făcea parte din *Los Angeles Police Department*, o voce din timpul celei mai mari crize din întreaga sa carieră de 40 de ani. Dar iată-l în Rio de Janeiro,

Brazilia, iar fostul *fed* (*federal* – agent FBI) Garber se afla chiar în fața sa, sub semnul cu strălucitor cu neon pe care scria: LEGENDS, INC.— *Legendary Tech, Legendary Power*.

După ce amândoi supraviețuiseră cu greu în Los Angeles, acum Harrigan era un fost polițai dărâmat care, ocazional, era invitat să vorbească la convenții ale poliției locale precum aceasta, iar Garber se transformase în vânzător de arme de înaltă tehnologie. Harrigan se întreba care din ei a învățat mai multe din experiența lor cu alienul vânător de recompense.

De o parte și de alta a zonei de la intrare în Centrul de Convenții din Rio de Janeiro ce ducea către sălile de expoziție, teatre, săli de conferințe și altele, se aliniau standuri ale comercianților de arme. O mulțime de polițiști, militari, detectivi particulari, mercenari, și alții examinau exponatele.

Când Cerber a ridicat un soi de armă lungă, netedă, și cu aspect masiv – un fel de carabină cu lunetă, laser, lansator de grenade atașat și două inserturi pentru magaziile de cartușe – un turist american rotofei, bronzat, în bluză înflorată și consoarta sa micuță și grasă s-au oprit zâmbind.

— Minunată! zise omul. Eu și micuța mea Pebbles avem nevoie de exact așa ceva acasă, în Texas!

Garber și-a arborat cel mai bun zâmbet de comerciant:

— Totul e legal, prieteni. Vă pot vinde una pe loc.

Din spatele americanilor s-a apropiat o femeie înaltă cu păr lung, negru și o seducătoare piele bronzată, însoțită de un bărbat scund, rotofei și îndesat și cu o burtă impunătoare, la fel cu a lui Harrigan. Amândoi aveau tocurile cu arme prinse în lateral la centură, în ciuda costumelor maro la *3 piese*, iar când s-au mișcat, Harrigan a zărit, tot la cingătoare și insignele: detectivi polițiști.

— *Amigo*, ce-i asta? a întrebat femeia cu accentul brazilian săltăreț care devenise atât de familiar.

— Ah, Polícia! spuse Garber, zâmbind larg când s-a uitat în ochii ei. Acesta este răspunsul la toate problemele voastre, stimați detectivi – LI547-B1, singura carabină de asalt de care veți mai avea nevoie după ce o veți deține.

— Pare grea, o monstruozitate, spuse partenerul ei, dând din cap. Te aștepți să alergăm cu asta în brațe?

— De ce să alergați voi, când o vor face toți ceilalți? Imediat ce folosiți frumusețea asta, totul s-a terminat. Poți opri pe oricine de la 60 de metri depărtare. *Pow!*

Și a continuat chicotind:

— Probleme cu intrarea într-o clădire? Lansați o grenadă și vă faceți propria cale de intrare direct prin zid. *Blam!*

În timp ce vorbea, Garber demonstra fiecare mișcare ochind cu arma și simulând reculul la *tragere* și scuturându-se pentru a sublinia fiecare *explozie*.

Harrigan și-a dat ochii peste cap, iar cei doi detectivi au schimbat o privire.

— Măcar de-ar fi legală, spuse femeia.

— Oh, aveți încredere în mine. Aici, este total legală, altfel nu m-aș afla aici, a ripostat Garber.

Tovarășul femeii a dat iar din cap.

— E aiurea, *amigo*. Departamentul nu o va aproba niciodată.

— Și dacă v-aș spune că deja a făcut-o?

Chiar în acel moment podeaua a vibrat și Harrigan a auzit tunetul îndepărtat al unei explozii. În timp ce toți cei din jur au început să murmure și să se uite unii la alții, Harrigan și cei doi au alergat simultan către intrare. Ușile automate din sticlă s-au deschis larg în calea lor, lăsând să pătrundă țipetele îndepărtate și zgomotele altor explozii.

Au ieșit pe trotuar și au cercetat zona înconjurătoare Centrului De Convenții, până ce ochii li s-au oprit asupra unei coline din apropiere, pe panta căreia se întindea o mahala de unde se ridica fumul către albastrul adânc al cerului; câteva case erau în flăcări, iar oamenii alergau țipând în josul unor pasaje înguste, pe scări, încercând să se pună la adăpost

Garber a venit alergând după ei.

— Ce dracu a fost asta?

— Este Cortado Centro, spuse detectivul privind către colină. O *favela*, mahala.

Altă explozie a zguduit colina, resturi, flăcări și fum au zburat în toate părțile.

— *Merda!* Ce se-ntâmplă? a întrebat și femeia detectiv.

— *Holly shit!* a exclamat Garber care cerceta ceva prin luneta armei.

— Ce anume? s-a repezit și Harrigan.

Garber l-a privit, abia acum recunoscându-l.

— Harrigan? LAPD?

— Sunt de doi ani la pensie. Garber?

Acesta a mormăit și i-a dat arma, arătând către o clădire cuprinsă de flăcări aflată în cartierul de pe colină.

Prin lunetă, Harrigan a văzut imediat și el: un trup însângerat atârnând într-un copac – fusese jupuit din creștet până în tălpi. Imaginea aceasta îl hăituia în coșmaruri de 25 de ani. *Predatorul*! Nu-i venea să creadă că o vede iar.

— Nu se poate, a șoptit.

— Știi ce este, i-a replicat Garber.

Femeia detectiv a intervenit neliniștită:

— Ce?

— Ei sunt atacați, spuse Garber, luându-și arma înapoi. E timpul să ne înarmăm. Așteptați-mă! Să-mi iau echipamentul.

Și a alergat în interiorul Centrului.

— Atacați de *cine*? Sau *ce*? Chestiile astea se întâmplă des între traficanții de droguri, spuse detectivul.

Dar Harrigan a dat din cap.

— Crede-mă. Am mai văzut așa ceva. Trebuie să eliberăm zona și să o blocăm!

Fără alte cuvinte, Harrigan a rupt-o la fugă în direcția mahalalei, urmat de cei doi detectivi.

— De ce trebuie blocată? a întrebat femeia.

Cei trei la o intersecție aglomerată, după care au traversat-o imediat ce au avut loc, automobilele trecând atât de aproape de ei, încât abia au ajuns pe partea cealaltă. Nici unul dintre acestea n-au încetinit deloc.

— Isuse! murmură Harrigan când a simțit vibrația unui camion ce trecea în viteză.

Mirosul de motorină și sudoare, amestecat cu chimicale, urină și alte neplăceri comune pe străzile din Rio l-a lovit iarăși în plin.

— Cine ești? l-a întrebat femeia, continuând să alerge.

— Mike Harrigan, fost în LAPD.

— Ana Rios și Rodrigo Villaça. Poliția Metropolitană, Omucideri.

Harrigan a făcut un semn de salut și a continuat alergarea.

— Mă bucur de cunoștință.

— Vrei să spui ce se-ntâmplă?

Ajunși la baza pantei, au fost opriți de o masă de bărbați, femei și copii care ieșeau alergând din casele improvizate și prin pasaje.

— Un vânător care vânează oameni.

— Ce? Un ucigaș în serie?

— Eh, un fel de. Și să ne rugăm lui Dumnezeu să nu fie decât unul.

• • •

— *Rápido, rápido!* striga Fernando la grupul de copii ai vecinului său, dându-le câte una la fund când treceau pe lângă el.

Unul dintre ei s-a oprit abia respirând, cu lacrimile inundându-i ochii de puști de șapte ani:

— *Obrigado*[1], Fernando!

Mama lor, Solange, era plecată când o explozie a zguduit *favela*, răsturnând masa unde el și bunica sa luau prânzul și se certau, ca de obicei, despre cum își irosește el viața. A început, desigur, cu bluza sa viu colorată.

---

[1] Obrigado – mulțumesc (l. portugheză)

Bunica l-a admonestat în portugheză în timp ce scotea *pão de queijo*[2] din cuptorul cu lemne improvizat.

— Te crezi special, Fernando? a întrebat arătând spre bluza imprimată cu imagini de frunze de palmieri, plante tropicale colorate și capul gigantic al unui tigru desenat pe piept.

— Îmi place, mă face să mă simt puternic.

Și pentru că ea era cu spatele, Fernando i-a dat cu tifla. Dar ea și-a întors capul cu o privire de gheață. Bunica vedea totul.

— Ai să vezi, *Avó*[3], spuse Fernando pe un ton confidențial. Eu nu sunt destinat să-mi duc viața în *favela*, eu voi fi un *star*.

Și-a lins buzele și a zâmbit.

— Curând voi juca în filme mari alături de Brad Pitt și Ryan Gosling.

Ea a pufnit disprețuitor și și-a așezat oasele obosite pe un scaun beteag… doar ca să sară imediat la auzul exploziei.

Fernando a clipit surprins, trezindu-se aruncat pe jos, lângă bunică, cu bucățile de *pão de queijo* țopăind și rostogolindu-se în jurul capetelor lor.

A sărit în picioare, a înșfăcat-o pe bunică, scoțând-o din casă. Prin aer se rostogolea fumul.

A fost foarte aproape.

Copii lui Solange strigau de după ușa vecină. Erau blocați înăuntru.

Fernando a oprit un om ce alerga la vale, i-a pus-o ferm pe bunică-sa în brațe spunându-i să o ducă la adăpost. După ce l-a asigurat că așa va face, omul a plecat cu bunica care protesta vehement, iar Fernando s-a grăbit să-i ajute pe copii vecinei.

După ce i-a scos afară, Fernando știa că trebuie să-și miște de acolo și fizicul său nemaipomenit. Atunci i-a văzut pe cei trei care se luptau cu torentul de *cariocas*[4] ce alergau. *Polícia*. Doi dintre ei, împreună cu un negru mai în vârstă, cu o expresie feroce intensă pe chip. Toți erau înarmați și se străduiau să înainteze în *favela*.

Femeia *polícia* a strigat peste mulțime la tipul negru:

— Dacă ești pensionar, ce cauți aici, la o conferință despre arme, Harrigan?

— Rios, Los Angelesul m-a învățat că un război poate izbucni oricând, oriunde, din orice. Vreau să fiu pregătit.

Los Angeles! Inima lui Fernando a început să bată cu putere. Dacă ar putea ajunge în Orașul Îngerilor, ar putea fi un *star*! Oricine se muta în Hollywood avea imediat

---

[2] pão de queijo – un fel de chifle care au în compoziție și brânză; specialitate portugheză, dar prezentă în toată America de Sud. O gustare foarte apreciată.

[3] Avo – bunica (l. portugheză)

[4] Cariocas – locuitorii orașului Rio de Janeiro.

oportunitățile de a ajunge un star de cinema. Fernando l-a privit mai atent dar nu l-a recunoscut pe Harrigan; poate că nu-i văzuse încă filmele.

Harrigan s-a oprit să arunce o privire la fuioarele de fum.

— Sunteți siguri că mergem în direcția corectă? Am impresia că alergăm în cerc.

Fernando s-a proptit drept în fața lui Harrigan, forțându-l să se oprească, și a zâmbit larg.

— *Yippee ki-yay, motherfucker!*[5]

Apoi, cu o voce profundă, în ciuda accentului său pronunțat:

— *He's the disease and we're the cure.*[6]

Încă mai trebuia să lucreze la imitația lui Silvester Stallone.

— Șterge-o din calea mea, s-a răstit polițistul.

Arătând spre coloanele de fum, Fernando a încercat o nouă tactică.

— Vrei să ajungi acolo? Ai nevoie de ajutorul meu. Aici e un adevărat *laborator*.

Harrigan s-a uitat ciudat la Fernando, neînțelegând.

— *Labirint*, a corectat celălalt polițist.

— Haide, Villaça, a tras Rios de partenerul ei. Nu avem timp pentru așa ceva.

Au trecut pe lângă Fernando, dar acesta nu a vrut să se dea din calea lui Harrigan. Văzând că acesta e gata să-l împingă în lături dacă era nevoie, Fernando i-a spus iute:

— Nici ei nu se vor descurca. Locul acesta e un labirint.

De data aceasta a folosit termenul corect.

— Eu te ajut să ajungi repede acolo, tu mă ajuți să ajung în Orașul Îngerilor.

Harrigan a dat din cap ca și cum nu avea timp de asta, dar i-a văzut pe ceilalți doi *polícia* întorcându-se pentru că o luaseră într-o direcție greșită.

— Du-mă acolo, a spus printre dinții strânși.

Speranța a înflorit în pieptul lui Fernando și nu și-a putut opri zâmbetul care i s-a întins pe toată fața.

— Iar tu ai să mă duci în Los Angeles?

— Putem discuta despre asta mai târziu? s-a răstit Harrigan când o explozie a distrus o baracă din apropiere și a trimis un nor de resturi asupra lor.

Fernando a luat-o din loc și l-a condus acolo unde se ridica fumul, întunecând cerul.

Fugeau în sus și jos prin *favela* întortocheată, pe lângă barăcile ruginite, și Fernando tocmai voia să spună că au ajuns aproape, când o altă explozie i-a trântit la pământ. Fernando scuipă nisipul murdar și se ridică să vadă dacă noul său prieten este OK. Nisipul alb îi acoperea chipul negru și nefericit.

[5] Replică a lui Bruce Willis din seria de filme '*Die Hard*'.
[6] Replică a lui Silvester Stallone din filmul '*Cobra*'.

— Acolo, arătă Fernando cu brațul întins către colțul următoarei barăci.

Harrigan a încercat să se ridice repede în picioare, dar modul în care s-a mișcat și grimasa de pe chip i-au spus lui Fernando că-i scârțâiau oasele ca și bunicii sale. El s-a ridicat cu mult mai multă ușurință, l-a urmat… și s-a proptit în spatele lui Harrigan când acesta s-a oprit brusc. Privind în jur, Fernando a văzut ce l-a făcut pe acesta să rămână nemișcat.

Și întreg iadul s-a dezlănțuit.

• • •

Acoperișul înclinat de lângă el, din lemn și lut, a explodat când Harrigan s-a luat după brazilian prin labirintul de potecuțe din *favela*. Bucăți de lut, lemn, frunze uscate și praf au căzut asupra lor, Amândoi s-au aplecat instinctiv, deși continuau să alerge.

— *Merda!*[7] a bombănit brazilianul.

Au ocolit colțul și au intrat într-un mic *squar*, unde s-a oprit stană de piatră, cu gura căscată.

— *Mãe de Deus!*[8] a șoptit.

Harrigan a văzut și el. Un cadavru decapitat așezat în fund, cu capul alături, pe cimentul care acoperea *squar*ul, la doar câțiva pași de locul unde părăsiseră pasajul. Sângele încă mai curgea din trup și cap, formând bălți roșii. În stânga, zăcea un alt cadavru, înjunghiat, cu rana deschisă în piept – la fel cu cea pe care Harrigan o mai văzuse: făcută de lancea *Predator*ului. Evident, decapitarea fusese executată de unul dintre acele discuri ca de *frisbee*, dar computerizate, pe care le aveau ei. Pete de arsură fumegau pe zidurile caselor și, pe cimentul dintre cele două cadavre, o urmă de laser. La mirosul de urină, nămol, sudoare și murdărie generală din *favela*, se adăuga acum cel de beton ars și sânge. Un *clicking* familiar se auzea ceva mai departe. Creatura. Mizeria asta nu se întâmpla din nou. Nu, dacă Harrigan o putea opri. Amintirile sale din trecut nu s-au estompat deloc în cele două decade. Ba chiar deveniseră mai vii. Era o situație cu care nu crezuse niciodată că se va mai întâlni, și totuși a știut mereu, s-a temut mereu că alienii vor reveni. Dar de data aceasta el avea un avantaj: de data aceasta știa ce are de făcut, și orice va fi nevoie, el va face.

Foc de arme automate a izbucnit deasupra sa – mai sus în *favela*, distrugând mai multe acoperișuri, copaci, și altele, urmat de strigăte și urlete. Oamenii aceștia sunt amărâți? Traficanți de droguri? Puse ușor mâna pe umărul brazilianului, pentru că omul rămăsese stană de piatră, holbându-se la cadavre.

---

[7] Merda – rahat (l. portugheză)
[8] Mãe de Deus – Maica Domnului (l. portugheză)

— Hei, prietene. Cum te cheamă?

Nici un răspuns.

Harrigan l-a strâns de umăr.

— Fernando! s-a bâlbâit brazilianul.

— OK, Fernando, cine trage acolo?

— *Milícia*, spuse Fernando, continuând să se holbeze.

— Miliția? Sărmanii din mahala au propria miliție? Isuse, ce se întâmplă aici?

Fernando a dat din cap și s-a uitat în ochii lui Harrigan.

— Traficanții de droguri, ei conduc toate *favela*.

— OK, bine, trebuie să mergem sus, acolo unde este *Predator*ul. Mai poți să mă duci acolo.

Fernando s-a uitat din nou la cadavre și a dat aprobator din cap.

— Nu putem face nimic pentru ei, i-a spus Harrigan, îndreptându-se spre intrare în pasajul care continua să urce dincolo de *squar*. Haide!

Fernando și-a făcut cruce, ca un bun catolic ce era, apoi s-a grăbit să-l ajungă din urmă și au continuat să urce.

S-au aplecat pe sub sforile cu rufe întinse la uscat, au trecut alergând prin mai multe *square* mici, continuând să urce deși se auzea ca și cum întreaga lume exploda deasupra lor. Fernando nu a spus nimic, doar alerga în frunte, iar Harrigan îl urma, cu arma pregătită.

Câteva femei speriate și copii au trecut în grabă pe lângă ei, alergând la vale. Între timp, pasajul s-a îngustat, așa că ori Harrigan și Fernando, ori alergătorii, au trebuit să se lipească de ziduri și să aștepte trecerea celorlalți. Nimeni nu a spus nimic; se vedea totul în ochi. Imediat ce drumul s-a eliberat, fiecare parte și-a continuat misiunea, alergând cât de repede puteau.

Și-atunci, după un cot, tencuiala și lemnul au explodat în urma lor când o rafală de gloanțe au lovit o casă, apoi a măturat în diagonală pasajul. Cei doi s-au oprit, lipindu-se din nou de zid și așteptând, apoi Harrigan a preluat conducerea mișcându-se precaut, și i-a făcut semn lui Fernando să rămână în urmă. A înaintat până la colț ca să tragă cu ochiul.

Dincolo erau patru oameni înarmați cu carabine de asalt – două AK-47 și IMBEL IA2 de producție locală – și care se foloseau de orice acoperire puteau găsi, țipând în toate părțile în timp ce trăgeau asupra unui acoperiș aflat la un nivel sau două mai sus.

Rafalele lor se încrucișau cu fascicolele luminoase ale unei arme laser care provocau explozii printre clădiri, pavajul de ciment și alte obiecte din jurul lor. *Predator*ul era camuflat, dar laserul său triunghiular, pentru ochire, era vizibil și marca țintele, provocând panică și confuzie. Cine era inamicul care-i ataca? Făceau tot ce puteau ca să tragă cu precizie asupra locului de unde vene raza laser, dar *Predator*ul se

mişca cu repeziciune, fiecare foc al său venind dintr-o altă direcție. Cei patru oameni erau pradă ușoară, deși nu puteau accepta faptul.

Apoi, unul câte unul au fost doborâți, cu pieptul marcat de trei puncte roșii înainte ca laserul să facă o gaură prin ei. Din spatele camuflajului *Predator*ul râdea sau scotea *click*uri, iar Harrigan auzea sunetul familiar al dispozitivului de orientare al armei laser când ochea țintele pe rând. Ocazional, ramurile se îndoiau când creatura trecea printre ele, iar țiglele se spărgeau ridicând praful, marcându-i fiecare mișcare. De fiecare dată, focul tras de supraviețuitori devenea și mai disperat, împroșcând acoperișurile și împrejurimile, răsucindu-se cu ochii disperați în căutarea țintei. Primii trei au murit țipând, cu piepturile fumegând în cădere.

Panica celui rămas a crescut odată cu fiecare tovarăș doborât, apoi a rămas singur, iar din spatele său s-a auzind un *thump*. Omul s-a răsucind ațintind arma IMBEL, dar *Predator*ul a fost peste el; lancea i-a străpuns pieptul și sângele a început să curgă. S-a străduit să rămână în picioare, clătinându-se, iar arma i-a scăpat din mână. Gâtul i s-a deschis de parcă a fost retezat de un cuțit invizibil… și s-a prăbușit.

— *Me deus!*[9] șopti Fernando din spatele lui Harrigan, unde se strecurase ca să arunce o privire.

A fost o vibrație în aer și un bâzâit și camuflajul *Predator*ului a dispărut. Drept în fața lor a apărut în toată urâțenia siluetei sale verzui, cu „pletele” atârnând pe ceafă. Acesta s-a aplecat ca să-și ia trofeele: scalpul ultimei victime și arma sa, în timp ce Harrigan rememora confruntările sale anterioare.

Fernando a gemut tare.

— Un monstru! *Cristo Jesus!*

*Predator*ul s-a întors imediat, alertat, uitându-se drept în direcția lor, iar laserul se și orienta către ei.

— Înapoi! a strigat Harrigan, trăgându-l pe Fernando în spatele zidului. Dar în acest timp a auzit un șuierat crescând în volum, și terenul de lângă picioarele *Predator*ului a explodat.

— I-a de-aici, pocitanie! a strigat Garber, ieșind la vedere pe acoperișul dinspre est. Lansatorul lui de grenade cu dispozitiv de ochire laser marca un punct roșu pe pieptul *Predator*ului.

Apoi lumea a explodat din nou când Garber și *Predator*ul au tras simultan unul asupra celuilalt.

• • •

[9] Me deus! – Doamne! (L. portugheză)

Harrigan l-a înșfăcat pe Fernando și l-a trântit la pământ când focul a înghițit aerul de deasupra lor. Tușind din cauza prafului și a fumului dens, Fernando se gândea cu regret că bluza sa favorită nu va supraviețui aceste nebunii.

Când a încercat să se ridice, Harrigan l-a trântit din nou jos. Cu multă grijă, acesta s-a ridicat într-un genunchi pentru a vedea mai bine lupta fără să-și piardă capul. Transpira de teamă, un miros cu care Fernando era extrem de familiar în *favela*.

Doar că frica lui Fernando s-a disipat când l-a privit pe *polícia* pensionar. Pe gură i-a scăpat un mic '*o*' la vederea prafului alb lipit de fața lui Harrigan; fruntea îi strălucea de sudoare și sânge, iar în tocul de sub braț avea o armă. Arăta ca un star din filmele de acțiune.

Iar starurile din filmele de acțiune aveau nevoie de arme mai mari. O grămadă de arme mari.

S-a lipit iar de pământ și a strigat către Harrigan:

— Hei, nu vrei niște arme ca ale nebunului ăla?

Detectivul s-a întors cu ochii la Fernando, dar privirea sa era incredulă, aproape bântuită. Fernando a văzut și monstrul, dar putea sta de vorbă cu universul și plânge ca un copil isteric mai târziu. Și-a amintit cu asprime că *favela* era plină cu monștri nevăzuți și alții nu chiar atât de ascunși. Învățai repede să nu te oprești și să te holbezi dacă dădeai peste unul. L-a privit pe fostul polițist drept în ochi:

— *„Say hello to my little friend”*,[10] eh?

Harrigan și-a ridicat sprâncenele și a clipit, înțelegând.

— *Rapido*, Harrigan, a strigat Fernando și a rupt-o la fugă când casa de lângă ei s-a scuturat violent.

Globuri de energie și gloanțe le treceau pe deasupra capetelor. Aparent, nici monstrul, nici nebunul celălalt nu erau morți… încă.

— Arme, da, da, aș vrea mai multe arme, spuse Harrigan, continuând să alerge pe urmele lui Fernando. Sărind cu ușurință peste două trupuri însângerate și decapitate, Fernando a intrat într-o baracă de două ori mai mare decât oricare alta din apropiere și a început să caute armele.

Harrigan îl privea sceptic.

— Ce te face să crezi că aici sunt arme?

— Pentru că – Fernando era exasperat deoarece încă nu le găsea – traficanții de droguri au arme întotdeauna. O grămadă de arme.

O idee i-a făcut efectiv ochii să-i strălucească, și a alergat în baia de alături.

— *Yoohoo!* l-a chemat pe Harrigan, plăcerea fiind evidentă în vocea sa.

---

[10] Replică a lui Al Pacino din filmul '*Scarface*'.

Harrigan abia dacă încăpu în baia micuță alături de Fernando. Cada ruginită era plină cu arme. Ale dracului de mari. AK-47, *Heckler & Koch* MR762, *shotgun*, chiar și câteva *Uzi* și alte tipuri de pistoale mitraliere. Cutii de *ammo* erau stivuite peste tot în jurul lor.

Harrigan a înhățat bucuros câteva AK-47, două H&K și un *Uzi*, dar greutatea acestora aproape că l-a doborât. Fernando a luat și el un pistol din centrul căzii, dar… de sub el a ieșit la iveală un chip lipsit de sânge. Cineva era mort și îngropat sub arme.

Ținând pistolul între degetul mare și arătător, Fernando spuse:

— Da, ăstuia nu-i mai pasă. Era deja aici.

Apoi a pus pistolul la loc cu delicatețe.

— Eu sunt un *play boy*, nu un *terrorista*.

Complet înarmat cu arme semiautomate, cu buzunarele pline de *ammo* și cu un *shotgun* cu țeavă scurtă pe umăr, Harrigan a pornit înapoi către zona de război.

Fernando l-a prins de braț ca să-l oprească, el având alte gânduri:

— Dar dacă mori? Cum am să mai ajung în Orașul Îngerilor?

— Chiar dacă amândoi vom merge în Orașul Îngerilor, mai întâi trebuie să trecem prin Iad, spuse Harrigan, făcând un semn cu capul către locul unde îi aștepta monstrul.

Fernando a bătut din palme extaziat:

— Oh, cred că ți-am văzut filmul.

Harrigan a dat exasperat din cap înainte de a alerga, urmat de tânăr. L-au găsit pe nebunul de american lansând un șuvoi arzând din aruncătorul-de-flăcări. *Predator* ridicase în jurul său un fel de scut invizibil, care însă îi diminua propria sa invizibilitate. Fernando a rămas cu gura deschisă văzând cum pâlpâiau porțiuni din trupul alienul, apărând și dispărând.

Predator a scos un răcnet puternic de mânie când a simțit arsura aruncătorului-de-flăcări.

• • •

Partea de sus a favelei răsuna de rafale de arme automate, explozii, peste tot zburau prin aer resturi de dărâmături. Harrigan și Fernando urcau panta căutând un loc bun de unde să poată trage asupra *Predator*ului mortal. Oamenii strigau, răcneau, iar gloanțele vâjâiau prin aer.

— Haide, *motherfucker*! Asta-i tot ce poți? striga Garber batjocuritor, lansând o nouă grenadă, apoi a folosit sistemul de ochire laser pentru a trimite o rafală lungă drept către locul unde alienul se pitise cu o clipă mai înainte.

Un zid a explodat și s-a prăbușit, apoi s-a prăbușit și acoperișul – dar nici un semn de dușmanul care se mișca rapid. Totul era prea familiar, memoria lui Harrigan scoțând

la iveală *flash*uri de imagini din Loa Angeles – război între bande, străzi, Leon Cantrell, Danny Archuletta, Jerry Lambert, chiar și bătrânul Căpitan Pilgrim. Archuletta și Lambert au fost uciși de un *Predator* în LA cu ani în urmă, atunci când Harrigan a întâlnit unul. Acum, nenumărate cadavre se adăugau la „palmaresul" acestuia.

În fața sa a mai explodat un perete, a mai căzut un acoperiș, însoțit de țipetele unei femei și ale unui copil, iar un bebeluș plângea. Harrigan s-a luptat cu imboldul de a alerga în ajutorul lor. Nu era sigur. Nu putea face mare lucru pentru cineva care era îngropat sub dărâmături.

Traficanți de droguri cu chipuri cenușii și bărbi de diverse mărimi urlau în portugheză, trăgând cu AK-47, *Uzi*, și *shotgun*e cu țeavă scurtă asupra rapidului alien, acum învăluit iarăși în ceața tremurătoare abia vizibilă, dar Harriagan știa după ce să se uite. Ochii săi antrenați pentru multitasking cercetau panta muntelui atât pentru un loc bun ideal pentru un lunetist, cât și după inamicul alien în același timp.

Uite-l! Dincolo de palmierul acela, căutându-și o poziție nouă. A fost tentat să strige un avertisment, dar știa că acesta ar fi venit prea târziu, chiar dacă l-ar fi auzit careva prin noianul de zgomote. În schimb, a alergat mai repede, pitindu-se, și adăpostindu-se ori de câte ori exploziile sau gloanțele veneau prea aproape. Atât timp cât el și Fernando stăteau ascunși și în umbre, iar agresorii distrăgeau atenția alienului, ei se aflau în siguranță. Pentru *Predator*, vânarea unei prăzi era un sport, dar uciderea unor inocenți neînarmați prinși ocazional în schimbul de focuri, era ceva nesportiv chiar și pe planeta aceasta.

La fel ca și dușmanii săi, *Predator* menținea un foc susținut cu laserul, semnul său triunghiular roșu era singura indicație asupra locului unde se află… iar calea pe care se mișca era marcată de explozia grenadelor aruncate asupra sa. Ocazional, lui Harrigan i se păru că aude familiarul *chirp*, dar de fiecare când se întorcea să vadă, bestia plecase deja de acolo.

— Atenție! a strigat inutil Fernando, când colțul de unde Garber tocmai trăsese a explodat într-un nor de praf, resturi, și flăcări galben-portocalii.

— Dracu să mă ia! a strigat Garber, totuși, când fumul s-a risipit, era tot în picioare, cu fața înnegrită și alerga către o nouă poziție.

— Sfinte Dumnezeule! a murmurat Harrigan, iar Fernando și-a făcut cruce.

— Acolo, sus! a arătat acesta, și Harrigan s-a întors.

Chiar era un loc perfect – un balcon parțial acoperit, deasupra uneia dintre cele câteva clădiri semi-solide de pe colină – un fel de reședință aflată imediat la nord de ei.

— Ai ochi buni. Mulțam.

Când să dea colțul, printr-o deschidere dintre barăci și copaci, Harrigan a văzut pământul explodând la picioarele unui traficant și omul a căzut, zbierând, cu trupul în convulsii și picioarele acoperite de găuri roșii. Continua să tragă continuu cu AK-ul.

Fumul acru era amestecat cu cel de trestii și stucco arse, într-un nor care-l făcea pe Harrigan să lăcrimeze. În urma sa, Fernando, se freca la ochi și tușea.

— *„I love the smell of gunfire in the morning”*, spuse, aluzie clară la replica lui Robert Duvall din filmul *„Apocalypse Now”*.

— Napalm, a mormăit Harrigan pe când se cățăra pe un zid de piatră către casa cu balconul și apoi pe scările ce duceau la etaj. Era napalm.

— Aha. Da. Nu știu ce-i aia *napalm*.

— Un *rahat* al dracului, a replicat Harrigan. Sper că nu vei afla niciodată ce e.

Cei trei metri de scară i-a dus către un palier cu acoperiș de trestii, apoi pe altă scară interioară au ajuns pe balcon. În timpul urcușului, Harrigan și-a verificat armele și muniția. Trebuia să-l lovească în plin pe *Predator*, înainte ca acesta să-i descopere poziția. Surpriza era la fel de importantă ca și concentrarea și anticiparea mișcărilor alienului.

Cât timp el și-a pregătit tragerea, alți trei traficanți au fost uciși, pieptul și membrele explodându-le datorită preciziei cu care ochea inamicul. Doar unul a reușit să scoată un strigăt înainte de a cădea, iar cei trei *companheiros* încă în viață s-au panicat, și cu ochii larg deschiși au fugit ca niște animale lovite de streche – încercarea lor de riposta cu focuri de armă ar fi fost doar o risipă de gloanțe.

Harrigan a privit în jur: Fernando dispăruse. Unde era? A îndepărtat gândul – nu era momentul să-și facă griji pentru el.

Acoperișul pe care se afla *Predator* a erupt odată cu strigătele lui Garber, iar petele de verde păreau să dovedească că monstrul a fost rănit. Harrigan a auzit alienul răcnind.

Garber a chicotit:

— Ia de-aici, pocitanie!

După o secundă, chipul i-a împietrit, pentru că un glob energetic al acestuia și-a găsit în cele din urmă ținta și i-a spulberat picioarele. Ceea ce a mai rămas din el a strigat în cădere, iar laserul roșu i-a marcat fruntea înainte ca să explodeze.

Harrigan îl avea pe alien în lunetă când a dezasigurat arma. Acesta avea intenția clară de a-și lua trofeele. A sărit de pe ceea ce mai rămăsese din acoperiș jos, în piață, și s-a îndreptat către cea mai apropiată pradă, scoțând obișnuitul *chirp*.

Degetul lui Harrigan s-a mișcat către trăgaci, când alienul s-a răsucit și privirile li s-au întâlnit. Și-a dat seama că a fost recunoscut, acesta mormăind un cuvânt ciudat:

— *Ooman… Cetanu*.

Arma de pe umăr l-a țintit.

Harrigan a tresărit, s-a concentrat din nou asupra lunetei… dar a auzit un strigăt ciudat – aproape ca cel al rebelilor sudiști, dar cu silabele mai rapide. Mai jos de el,

cineva a început să arunce în alienul care acum nu mai avea activat camuflajul care-l făcea invizibil, cu nuci de cocos, ananași, și… alea erau lămâi sau portocale?

Striga insulte în portugheză.

Apoi a apărut Fernando, cu fructele legate într-o pânză trecută în diagonală peste piept, de parcă erau buzunare cu *ammo*, brazilianul strigând din alergare:

— Trage, omuleee!

Lui Harrigan nu-i venea să creadă.

• • •

Fernando juca rolul vieții sale, și, deși audiența era limitată, se străduia să-l joace ca și cum viața sa depindea de asta. Ceea ce chiar făcea.

În timp ce Harrigan sprinta către un teren mai înalt, Fernando a observat că toți ceilalți *jucători* din show șterseseră putina. Nu i-a trebuit prea mult ca să-și facă socotelile.

Fernando a supraviețuit multor lupte armate și revolte de stradă pentru că atunci când începeau strigătele, civilii fugeau aiurea cuprinși de panică. Chiar de la vârsta de 9 ani, Fernando și-a dat seama că acești oameni se transformau în ținte, ca un stol de păsări în bătaia armelor vânătorilor. În timp ce aceștia alergau în toate părțile, el se strecura departe, nevătămat, în ciuda îmbulzelii sălbatice.

Acțiunea sa de erou era destinată eșecului pentru că nu mai erau *păsări* care să-i distragă atenția răului ăl' mare. Dacă Harrigan era terminat, la fel ar fi fost și speranțele de supraviețuire ale lui Fernando, ca și visurile sale de a ajunge în Orașul Îngerilor.

Pitindu-se mai departe, a găsit un cărucior cu fructe abandonat. Cu agilitate, s-a reînarmat cu nuci de cocos, portocale, și alte alea, încât a ajuns să semene cu un Rambo dotat cu fructe în loc de grenade, apoi a reintrat în *luptă*, postându-se pe partea opusă lui Harrigan pentru a diviza atenția monstrului.

— Băi, urâtule! l-a tachinat Fernando în portugheză, aruncând o nucă de cocos. Arăți ridicol în costumul acela de plasă! Nu știi că arată bine doar asortat cu ghete și minijupă? Ești într-o relație de sclav-dominatrix sau doar ai rămas la moda anilor '80?

Monstrul și-a înclinat capul și în ciuda trăsăturilor de alien, ochii umani arătau o expresie de incredulitate care o dubla pe cea de pe fața lui Harrigan, care era ascuns. Când arma de pe umăr a pivotat în direcția lui Fernando, acesta a rupt-o la fugă strigând:

— Traaage, ooomulee!

A răsunat o împușcătură. Fernando a tresărit, abia reținându-și nevoia de a a-și acoperi urechile și de a se trânti la pământ. Și-a ținut ochii deschiși îndeajuns de mult

pentru a vedea *sângele* verde țâșnind din umărul stâng al monstrului, locul unde lovise glontele tras de Harrigan.

Fără a pierde nici o clipă, monstrul s-a trântit la pământ și s-a rostogolit, dispărând din nou.

Continuând să arunce fructe în direcția unde dispăruse alienul, Fernando s-a simțit deodată foarte expus în spațiu deschis.

— Mișcă-ți curu', Fernando! a strigat Harrigan, care alerga deja către colțul următor.

După câteva secunde, amândoi au fost surprinși să se regăsească față-n față atât de repede.

— Labirint! a explicat din nou Fernando, gâfâind de teamă.

Harrigan abia dacă a încetinit.

— Sângerează, ceea ce înseamnă că lasă urme.

Dând din cap, Fernando și-a ignorat genunchii tremurători și l-a urmat. Adunându-și tot curajul, a adăugat:

— *„I wonder if the punk feels lucky?”*[11]

Harrigan i-a aruncat o privire ciudată în timp ce alergau către acoperișul unde văzuseră ultima dată creatura.

— Clint Eastwood, a adăugat Fernando, insistând. Așa suntem noi. Suntem *el*.

— Da, da, am priceput, a bombănit Harrigan, nedorind să lungească subiectul. Trebuie să recuperăm armele acelea, și a arătat spre locul unde nebunul de Garber se lăsase aruncat în aer.

— Dar – s-a văitat Fernando – ai deja atâtea arme.

— Nu pe cele potrivite. Am noroc. Garber era aproape să-l termine, așa că și noi avem nevoie de aceleași arme.

Cu un oftat de exasperare, Fernando s-a întors bombănind, și au plecat către locul unde eru acestea.

— Ți-am dat arme, dar nu, tu vrei armele nebunului ăla.

Croindu-și drum prin *favela*, trebuiau să aibă grijă să nu calce pe cadavre. Jumătate dintre trupuri erau scalpate, iar două erau agățate și jupuite de piele. Fernando își strângea buzele, simțindu-și stomacul în gât. Nu mai văzuse niciodată „răul” în această formă de nedescris.

— Nu a avut timp să-și ia trofeele, a constatat Harrigan. L-am pus pe fugă.

---

[11] Adaptarea unei replici a lui Clint Eastwood din filmul *'Dirty Harry'* – *'…you've got to ask yourself one question: 'Do I feel lucky?' Well, do ya, punk?'*

Rămas mai în spate, Fernando a arătat către locul unde erau împrăștiate intestinele lui Garber și bucățile de carne care acopereau zona precum niște *confetti* însângerate.

Harrigan s-a năpustit înainte, aruncând pistoalele pe care le descoperise istețul Fernando, și ridicând cele două arme mari, pline de sângele celui mort. Din ceea ce putea spune Fernando, nu părea că aceste arme trag cu gloanțe.

Ceva a răsunat la distanță.

— Vino cu mine dacă vrei să rămâi în viață, l-a îndemnat Fernando pe Harrigan, știind exact de unde veneau strigătele.

— Dacă *tu* vrei să trăim!

Cu o privire scurtă peste umăr, Fernando a adăugat:

— Sigur că vreau să rămânem în viață! Vreau să ajung viu în Orașul Îngerilor!

Fernando nu a înțeles gestul de furie al lui Harrigan, dar a sprintat printre barăci către estul *favelei*. Ceva ud a picurat pe capul lui. S-a oprit din alergare, făcând ochii mari când a văzut că era același lichid verde fluorescent lăsat în urmă de creatura rănită.

Harrigan s-a oprit și el brusc și a privit în sus:

— Aleargă pe acoperișuri.

— Știi dacă asta iese la spălat? a întrebat Fernando, parcă gata să plângă văzând că și bluza sa preferată era pătată de același verde.

Harrigan n-a răspuns, era prea ocupat să se cațere pe acoperiș doar prin forța brațelor. Ideea era mai bună decât execuția.

Dând din cap, Fernando i-a criticat performanța:

— *„You're too old for that shit."*[12]

Transpirat și obosit de efort, Harrigan i-a aruncat o privire furioasă:

— Mulțam, a mormăit fără tragere de inimă.

Oftând, Fernando a târât o masă din apropiere, s-a urcat pe ea și de acolo pe acoperiș, după care i-a întins o mână de ajutor lui Harrigan.

— Uite!

Fostul polițist a arătat pe acoperiș unde sângele verde era foarte vizibil și ducea către est, spre locul pe unde Harrigan și detectivii din Rio intraseră în *favela*.

Alergarea pe acoperișuri făcea urmărirea mai rapidă, dar trebuiau să aibă grijă unde puneau piciorul ca să nu cadă prin trestiile putrede sau tabla ruginită.

— *Deus me ajude!* a murmurat Fernando, rugându-se în timp ce alerga.

---

[12] Replica lui Danny Glover din filmul *'Lethal Weapon'* – *„I'm too old for this shit"*.

Fernando a suspinat, iar monstrul s-a smucit, întorcându-se. Întâlnind privirea însuși Diavolului, Fernando a înghețat; chiar și inima păru să i se oprească. Abia dacă a băgat de seamă că arma de pe umăr s-a rotit, orientându-se către el.

— Fernando! a strigat Harrigan, avertizându-l să-și coboare privirea spre piept unde trei puncte roșii lăsate de laser îl marcau ca țintă. Apoi l-a placat dintr-o parte cu o forță teribilă, chiar în clipa când din arma de pe umărul creaturii izbucnea un glob energetic albastru-strălucitor. Fernando a urlat când a simțit arsura la umărul stâng cu o asemenea intensitate încât a izbucnit în lacrimi, rugându-se lui Dumnezeu să-l salveze, pentru că nu era pregătit să moară. La văzut pe Harrigan cum se aruncă în partea cealaltă, ca să evite lovitura creaturii. S-a lovit tare la spate, dar a reușit să nu cadă de pe acoperiș.

Suspinând, Fernando s-a străduit să se ridice.

— Du-te, *„make his day”*[13], l-a îndemnat, sperând că eroul său de acțiune îl putea salva.

• • •

O rafală de gloanțe a fost trasă de undeva de mai jos, și Harrigan a auzit voci strigând ordine, chiar înainte de a-i vedea pe detectivii brazilieni, Rios și Villaça, trăgând și conducând alți polițiști și civili înarmați către acoperișul pe care se afla alienul.

Harrigan a sărit în picioare, după ce a verificat că Fernando este doar rănit la umăr – va supraviețui.

Alienul a scos un urlet puternic când gloanțele i-au perforat brațul sănătos și umărul, spulberând și mai mult *sânge* verde strălucitor care i-a curs pe trup, în jos. Scântei electrice jucau pe suprafața armurii, indicând că ceva important fusese avariat. L-a înjunghiat pe *carioaca* ce-l avea în strânsoare, chiar când s-a întors să fugă, aruncând cadavrul cu forța-i supraomenească către oamenii ce trăgeau asupra sa, un gest de dispreț și ca să le blocheze ochirea. Sub picioarele sale, gloanțele străpungeau acoperișul.

Mai jos, un turist trupeș, blond, într-o bluză înflorată – pe care Harrigan l-a recunoscut – și-a înșfăcat soția bondoacă și a tras-o cu putere într-o parte, chiar când cadavrul lui *carioca* a căzut exact unde se aflase dânsa.

— Ticălosul dracului, era cât p-aici să o lovească pe Pebbles a mea! a strigat omul și a deschis focul cu o LI547-B1, una dintre armele futuristice ale lui Garber.

---

[13] Replica lui Clint Eastwood din filmul *'Dirty Harry' - "Go on punk, make my day".*

Acoperișul pe care se aflase alienul a fost spulberat în bucăți de lut, stucco, și lemn care au zburat în toate părțile.

— *Calma, amigo!* trebuie să-l regăsim, i-a spus Rios, în timp ce achii partenerului său se roteau în toate direcțiile în căutarea alienului.

Harrigan s-a folosit de diversiune ca să-l ridice pe Fernando în picioare.

— Stai în spatele meu, l-a instruit Harrigan. Vrei să ajungi în Orașul Îngerilor, așa-i? Fii atent!

— Ce este o *Pebbles*? a mormăit Fernando, încă încercând să se obișnuiască cu ideea că va rămâne în viață.

Din josul pantei, au venit două mașini tip van ale trupelor SWAT, cu luminile semnalizând. Din ele au coborât oameni înarmați și cu veste antiglonț, formând imediat o linie de tragere în spatele celor doi detectivi.

— Îl vezi? a întrebat Villaça, văzându-l pe Harrigan.

— Nu. Se poate camufla! Stai pregătit! Și trage în cap sau în partea superioară a trupului!

Dacă îl nimereau de destule ori în acele zone, bestia ar fi fost doborâtă și poate că ar fi murit. Tot ce trebuia era un foc bine țintit, și-a amintit Harrigan cele întâmplate cu decade în urmă. Pe atunci fusese mai greu, dar acum aveau arme mult mai bune asistate de sisteme computerizate.

Cu un zgomot înăbușit, *Predator* a aterizat mai jos, cu mandibulele zvâcnind frenetic. A alergat pe un alt acoperiș, făcându-și în același timp de lucru la panoul de control de pe antebraț.

Brusc, Harrigan a înțeles că alienul nu se poate camufla.

— Acolo! a strigat și a orientat lansatorul de grenade pe care-l recuperase de la Garber spre el, lăsând sistemul automat de ochire să-și facă treaba. A lansat două grenade, înainte de a o rupe iar la fugă, cu Fernando – încă amețit – dar ținând aproape de el.

Predatorul era aproape gata să sară pe următorul acoperiș când grenadele au explodat aruncând în aer tot ce se afla sub picioarele sale. Când acesta se afla în plin salt prin aer încercând să se agațe de un copac apropiat, rafale de foc automat îl înconjurau din toate părțile. Harrigan s-a gândit că sigur va fi lovit în plin de multe ori, dar a aterizat abia scoțând un mormăit. A întors capul aruncându-i o privire peste umăr, apoi a scanat zona de dedesubt unde poliția și civilii înarmați formaseră o linie, evaluându-și opțiunile.

Harrigan a ochit din nou, pregătindu-se să folosească iar lansatorul de grenade. Focul automat a spulberat marginile acoperișului, dar *Predator*ul se afla într-un unghi unde poliția și civilii nu puteau vedea prea mult de jos, așa că nu-l puteau răni.

— *That'n-da s' yin'tekai!* a strigat *Predator*, ridicându-și bărbia sfidător, iar mandibulele i se zbăteau în timp ce tasta furios pe panoul de control de pe antebraț.

— La dracu!

Harrigan și-a dat seama ce însemnă gestul. Bomba. Armá o bombă.

— Fugi! l-a îndemnat pe Fernando, și amândoi au dat să alerge, încercând să pună o distanță cât mai mare între ei și alien.

În acel moment, aerul a vibrat în fața lor și au apărut patru *Predator*i – cu lăncile în mâini, ochii îngustați și hotărâți, cu mandibulele mișcându-se – care au înaintat drept către ei.

— *Me Deus!* O să murim! a exclamat Fernando, dându-se înapoi, după care s-a oprit nesigur.

Și-a protejat brațul rănit, cu ochii plini de teamă.

*Predator*ul lider s-a oprit și l-a privit în ochi pe Harrigan, spunând:

— *Na'tauk, ooman*.

Ridică un braț în care ținea un cub 3D din sticlă sau un metal compozit, și l-a orientat către Harrigan.

Acesta a încetat să se mai miște, gata să se apere. *La dracu! Ce era asta – vreo armă nouă?*

Apoi cubul a strălucit și a apărut o imagine – o poză a *Predator*ului care atacase *favela*, însoțită de niște marcaje clare, luminoase, cuvinte în limba extraterestră deasupra și dedesubt. Aspectul era acela al unui poster stil „*Wanted*”.

Liderul alien a dat din cap:

— *Tarei hsan*, spuse iar ceilalți trei *Predator*i s-au uitat cu dispreț la „camaradul” rănit, în timp ce mandibulele *click*ăiau rapid, scoțând un fel de țârâit aproape ca al greierului – o formă de râs amestecat cu dispreț, credea Harrigan.

Rănitul a mârâit, uitându-se câteva momente de parcă i-ar fi provocat, apoi și-a plecat ochii și capul, într-un gest de predare.

— Harrigan, ferește-te! l-a atenționat Rios, în timp ce polițiștii și civilii refăceau linia pentru a-i confrunta pe cei patru *Predatori*.

Harrigan s-a întors cu mâna ridicată.

— Nu. Așteptați!

— Ești nebun? Sunt mulți, dar îi putem doborî, a strigat Villaça.

Dar, deodată a înțeles.

— Nu trageți!

Harrigan a oftat și s-a adresat *Predator*ilor:

— Al vostru e.

Cei patru l-au înconjurat pe rănit, luându-i armele. Apoi i-au legat brațele și l-au ridicat în picioare. Doi l-au încadrat și l-au condus către locul de unde apăruseră ei, în susul colinei, lângă rămășițele unor barăci.

Liderul a scos iar niște *click*ete cu mandibulele, făcându-i semn lui Harrigan. Îl privea aproape cu respect.

— *That'n-da s' yin'tekai*, spuse pe un ton admirativ.

— *Thatinda yinteki* – a încercat din răsputeri să-i răspundă dând din cap.

Și alienul și-a ridicat palma în semn de salut, apoi s-a întors și și-a urmat camarazii, toți patru dispărând de parcă s-ar fi topit în ceață. Doar că aerul era plin de fum și resturi plutitoare.

Harrigan s-a întors către Fernando:

— Ești bine?

Acesta a dat din cap slăbit, sângerând puternic, dar păstrându-și cunoștința:

Ce s-a întâmplat?

— Era căutat, un criminal urmărit de ai lui.

— Noi îl căutam cu siguranță, a spus Villaça venind în fugă împreună cu Rios, ca să li se alăture.

— Ai lui îl vor pedepsi în felul lor, a explicat Harrigan, dându-și seama că înțelegerea sa era mai mult intuitivă.

Nu a înțeles cuvintele, dar a pătruns oarecum înțelesul lor.

Rios a privit în jur la ce a mai rămas din *favela*.

— Ce mizerie. Crezi că cineva va reface locul?

— Cred că restul depinde de noi, a râs Harrigan.

Iar Fernando a zâmbit, plin de speranță:

— Deci, acum mă duci în Orașul Îngerilor?

— Adică vrei să renunți la toate aventurile astea excitante?

Toți trei brazilienii au izbucnit în râs.

— E doar o zi normală în Rio, *amigo*, spuse Fernando, dar râsul i s-a transformat în tuse.

— Hai să te ajut, eroule, și Harrigan îl bătu cu palma pe umărul sănătos.

La baza *favelei* veneau ambulanțele, alăturându-se celorlalte mașini.

Fernando strălucea de mândrie și împreună, au început să coboare panta.

SFÂRȘIT

O POVESTIRE CU JACK REACHER ŞI WILL TRENT

KARIN SLAUGHTER
LEE CHILD

CURĂŢAREA AURULUI



LEE CHILD, KARIN SLAUGHTER

CURĂȚAREA AURULUI

Titlul original: *Cleaning the Gold, 2019*
Traducerea: Ştefi Todo

Dragi cititori,

Suntem încântați să vă oferim în sfârșit o povestire pentru care ne pregătim de câțiva ani.

Suntem prieteni de aproape douăzeci de ani și, de asemenea, fani unul al romanelor celuilalt. De-a lungul anilor, în conversațiile noastre am discutat adesea despre ce s-ar întâmpla dacă personajele noastre, Jack Reacher și Will Trent, s-ar întâlni în viața reală. L-ar aresta Will pe Reacher pentru că și-a făcut singur dreptate împotriva unui tip rău? I-ar sparge Reacher fața lui Will s-au i-ar face vânt într-o fântână? Provocarea a fost să găsim o cale ca ei să lucreze împreună. Ambii au niște valori morale puternice, dar fiecare merge către ele pe drumuri diferite. Găsirea unui caz care să-l aducă pe unul pe orbita celuilalt a presupus o conversație foarte lungă, iar în final a rezultat o intrigă pe care amândoi am fost încântați să o punem pe hârtie.

Rezultatul e *Curățarea aurului*. Am început scriind propriile noastre capitole separat, dar pe măsură ce am dezvoltat povestea lucrurile s-au îmbinat, așa că nu e nevoie să știți neapărat cine ce a scris – și sperăm din suflet să vă placă. Oricum ar fi, credem că Jack și Will s-au distrat împreună și că acesta e începutul unei frumoase prietenii…

Cu drag,
Karin Slaughter și Lee Child

1.

Will Trent stătea în fața ușii închise a biroului, ascultând murmurul vocilor care discutau despre cele două cazuri de conducere sub influența alcoolului și punctau istoricul din cererea lui de angajare. Conversația nu părea să fie în favoarea lui. Nu era bine. Will avea nevoie de acest loc de muncă. Dacă nu, o dădea în bară cu munca lui reală.

Și-a șters fruntea transpirată cu mâneca. Temperatura de afară trecuse deja de punctul de fierbere. Înăuntru nu era cu mult mai bine. Transpirația lui a început să curgă în clădirea guvernamentală din anii ’50, rece ca un mormânt. Tavanul jos intensifica senzația. Tencuiala era umflată de la umiditate. A văzut un stop de transpirație care a picat de pe nas și s-a rostogolit pe podea. Pe mijlocul linoleumului era format un jgheab de la cizmele armatei care au trecut în sus și în jos pe hol de zeci de ani.

Will și-a schimbat poziția pe scaun. Vertebrele i se transformaseră în legături care îi strangulau coloana vertebrală. Mușchii din picioare se coagulau. Corpul îl durea din două motive. Primul era ceremonia de rămas-bun pe care iubita lui i-o oferise cu o seară înainte. Și în această dimineață în parcare. Al doilea era că a petrecut întregul zbor de o oră de la Atlanta la Lexington cu genunchii înfipți în scaunul din față, blocat între un copil care urla la o agrafă de birou și un vârstnic flatulent.

Doar unul din aceste motive merita durerea.

Din spatele ușii s-a auzit zbierând o voce:

— Nu mă interesează deloc ce crezi tu, Dave.

Colonelul Stephanie Lukather, femeia care era la conducerea Depozitului de Aur al Statelor Unite. Un post important, dar ce știa Will? Cele mai multe cunoștințe ale lui despre rezervele federale de aur erau culese de pe Wikipedia și din filmul *Goldfinger*.

Clădirea se afla lângă baza armatei de la Fort Knox, la intersecția dintre bulevardul Bullion și strada Gold Vault. Ușa principală avea douăzeci de tone de material rezistent la perforare și tăiere și avea o grosime de cincizeci de centimetri. Înăuntru era depozitat echivalentul la 350 miliarde de dolari în metal prețios. Poliția monetăriei păzea clădirea și armata Statelor Unite îi păzea pe ei. Seiful a fost deschis pentru accesul publicului o singură dată, în septembrie 1974. Înainte, în 1964, Pussy Galore a evacuat întreaga bază cu circul ei zburător și o bombă dinăuntrul seifului a fost dezactivată cu 0,07 secunde înainte de a exploda.

Ușa s-a deschis în sfârșit.

Maiorul Dave Baldani i-a aruncat lui Will o privire încruntată.

Will cunoștea acea privire. Era felul în care un băiat bun îl punea la punct pe un băiat rău. O folosise de o mulțime de ori în slujba sa ca agent special al Biroului de Investigații din Georgia. Dar Will nu era la Fort Knox în calitate de polițist. Lucra sub acoperire, dându-se drept un căpitan care a căzut în plasa unor decizii stupide după două misiuni în Afganistan.

Cartea de identitate era perfectă, dacă nu puteai penetra baza de date a Pentagonului. Jack Phineas Wolfe, trecut în rezervă cu onoruri în 2016. Două condamnări pentru conducere în stare de ebrietate. Muncă în folosul comunității. Divorțat. Fără copii. Supraîndatorat la bancă. Cu cardurile de credit anulate. Evacuat de la ultima locuință. Mașina luată de bancă. În căutarea unei munci cinstite, sau cât de aproape de cinstit ar putea găsi.

— Grăbiți-vă, băieți.

Colonelul Lukather avea cincizeci și ceva de ani, era subțire și avea părul blond prins într-un stil milităresc. A dat nerăbdătoare din mână.

— Vă așteptam.

Will a trebuit să-și plece capul ca să poată sta în picioare. Tavanul din care cădeau picături era cu cincizeci de centimetri mai jos decât ar fi fost normal. Lambriurile întunecate de pe pereți se încovoiaseră odată cu trecerea anilor. Pe un perete al încăperii erau dulapuri încuiate. Biroul regulamentar de metal al colonelului era vârât în cealaltă parte. Nu exista nicio fereastră. Aerul nu se mișca deloc. S-ar fi putut afla în interiorul unui coșciug.

Colonelul Lukather a arătat spre tavanul jos, explicând:

— Generalul de brigadă de deasupra a vrut un duș în biroul lui. Rahatul o ia la vale. Nu am nevoie de luminator, Wolfe. Șezi.

Will a luat unul din scaunele din fața ei. Baldani a rămas în picioare la câțiva centimetri de umărul lui Will – altă șmecherie cu tipul bun/tipul rău.

— Wolfe, ai avut câteva probleme de când ai trecut în rezervă, a spus Lukather.

Will n-a auzit o întrebare, așa că n-a dat niciun răspuns.

Lukather și-a sprijinit mâna pe dosar, așteptând ca tăcerea să-l facă să cedeze.

Will n-a cedat.

Ceasul de pe perete a ticăit ascuțit.

Baldani a scos un oftat lung, de fumător.

— Dave, se pare că ne-am ales cu un adevărat Captain Jack aici.

Lukather a deschis dosarul și s-a prefăcut că citește informațiile pentru prima dată.

— Staționat în BFE[1]. Al cincilea în clasă la școala John Wayne[2]. Pieptul plin de bomboane[3] de la Sandbox[4]. Ți-ai câștigat Tratamentul Triplu[5]. Un adevărat gung-ho mo-fo[6]. Cu siguranță ai câștigat concursul de cea mai mare sculă din clasă.

Will nu avusese timp să studieze jargonul armatei, așa că nu avea habar despre ce vorbea, cu excepția ultimei părți, care părea exactă.

— Apoi… a întors o pagină din dosar. Degetul lui Lukather a urmărit datele despre Jack Wolfe. Două condamnări pentru conducere sub influența alcoolului. Un divorț urât. Credite neacoperite. Ce te face să crezi că ar trebui să-ți plătesc cincisprezece dolari pe oră și să te cazez într-unul din hotelurile mele pentru privilegiul de a lucra la baza mea în următoarele zile.

Will a ridicat dintr-un umăr în același fel nepăsător în care o făceau infractorii pe care-i interoga.

— De tine depinde.

Baldani se foia pe picioare, în mod clar enervat.

Lukather a ridicat privirea din hârtii. Probabil că i-a plăcut sinceritatea lui Will, pentru că nu l-a scos imediat afară din birou.

— Știi despre ce-i vorba?

---

[1] *Big Fucking Empty* – folosit peiorativ pentru un loc extrem de izolat; implică faptul că nu există nimic care să merite să te afli într-un astfel de loc.
[2] Școala Forțelor Armate Speciale, Fort Bragg.
[3] Medalii și titluri primite. Poate fi folosit peiorativ sau apreciativ.
[4] Termen informal pentru o locație unde sunt trimiși soldații.
[5] *Triple Threat,* în original – trei școli absolvite ca parte a pregătirii speciale (școala forțelor speciale, școala soldaților de elită și școala de parașutiști. Soldații poartă toate însemnele acestora pe uniformă.
[6] Un soldat mai entuziasmat de armată decât majoritatea celor din jurul său.

— Îngrijitor? Will a ridicat din nou din umeri, doar ca să-l enerveze pe Baldani. Anunțul spunea ceva despre curățenie.

— Nu cu ce ești obișnuit, a spus ea. Ce știi despre aur?

Altă ridicare din umeri.

— L-aș putea folosi.

— Bine, deșteptule. Baldani ajunsese la limita răbdării. Controlează-te. Vorbești cu un colonel.

Will și-a întors bărbia cu două grade, ignorându-l, dar fiind atent la el.

Pumnii lui Baldani s-au încleștat, ceea ce era o prostie, pentru că în momentul în care ridica brațele, Will putea să-i vâre boașele în fund.

— Terminați, băieți.

Lukather a închis dosarul lui Jack Wolfe. Decizia de angajare era luată, dar ea nu le-a împărtășit-o. În loc de asta, i-a spus lui Will:

— Aurul este un element chimic natural, care are numărul atomic 79. E clasificat ca metal moale, așa că poate fi ușor zgâriat sau deteriorat. Uleiul de pe mâinile tale poate coroda sau distruge finisajul, diminuându-i valoarea. La manipulare, e recomandat să porți mănuși fine de bumbac. Măștile sunt necesare deoarece umezeala din respirație sau saliva poate lăsa pete care nu mai pot fi curățate.

Will aștepta restul discursului.

— Ordinul executiv 6102, emis de președintele Franklin D. Roosevelt în 1933, a scos în afara legii proprietatea privată a monedelor, lingourilor și certificatelor de aur, ceea ce a forțat cetățenii să vândă aceste obiecte Rezervei Federale. În 1936, Trezoreria a început construcția Depozitului de aur, în cele din urmă transferând, cu un convoi de tren blindat, majoritatea rezervelor de aur în depozitul nostru. Acum avem depozitate în seifuri sigilate 147,3 miliarde de uncii troy, în principal sub formă de bare de aur cu puritate care variază de la .900 la .999. Restul rezervei naționale este la West Point și Denver.

Will a ridicat din nou nepăsător din umăr.

— Și?

— Prin ordinul congresului seifurile sunt inspectate anual de către Inspectorul General de la Departamentul Trezoreriei. Doar din privire. Ar dura luni de zile să verifici seria de pe fiecare bară de aur din inventar. Ceea ce ne aduce aici și acum, Căpitane Wolfe. Articolul TS/Ultra 47-12 din legea de Compartimentare a Guvernării Trezoreriei cere ca fiecare bucată de aur să fie inspectată manual la fiecare zece ani. Acum suntem în unul din acești ani și mai avem câteva zile și un om în minus.

Will și-a reținut ridicarea din umeri. Și-a frecat maxilarul, încercând să-l domolească pe adolescentul Will care dansa dansul bucuriei în jurul lui. Sperase ca serviciul sub acoperire să-l ducă în interiorul depozitului, dar asta era în *interiorul seifurilor*. Cu *aurul*. Vorbeau despre teritoriul Oddjob.

Avea nevoie de clarificări.

— Vreți să mânuiesc eu aurul?

— Practic ești o femeie de serviciu, a spus Baldani. Cureți aurul. Asta cere cu adevărat legea. Curățarea aurului.

Lukather a adăugat:

— Ne ia exact nouă luni să trecem prin tot inventarul și în momentul ăsta am devansat programarea, ceea ce e un lucru foarte bun. Lucrăm non-stop, cu două echipe de șase persoane ziua, cu încă două de șase noaptea. Din motive de securitate, nicio echipă nu stă mai mult de două săptămâni în seifuri și folosim personal din afară – de preferat foști soldați – astfel încât nimeni de la bază să nu se familiarizeze cu venirile și plecările. Așa cum am spus, suntem extrem de aproape de finalizare, dar schimbul de zi are nevoie de încă o roată la mașinărie.

Will i-a analizat cuvintele. Nu-i oferise slujba, dar îi dezvăluise date dintr-un program secret, ceea ce era cam același lucru. Nu era momentul acum să pară prea nerăbdător.

— Ce presupune?

— Muncă grea, a spus Baldani, reușind să transmită cu tonul lui înfiorător că se îndoia că Will va face față.

— Dave nu greșește, a spus Lukather. Strălucirea dispare într-o jumătate de oră. După aceea, e o muncă de rupt spatele. E evident că încă ești în formă, Wolfe. Nu mai ai vigoarea tinereții, dar încă văd soldatul din tine.

S-a așezat din nou în scaun, studiindu-l deschis.

— Cât ai, cam un metru optzeci și cinci?

Will avea un metru optzeci și cinci pe vremea liceului, dar a aprobat din cap.

— Dave crede că ești o problemă, dar mie-mi plac problemele. A rânjit spre Will. Pe deasupra, ultimul tip pe care l-a recomandat Dave, a dat bir cu fugiții la primul strop de transpirație. Ești genul ăla da fătălău, căpitane?

Will a dat din cap.

— Nu prea obișnuiesc să renunț.

— Pariez că nu. I-a făcut cu ochiul. Îmi place să am oameni muncitori în subordinea mea. Ești un om muncitor, Wolfe?

Will nu era străin de munca manuală.

— Duc lucrurile până la capăt.

— Pariez că o faci, soldat. A râs adânc din gât. Baldani, bagă-l înăuntru, da?

Baldani se uita ca și cum ar fi dorit să comenteze, dar Lukather arăta ca cineva cu care nu-ți permiți să comentezi, și nu numai datorită stelelor de pe umeri.

— Să mergem, rahatule, a mormăit Baldani.

Rahatul i-a oferit lui Baldani plăcerea de a-l privi pe Will ridicându-se de pe scaun. Pentru a-și bate joc de el a făcut un spectacol din ghemuirea sub tavanul jos, în principal pentru că Baldani mai avea o grămadă de loc. Maiorul s-a uitat la Will cu o furie specială în ochi. Nebunia Bărbatului Scund, o numea prietena lui Will, și probabil că știa pentru că și ea era mai înaltă decât Baldani.

În hol, maiorul mergea astfel încât să fie fix în fața lui. Arăta bine pentru un tip gras, probabil petrecând tot atâta timp la bar ca și la sală. Părul avea o tunsoare lipită de cap, ceea ce nu reușea să-i ascundă începutul de chelie. Baldani a văzut privirea lui Will pe partea mai bronzată a scalpului. Și-a acoperit-o cu mâna, pretinzând că-și șterge transpirația. I-a aruncat lui Will o privire, apoi s-a uitat din nou când Will a chicotit.

— Să nu te gândești nicio secundă că Lukather e drăguță cu tine, l-a avertizat Baldani. S-ar face frate și cu dracu' ca să treacă puntea.

Will s-a hotărât să-l enerveze pe tip.

— Cine n-ar face la fel?

Afară, soarele l-a izbit în față. Will auzea focuri de armă la distanță. Apoi o explozie, Apoi mai multe focuri de armă, ceea ce l-a făcut să-și dorească să aibă la el o armă sau ceva de aruncat în aer.

Era un motiv pentru care Will era polițist.

Baldani s-a urcat într-un Impala albastru cu stalactite de noroi atârnate pe sub ea. Aparatul de aer condiționat era deja pornit în momentul în care Will a intrat. A experimentat acea senzație familiară de transpirație care-i picura pe spate în timp ce nasul îi curgea de frig. Baldani a întors mașina. Radioul era deja dat tare, dar Baldani l-a dat și mai tare, pentru că nimic nu dovedea ce șmecher ești mai bine ca un difuzor urlând „Smells Like Teen Spirit".

Will își amintea informațiile citite pe Wikipedia în timp ce mașina se învârtea prin parcare. Locul se întindea pe mai mult de 100.000 de acri, în trei districte diferite. Cam 13.000 de oameni locuiau acolo și alte câteva mii veneau pentru instruire sau sprijin. Erau acolo hoteluri, restaurante, mini-mall-uri, o sală de bowling, un complex medical, case familiale și școli. La fiecare 100 de femei de peste 18 ani, erau 190,3 bărbați, ceea ce ar putea explica de ce Baldani era atât de rănit.

Sau poate tipul era doar un nenorocit.

Pe lângă drumul principal Will a zărit mai multe clădiri de birouri decât putea număra. Comandamentul de Resurse Umane al Armatei o numea baza, ceea ce Will și-a dat seama că însemna locul unde mergeau hârtiile ca să moară. Dar el încă era activ într-o bază de date a armatei cu un grad înalt de securitate. Doar ca să treacă de porțile principale a durat două ore și o grămadă de transpirație peste actele de identitate false-dar-nu-chiar-false, emise de guvern, ale lui Jack Phineas Wolfe.

Depozitul de aur a apărut la capătul unei străzi lungi. Clădirea din granit alb avea un aspect destul de inofensiv, o structură tipic art-deco din anii '30, genul de lucru care era mai frumos decât te-ai fi așteptat să fie, pentru că Marea Criză a făcut o grămadă de șomeri, iar oamenii au avut timp să facă lucruri, dacă nu-și făceau griji pentru ziua de mâine.

Will văzuse depozitul de pe autostradă și a crezut că ochii îi joacă feste. Nu i se părea normal ca așa ceva să fie în câmp deschis. Apoi s-a uitat la sârma ghimpată și la rândurile de garduri electrice și la semnele de avertizare și la Jeep-urile care mergeau în zig-zag în jurul a ceea ce era probabil un câmp cât zece terenuri de fotbal împânzit cu mine. Nu era niciun lunetist pe acoperiș, dar în momentul în care un potențial hoț ar fi trecut pe câmpul deschis care înconjura clădirea, ar fi fost acolo cel puțin 200 de bărbați țintind către el.

Baldani s-a oprit lângă o clădire a securității, joasă, cu un etaj, chiar în interiorul porților deschise. Deși *deschise* era înșelător. Porțile grele de fier dădeau să se închidă, dar doisprezece opritoare le-au blocat de pe trotuar. Rânduri de țepi care spărgeau cauciucuri au apărut ca niște dinți de crocodil.

— E timpul să treci la treabă, Wolfie, i-a spus Baldani lui Will.

Ușa mașinii a fost deschisă de un paznic care arăta ca și cum ar fi avut saci de ciment pe sub cămașă. Will s-a uitat de jur împrejur, apărându-și ochii de soare. Ultima dată când a fost înconjurat de bărbați atât de înarmați a fost când a făcut o razie la un depozit, într-o operațiune comună cu FBI, DEA și ATF.

Baldani și-a pus cheile, bricheta și ecusonul într-o tavă care a trecut printr-un aparat cu raze X, dar asta a fost toată verificarea. S-a sprijinit de un gard și și-a aprins o țigară cât timp a

așteptat să fie verificat Will. Să ajungă la bază a fost dificil, dar cercetarea de la depozit a fost de parcă… ar fi intrat în Ford Knox.

Will a numărat zece paznici cu M4 agățate în jurul gâtului, tipul uriaș având un AR-15. Curelele completau înfățișarea cu Sig Sauer P320, sprayuri paralizante, Tasere și bastoane de metal telescopice. Se mișcau rapid, eficient, împingându-l și trăgându-l pe Will printr-un lanț de verificare. Un ciobănesc german masiv și-a băgat nasul între picioarele lui Will. Un tânăr cu un laptop a verificat portmoneul lui Will și a scanat într-un sistem diferitele acte false. Ghetele lui Will au fost trecute prin aparatul cu raze X. A trebuit să-și scoată cureaua și să ridice mâinile în timp ce o baghetă îl verifica de metale, apoi a fost percheziționat și i s-a cerut să arate balsamul de buze și cheile. Apoi un al doilea tip l-a percheziționat din nou. Apoi un al treilea a trecut o bucată mică de hârtie peste mâinile lui Will și a băgat-o într-un aparat ca să verifice dacă are urme de la vreo bombă.

Impala a fost verificată la fel. Un alt paznic a băgat o oglindă sub mașină, lovind stalactitele. Unui ciobănesc belgian i s-a dat frâu liber. Scaunele au fost ridicate. Covorașele și vizierele au fost întoarse. Cutia cu mănuși a fost deschisă. Motorul și portbagajul au fost verificate. Cineva s-a plimbat cu un aparat de măsurare a radioactivității în jurul ei. Altcineva a verificat dacă există reziduuri explozive.

Will deja transpira de la căldură, dar sudoarea a început să-i curgă pe scalp când i s-a cerut să i se ia amprentele. Va ține acoperirea lui Jack Phineas Wolfe la acest nivel de verificare sau va ajunge să fie împușcat acolo unde era acum?

Nu era cel mai potrivit moment să-și pună întrebarea asta.

Niciunul dintre paznici nu arăta destul de matur ca să aibă vârsta la care era legal să bea alcool. Unul avea încă puf pe bărbie. Altul părea că încă n-a trecut de pubertate. Toți aveau aceeași privire plictisită, care putea să-i facă cu ușurință să apese pe trăgaci, să arunce cu un baston, iar Will să fie dus cu avionul la spital sau cu mașina la morgă.

Inima i-a bătut să-i sară din piept când tânărul cu laptop a intrat în spațiul personal al lui Will. Băiatul avea permisul de conducere al lui Jack Wolfe, cardul de asigurări de sănătate, cardul de asigurări sociale, și, din nu se știe ce motiv, cardul Costco.

— Uită-te în asta.

Alt paznic ținea în mână o pereche de ochelari grei, negri. Un cablu ieșea din ei și intra într-o tabletă.

Will și-a băgat fața în ochelari. N-a văzut decât negru, apoi prin fața ochilor i-a trecut o linie, dându-i senzația că a văzut un Cylon din *Battlestar Galactica*.

Soarele l-a orbit când i-au fost scoși ochelarii.

— Scanarea retinei, i-a spus Baldani.

Țigara fumată pe jumătate i se legăna între buze. Părea că se bucură de disconfortul lui Will, ceea ce, dacă era să fie sincer, era exact ce ar fi făcut și Will în locul lui.

— Domnule?

Băiatul cu laptopul era înapoi la Will. Se uita la actul de identitate a lui Will, apoi la Will, apoi din nou la actul de identitate. Laptopul a scos un bip, dar el nu și-a luat ochii de la Will. Will se holba și el înapoi. Soldatul părea de optsprezece ani, corpul lui arătând ca al unei persoane care își petrece fiecare secundă din timpul liber ori lucrând, ori încercând să și-o tragă.

Laptopul a scos din nou un bip, dar băiatul nu s-a uitat la ecran.

Will a cedat primul. S-a uitat în jos la ecran. S-a uitat înapoi la băiat. S-a uitat în jos la ecran.

Băiatul a țipat:

— Alpha! Mike! Foxtrot!

Will a aşteptat să fie împuşcat în față sau trântit cu fața în jos pe asfalt.

Baldani a rânjit în timp ce arunca mucul de țigară.

— Adio. Nenorocitule.

Opritoarele au intrat în pământ. Țepii au fost retrași. Cei zece paznici s-au dat înapoi. Will a respirat cel mai profund și cel mai adânc din toată viața lui.

Baldani i-a arătat un șir de dinți pătați cu nicotină în timp ce conducea spre clădire. Will l-a lăsat să se bucure de victorie, lăsând la o parte sentimentul de umilire și concentrându-și mintea pe ceea ce avea de făcut. Nu era aici ca să se certe cu Dave Baldani sau ca să curețe lingourile de aur. Era aici ca să găsească un ucigaş de polițiști.

Prima crimă a fost comisă în 16 aprilie 1977, într-un oraș aflat la 160 de kilometri sud de Atlanta, numit Margrave, Georgia.

Astea erau faptele:

A fost raportat un străin care tot intra și ieșea din bibliotecă. Margrave era un oraș mic. Nu aveau străini, cel puțin nu unii pe care să nu-i recunoască. Vagabondul era un bărbat alb, cu părul blond și ochi albaștri, mai înalt de un metru nouăzeci, construit ca un fundaș de fotbal și îmbrăcat cu jeanși murdari și o jachetă de armată. A fost văzut ultima dată intrând și ieșind pe uşile bibliotecii. A fost o dată să folosească baia și a răsfoit o copie a cărții *Ghidul păsărilor din sud-estul Statelor Unite*. Bibliotecara a sunat la biroul șerifului când l-a auzit pe străin mormăind de unul singur. În cinci minute, un agent a apărut la fața locului. Conform unui martor ocular, străinul a scos un pistol și l-a împușcat pe agent în cap.

Numele agentului era Phillip Michael Deacon. În vârstă de treizeci și nouă de ani, douăzeci și unu de ani în serviciu, o soție și un băiat acasă, o fată măritată, însărcinată cu primul nepot.

Străinul nu i-a dat lui Deacon niciun avertisment. Nu s-a spus niciun cuvânt între cei doi bărbați. Doar o dublă apăsare pe trăgaci, apoi străinul a dispărut în pădure, pentru a nu mai fi văzut niciodată.

Deacon a supraviețuit împușcăturii, dar era greu de spus că trăia. Nu și-a revenit niciodată după operație. Și-a petrecut următorii douăzeci și doi de ani în comă. Cu două luni în urmă, a sucombat în cele din urmă din cauza unei pneumonii, ceea ce a transformat mandatul de arestare din tentativă de omor a unui ofițer la omor de gradul unu cu circumstanțe agravante, ceea ce însemna pedeapsa maximă, cea cu moartea.

Și atunci șeful lui Will i-a trântit dosarul pe masă.

Will nu era un fan al ucigaşilor, dar ucigașii de polițiști aparțineau celei mai negre părți a iadului. De când dosarul a aterizat pe biroul lui, și-a petrecut fiecare clipă cercetând cazul original, chiar scufundându-se în depozitul securizat al GBI[7] din Dry Branch ca să caute singurele dovezi fizice care au rămas din acel caz, fragmente din cele două gloanțe scoase din creierul lui Philip Deacon și o pungă sigilată de plastic în care era copia din biblioteca din Margrave a cărții *Ghidul păsărilor din sud-estul Statelor Unite*.

[7] Biroul de Investigații din Georgia.

Nu exista nicio armă cu care să se potrivească fragmentele.

Singurele amprente identificabile găsite pe carte aparțineau bibliotecarei care, în dimineața împușcăturilor, a luat-o și a pus-o pe raft.

Oamenii cred întotdeauna că un caz vechi e imposibil de rezolvat. Nu e total greșit, dar de multe ori Will a constatat că trecerea timpului le dă martorilor o altă perspectivă. În mare parte, se ajungea la asta deoarece nu mai erau speriați. Bătăușii și tâlharii care i-au intimidat, ori au murit tineri, ori au ajuns în închisoare. Căsătoriile s-au dizolvat. Dragostea a trecut. Reputațiile au fost distruse sau reconstruite. Pe scurt, după o lungă perioadă de timp ar putea acorda mai multă atenție evenimentelor din trecut.

Will condusese în localitatea din Florida și vorbise cu bibliotecara, acum pensionată, care a sunat la 911. O găsise pe văduva martorului ocular la împușcături. Vorbise cu unii dintre colegii polițiști ai lui Deacon și cu diferiți patroni ai bibliotecii. Stătuse în nenumărate camere de zi sorbind nenumărate pahare de ceai cu gheață și ascultase nenumărate doamne bătrâne care-i aruncau bucățele de informații cu ajutorul cărora, în cele din urmă, Will va rezolva puzzle-ul.

Prima bucățică: La o lună după tentativa de omor a agentului Deacon în afara bibliotecii, un al doilea străin a fost văzut în Margrave.

A doua bucățică: Al doilea străin era un bărbat alb. Părul blond. Ochi albaștri. Cam treizeci și cinci de ani. Cam de un metru nouăzeci și o sută zece kilograme. Construit ca un fundaș, spuneau unii.

A treia bucățică: Al doilea străin a fost imediat arestat pentru crimă – nu pentru tentativa de la bibliotecă, ci pentru omor deosebit de grav al unui bărbat neidentificat – de către șeriful din Margrave, care a furnizat, de asemenea, singura mărturie oculară despre presupusa crimă. *Presupusă* era aruncat acolo, pentru că Will nu a găsit niciun raport sau dosar care să conțină vreo mențiune despre o crimă în perioada respectivă.

A patra bucățică: Era o înregistrare în care al doilea străin apărea ca fiind transportat la penitenciarul Warburton, dar se părea că nu rămăsese acolo mai mult de două zile.

A cincea bucățică: În loc ca șeriful să sune la biroul șerifilor federali și să organizeze o căutare generală pentru presupusul fugar, a fost retrasă *presupusa* acuzație de omor și al doilea străin a fost lăsat să dispară.

Până acum.

— Ultima oprire, lenjeria de damă.

Baldani a oprit mașina de-a lungul a două spații de parcare ca și cum ar fi parcat un Lamborghini nu un Chevy guvernamental.

Will a auzit zgomotul unei brichete în timp ce cobora din mașină. S-a uitat în sus la clădirea impunătoare. A văzut turnuri de pază, camere de supraveghere, crăpături prin care ieșeau puști, suprafețe mari luminate, care probabil puteau fi văzute de pe suprafața lunii.

Locul era păzit ca și cum ar fi fost Fort Knox.

Baldani s-a îndreptat spre o ușă laterală, lăsând o urmă de fum în spate. Will a încercat să nu stea în bătaia vântului, întrebându-se ce va face întâi Baldani – cancer de plămâni sau de piele.

Nu era problema lui.

Will a dat cu mâna pe partea răcoroasă a granitului. Și-a concentrat mintea pe punctul central al cazului. Phillip Michael Deacon nu și-a ținut niciodată în brațe primul nepot. Nu și-a

mai văzut niciodată fiul jucându-se cu mingea. Nu și-a mai sărutat niciodată soția, n-a mai mers cu mașina la magazin, n-a mai dus gunoiul și nu s-a mai scărpinat în fund pentru că a răspuns la un apel despre un vagabond și a pierdut partea cea mai interesantă a vieții.

Asta știa Will despre șeriful din Margrave: era un nenorocit corupt.

Și mort.

Văduva șerifului nu păstrase niciunul dintre fișierele lui. Copii lui nu suportau să rostească numele tatălui. Raportul martorului inițial despre *presupusul* omor de gradul întâi nu mai exista. Niciunul din foștii săi agenți nu și-ar denunța șeful, chiar dacă omul putrezea în pământ. Nu existau computere în biroul șerifului în 1977. Singurul motiv pentru care Will avea niște detalii despre primul străin era că GBI fusese sunat imediat după împușcături. Prin legislația statului, agenția conducea orice investigație în care era implicată împușcarea unui ofițer.

Puținele informații pe care Will le avea despre al doilea străin fuseseră puse împreună cu bucăți de bârfe care l-au dus până la urmă într-un vechi depozit prăfuit din subsolul penitenciarului Warburton. Cererea de transport a prizonierului pentru al doilea străin, făcută în trei exemplare, a furnizat detaliile principale necesare: numele deținutului, data nașterii, detaliile fizice și fotografia. Acuzațiile înregistrate. Semnătura șerifului pe raportul sumar care-l menționa pe el ca martor ocular.

Fusese un ghinion al naibii că al doilea străin a ajuns în Margrave și, într-o oră, se *presupune* că a reușit să ucidă un tip cu sânge rece în fața unui singur martor, care s-a întâmplat să fie șeriful experimentat al ținutului.

Bucățica numărul șase era un colț din puzzle: În perioada de timp dintre împușcarea lui Phillip Michael Deacon și arestarea celui de-al doilea străin, Will nu a găsit nicio dovadă a vreunei ucideri pe suprafața a trei districte. Niciun articol în ziare. Nicio bârfă locală. Nicio urmă a vreunor funeralii. Niciun certificat de deces înregistrat la departamentul din Georgia.

Singurul lucru care avea sens pentru Will era că șeriful necinstit l-a legat pe al doilea străin pentru o crimă care nu s-a întâmplat.

Care – *de ce?*

Cel mai probabil răspuns la această întrebare l-a ajutat pe Will să vadă imaginea pe care începeau să o formeze piesele individuale: primul străin trebuie să fi fost al doilea străin, pentru că…

Șapte: Descrierile celor doi erau identice.

Opt: Amândoi străinii au apărut întâmplător într-un oraș nesemnificativ care nu mai văzuse niciodată străini.

Nouă, alt colț: Will îi trimisese un mail în Florida, acum pensionatei bibliotecare, cu fotografia celui de-al doilea străin din dosarul cu transportul prizonierului. A răspuns imediat, fiind absolut sigură că al doilea străin este primul străin, bărbatul pe care ea l-a raportat pentru vagabondaj în 1997. Bărbatul pe care un martor ocular l-a identificat ca fiind cel care l-a împușcat de două ori în cap pe Phillip Michael Deacon.

Prin urmare, Will își găsise omul.

— Pe aici, Wolfe.

Baldani a mai tras o dată din țigară înainte să deschidă ușa.

Aerul din interiorul clădirii era cu cel puțin zece grade mai rece. Will l-a urmat pe Baldani în jos pe un rând de scări abrupte. Au ajuns pe pământ la o ușă de oțel încuiată, apoi au

urcat un alt rând de scări abrupte. Apoi din nou în jos. Will se gândea că e o altă glumă de-a lui Baldani, dar apoi au intrat într-o sală mare cu marmură lucioasă care strălucea de pe fiecare suprafață.

Toată transpirația de pe corpul lui Will s-a transformat în gheață.

În cameră se simțeau banii. Nu bani din tehnologie sau fonduri speculative, ci bani reali. Plafonul era decorat cu foiță de aur. Băncile de mahon aveau modele complexe sculptate manual pe spătare. Lucrări de artă care ar fi putut fi expuse în orice muzeu erau atârnate pe pereți. Will a mers până la una dintre vitrinele de sticlă.

— Niște cărți vechi, a spus Baldani.

— Biblia Gutenberg.

Will nu fusese niciodată la biserică, dar simțea că trebuie să vorbească în șoaptă.

— Da, a spus Baldani. Au păstrat o copie a Magna Carta în timpul celui de-al doilea război mondial. Constituția originală a SUA. Declarația de Independență. Am auzit că au depozitat și morfină în timpul războiului rece.

— Nu aveam materie primă să o facem noi.

— Oricum.

Baldani l-a condus de-a lungul sălii.

Alți doi paznici stăteau în afara unei perechi de uși mari, din lemn. Balamalele erau de alamă lustruită, la fel de lungi și late ca un Corgi întins. Will ridică privirea, studiind cu atenție literele sculptate în boltă. Fiecare avea cel puțin trei centimetri adâncime în piatră, o daltă și un ciocan care săpau carnea de marmură pentru a forma cuvintele:

DEPOZITARUL STATELOR UNITE

Baldani a întrebat:

— Stai să te uiți la literele alea toată ziua sau vrei să intrăm?

Cei doi bărbați au deschis ușile de lemn și, dintr-odată, Will s-a trezit stând la ușa deschisă a depozitului. Patru gardieni înarmați blocau un hol lung, alb. Poliția monetăriei. Purtau veste antiglonț cu sigla Departamentului Trezoreriei pe piept. Will a numărat trei arme la fiecare dintre ei, ceea ce însemna că probabil aveau mai multe pe care nu le vedea.

Will trebuia să atingă ușa bolții. Oțelul inoxidabil era rece sub palma lui. Era masiv, gros cât trei bărbați și având de două ori înălțimea lui.

— E nevoie de patru persoane ca să deschidă nenorocirea aia, a spus Baldani. Trebuie să învețe fiecare combinația lui, dată verbal de Secretarul Trezoreriei. Nimeni nu are voie să-i vadă. Apoi roata este întoarsă de paisprezece ori ca să se deschidă.

Baldani a pășit înăuntru, așa că Will a intrat și el.

Opulența s-a oprit la ușă. Will și-a amintit de fiecare clădire guvernamentală prin care trecuse. Tavane joase. Conducte expuse de aer condiționat. Vopsea albă care se făcea galbenă la două zile după ce fusese întinsă pe blocurile de beton. Gresie crăpată. Tencuiala murdară. Fire multicolore care nu duceau nicăieri.

Temperatura a coborât cu încă zece grade. Coborau pe o pantă înclinată. De-a lungul pereților erau versiuni mai mici ale ușii principale. Lângă fiecare erau semne albastre. Dintr-o parte în alta a tocului ușilor atârnau panglici asemănătoare benzilor de poliție. Plicuri transparente din plastic se legănau pe panglici. Will a tras cu ochiul la liniile tipărite pe hârtie,

dar tot ce a văzut au fost șiruri de numere. A presupus că erau seriile de pe lingourile de aur. Își dorea să se oprească și să-l examineze pe fiecare, să deschidă ușile din oțel inoxidabil și să privească în interior. Nu existau geamuri. Fiecare ușă avea două seturi de cadrane cu cifru și o încuietoare de maximă securitate.

Baldani a luat-o în jos pe un alt hol. Will s-a uitat în sus. Becurile erau din Xenon, suficient de strălucitoare pentru a vedea detaliile cimentului dintre plăci. Auzea o muzică de undeva. Sunetul avea ecou pe suprafețele dure. A luat-o după alt colț. Mai multe uși boltite. Mai multe semne. Mai multe panglici. La fiecare zece metri era montat un telefon pe perete, cu cadranul rotativ strălucind în lumina artificială.

În față, Baldani s-a întors după un alt colț. Muzica era mai tare. Hoobastank, ceea ce era un fel de crimă. Până acum, nu era niciun paznic în seif. Will a presupus că există o singură cale de ieșire și ar trebui să fii un tâmpit să ascunzi o bară de aur de aproximativ zece kilograme asupra ta.

— La naiba.

Cuvintele i-au ieșit lui Will pe gură înainte să le poată opri.

Ajunseseră la prima ușă deschisă. Trei bărbați care purtau mănuși albe și măști pe față luau barele de aur și le stivuiau pe un palet.

Muzica și-a oprit tânguiala. Sau Will își pierduse simțul auzului. Nu mai văzuse așa ceva în toată viața lui. În tot acest timp și-l imaginase pe Scrooge McDuck făcând zilnic baie în bani, când ar fi trebuit să se gândească la Minecraft construind un întreg oraș ciudat.

— Uitați-l pe noul venit, nenorociților, a spus Baldani.

Toată lumea a ignorat introducerea disprețuitoare. Will și-a aplecat capul în deschizătura ușii. Camera era de mărimea unui congelator comercial. Fără lumină, dar aurul reflecta o lumină metalică mai strălucitoare decât orice bec. Barele erau stivuite de la podea până la tavan într-o potcoavă în jurul marginii. Era loc destul ca un tip să stea în interior și să dea barele unui tip care stătea în afară. Al doilea tip le dădea unui al treilea care le punea ușor pe paletul de oțel.

Will și-a dat seama că se holbează. S-a uitat de-a lungul holului în timp ce aștepta ca pupilele să-i revină la mărimea normală. Era încă o ușă deschisă exact lângă prima. A doua echipă avea un om mai puțin, dar păreau să fie mai înaintați în proces. Tipul de afară era îngenuncheat pentru a șterge barele cu o cârpă de bumbac înainte de a apuca câte două bare în ambele mâini, stând, învârtindu-se și înmânând barele tipului dinăuntru.

Îți rupea spatele munca asta.

— Rezultatul măsurătorii.

Baldani a apăsat pe ecranul luminos din spatele paletului.

— De fapt nu numărăm fiecare bară. Cântărim conținutul camerei, le curățăm, apoi le stivuim înapoi înăuntru frumos și îngrijit pentru data viitoare.

Will a aprobat din cap, dar nu era sigur că are sens. Seifurile erau sigilate, lipsite de oxigen. În mod sigur faptul că barele erau puse afară le afecta greutatea. În aer era umezeală, poate scame de la mănușile de bumbac, un fir de păr rătăcit de la unul din cei care curățau. Când era vorba de milioane de kilograme, aceste lucruri se puneau la socoteală.

— Aici se face matematica.

Baldani a arătat spre unul din semnele albastre. Cineva cu un scris de mână foarte îngrijit folosise un marker alb ca să completeze informațiile.

— 36.236 bare de aur. Aproape douăsprezece miliarde de uncii troy. Aurul e acum 1.300 de dolari uncia, așa că – ei bine, aici e o grămadă de bani nenorociți.

O voce groasă s-a auzit din interiorul celui de-al doilea seif:

— 472.238.000 de dolari.

Will s-a uitat peste capul lui Baldani.

Tipul din interiorul depozitului nu era vizibil. Will a văzut o pereche de mâini uriașe întinse, cusăturile mănușilor de bumbac fiind gata să plesnească. Brațele bărbatului erau un lanț cu mușchi. Bronzul decolorat indica faptul că era mai obișnuit să lucreze în aer liber. A dat cu o mână două bare de aur ca și cum ar fi fost bucăți de lego. Apoi a luat alte două bare în cealaltă mână.

— Faceți schimb, uriașule. Baldani a pocnit din degete, arătând ce vrea să spună. Lukather nu vrea ca noul ei băiat să-și rupă vreo unghie.

Bărbatul și-a aplecat capul când a ieșit din depozit. Și-a scos masca de pe față. Bărbat alb. Părul blond. Ochi albaștri. Cam cincizeci și cinci de ani. Aproape doi metri și 110 kilograme. Construit ca un fundaș de fotbal, ar putea spune unii, dar având în vedere referința vizuală, Will l-ar descrie ca având aproximativ mărimea unui seif sigilat din Fort Knox.

Ultima piesă a puzzle-ului: fost militar. Acum fără casă. Mercenar. Bătăuș. Curățător de aur. Ucigaș de polițiști.

Străinul din Margrave s-a prezentat singur:

— Jack Reacher.

2.

Reacher era acolo din cauza unei lipse financiare temporare. Literalmente. Nimic sinistru. Nu era un faliment neașteptat. Pur și simplu ceva obișnuit. Cu șaptesprezece zile înainte cheltuise pe prânz mai mult decât se așteptase și fiind un tip care privea înainte când trebuia, și-a dat seama că nu avea destui bani pentru toate trei lucrurile: bilet de autobuz, cină și un motel pentru noapte. Așa că s-a dus la un ATM.

Încasase recent suma de 612,14 dolari.

Ceea ce era neașteptat, dar ușor de explicat. Era un mesaj. Șase era F, a șasea literă din alfabet. Doisprezece dolari însemnau L. Cei paisprezece cenți erau N. Frances L. Neagly. Nu era destul să spună că era cel mai bun subofițer pe care îl avusese vreodată. Era cel mai bun soldat pe care îl întâlnise. Poate cea mai bună persoană. În mod sigur cea mai apropiată de ceea ce numise el vreodată prieten. După armată a deschis o agenție de securitate în Chicago. O ducea bine. Era conectată cu tot felul de locuri diferite. Dar acum voia să vorbească. Acesta era mesajul. Era singurul ei mod de a găsi un tip care nu lăsa urme, dar din când în când rămânea fără bani. Banii erau reali. Nu se aștepta să-i primească înapoi. O chestie de soră mai mare. Sau mai mică. Poate că îi era milă de el.

A sunat-o de la un telefon public dintr-un restaurant.

— Am auzit un zvon despre un tip care știe că un alt tip vrea să vorbească cu tine, a spus ea.

— De ce cu mine? a întrebat el.

— Au nevoie de un fost soldat.

— Sunt o mulțime.

— Un fost din poliția militară.

— Sunt o mulțime de pensionari din poliția militară.

— Suntem în secolul douăzeci și unu, a spus Neagley. E clar că au scris un program și au căutat în bazele de date, iar răspunsul ai fost tu. Sau cineva ca tine.

— De ce aș fi într-o bază de date?

— E secolul douăzeci și unu, a spus ea din nou.

Două zile mai târziu era în interiorul Pentagonului. Prima dată în biroul unui general. Un tip impresionant, dar care nu avea nimic special de spus, decât că a garantat fără rezerve pentru colonelul pe care Reacher urma să-l întâlnească. Care nici el nu a avut nimic special de spus, decât că a garantat fără rezerve pentru tipul în costum care era următorul pe care Reacher trebuia să-l întâlnească. Serios. Adevărata afacere. O agenție din umbră de care nu auzise nimeni niciodată și nici nu s-ar fi gândit cineva la ea. Unde e adevărata putere. Unde merg cu probleme oamenii de la Pentagon.

Tipul avea cam treizeci de ani și lui Reacher i-a plăcut mult de el. O vârstă bună. Reacher își amintea bine de ea. Energia fără sfârșit. Pasiunea. În plus, tipul era deștept. Și politicos, dar într-un mod civilizat nu slugarnic. Era din Georgia, a bănuit Reacher, după ton și cadență. Zona metropolitană din Atlanta, poate. Ca muzica blues. Ritmuri de la țară, înăsprite de oraș. Una peste alta, un tip simpatic.

Și în plus avea și simțul umorului.

— Un lucru trebuie să-l dăm la o parte, a spus el.

— Care? A întrebat Reacher.

— Mandatul misiunii. Îi face pe oameni să râdă.

— De ce?

— Vreau să spargi Ford Knox.

— Înțeleg.

— De fapt, vreau să-ți iei o slujbă acolo. Doar pe jumătate sub acoperire. Oricum vor tipi ca tine. Ești candidatul ideal.

— În partea adevărată sau în partea arătată în filme?

— Depozitul. Nu sunt foarte lămurit care e slujba. Pentru mine sună ca un fel de ceremonial. Ca un ritual. Dar nu asta e ideea. După cum spuneai, Knox înseamnă mai mult decât ce se vede în filme. Una peste alta, este un oraș cu dimensiuni decente. Cu toate problemele obișnuite. Inclusiv o rețea de cămătari. Care, la fel ca toate aceste rețele, duce la un șef de bandă. Nu-i un tip foarte drăguț. De fapt, obișnuiește să rupă picioare. Dar nu picioarele împrumutatului. Asta ar ridica întrebări la spital. De obicei piciorul soției sau al unuia dintre copii. Nu se fac niciodată plângeri. Din două motive. Unu, este o parte din înțelegere. Doi, din cauza a cine este șeful.

— Voi știți cine este?

— Da, noi știm.

— Așa o spui de parcă ar fi un lucru rău.

— E un maior din armata SUA pe nume David Baldani. E o verigă importantă din lanțul de comandă de acolo. Nimeni nu îndrăznește să spună o vorbă. Nici chiar atunci când copiii lor de zece ani ratează sezonul de fotbal.

— Arestați-l!

— Știi cum e, a spus tipul. Ai lucrat și tu. E imposibil de pătruns. Trebuie să-l vedem amenințând. Știm că merge la Burger King câteodată. Locul perfect unde să întâlnească soții și copii. Trebuie să-l prindem asupra faptului.

— De ce eu?

— Parte din algoritm a fost o notă din dosar care spune că ajută să fii puternic.

— Și ce naiba-i munca asta?

— Se pare că are de-a face direct cu lingourile de aur. Care sunt grele. Cred că e un fel de ritual de purificare. Oricum, totul e teatru. E pentru încântarea publicului. Literalmente, o dată. A trebuit să le expună, în 1974, cred. Înainte să mă nasc eu.

— Eram acolo, a spus Reacher. Un nenorocit a lansat un zvon că nu e niciun aur. A spus că totul e o minciună. Oamenii s-au neliniștit. A fost un lucru visceral. Liniștit, dar cam înfricoșător. Se vedea cum poate deveni urât. Așa că au început tururile de vizitare. Eram în trecere prin D.C. Eram un copil. Tata cunoștea un tip de la vârf. A fost minunat. Oamenii s-au simțit mai bine după asta.

— Knox nu s-a mutat de acolo de atunci, a spus tipul. E splendoare și măreție și e un simbol al puterii, dar e cu totul și cu totul o altă lume acolo.

— Mie-mi convine, a spus Reacher.

— Comandanta e nebună de legat. E un colonel pe nume Stephanie Lukather. Baldani e adjunctul ei. Ea insistă să-i spună Dave în public. Părerile locale sunt împărțite dacă e lipsă de respect sau altceva.

— Cât de bine lucrează? Ăsta e de obicei un indiciu.

— Află singur, a spus tipul. Baldani e tipul care angajează echipele de curățare. Ăsta-i postul lui. Vei fi lângă el toată ziua. Du-te cu el la Burger King. Trebuie să-l prindem asupra faptului.

Și așa s-a trezit Reacher curățând aurul și dând mâna cu noul tip, de care avea nevoie, pentru că tipul cu care lucrase înainte fusese retras, inexplicabil, fără să i se dea vreun motiv, dar hei, asta era armata. Locul de muncă nu presupunea chirurgie pe creier, dar chiar și așa, era de ajutor să fie două persoane. Noul tip părea acceptabil. Poate puțin surprins. Era un tip înalt care întâlnea pe cineva mai înalt. De asemenea, un pic încordat. Poate îngrijorat de ceva. A spus că îl cheamă Jack Phineas Wolfe. Putea presupune că s-a retras din armată în urmă cu un număr de ani, ceea ce părea să fie fetișul lui Baldani când venea vorba de angajări. Accentul lui era asemănător cu al tipului în costum, dar mai vechi, de mai mult timp în urmă. Mai mult sat, mai puțin oraș.

A început cu chestiile uzuale despre greutate. Toți tipii noi o făceau. Despre cât de greu e aurul. Despre cum timpul lor la sală a fost irosit. Apoi Baldani a ținut o lecție scurtă despre greutatea troy. Modul cum se măsoară metalele prețioase. Unități de măsură diferite. Nu se puteau compara.

Una peste alta, Wolfe și-a învățat treaba destul de repede. Dar asta putea face și un cimpanzeu. Nu era o muncă plină de satisfacții. Tolerabilă ca acoperire o zi sau două, dar Reacher era deja acolo de unsprezece. Era la limita suportabilului. Era gata să atragă atenția. Dar Baldani nu fusese încă la Burger King. Nici măcar o dată.

Pauza de masă se apropia.

Reacher trăia cu speranța.

Și, o dată în viață, a fost răsplătit. Pentru prima dată Baldani s-a îndepărtat de locul în care mânca de obicei și s-a îndreptat spre fast-food-ul de la bază. Unde mergeau familiile. Ca într-un oraș cu dimensiuni decente. Inclusiv aglomerația. Să-l urmărească pe Baldani a fost ușor. Pe de o parte, Reacher avea expertiză și experiență, iar pe de altă parte, Baldani avea o atitudine de mulțumire de sine, ca și cum nimic nu putea merge rău în viața lui.

Reacher nu era mulțumit de sine. La fel ca oricine altcineva care servise în Berlinul de Vest. Vechile învățături nu se uită. Și una era că pentru că tu urmărești pe cineva nu înseamnă că altcineva nu te urmărește pe tine. Se întâmpla tot timpul.

S-a întâmplat în acea pauză de masă. Reacher s-a uitat în spate de trei ori și cu fiecare ocazie l-a văzut pe tipul nou urmărindu-l. Era bun. Dar nu cel mai bun din istoria umanității. Bineînțeles, nu era posibil să știe cu siguranță pe cine urmărea. Totul era o linie dreaptă. Poate că îl urmărea și el pe Baldani. Poate că lucra dintr-un unghi diferit. Era o miză mare. Cu cât mai multe dovezi, cu atât mai bine. Poate că puștiul în costum îl trimisese și pe el.

Sau poate că nu. Poate că îl trimisese altcineva. Tipul nu arăta ca un soldat. Anumite cuvinte. Era deschis la instrucțiuni, dar nu le accepta din reflex. Nu ca un soldat. Era un pic închis în el. Avea un secret personal. Ceea ce nu era posibil în marea mașinărie verde. Ar fi fost scos de la el cu mult timp în urmă.

Una peste alta, Reacher nu era sigur cine era. Nici nu-i păsa cu adevărat. Cu cât mai mulți, cu atât mai bine. Totul era în regulă. Cu excepția faptului că Jack Phineas Wolfe era un nume inventat prostește. Nu era plauzibil. Nici un părinte căruia-i plăcea Phineas nu ar fi pus Jack în fața lui. Natura umană.

În față, Baldani a intrat în Burger King. Era o încăpere lată, care avea trei camere de supraveghere vizibile, ceea ce însemna cel puțin alte două camere care nu erau atât de vizibile, ambele fiind identificate rapid și ambele evitate prin menținerea pe partea dreaptă, apoi pe stânga și apoi așezarea pe o bancă, lângă un coș de gunoi mare, colorat, sponsorizat de o companie de sucuri acidulate.

Cu colțul ochiului Reacher l-a văzut pe așa numitul Jack Phineas oprindu-se lângă alt coș de gunoi. Sponsorizat de o altă companie.

În restaurant, Baldani se mișca între mese. Spre spatele încăperii. Unde totul a mers prost. Cel puțin pentru prima fracțiune de secundă Reacher a presupus că totul mergea prost. Pentru amândoi. Atât pentru el cât și pentru Baldani. Pentru că așezată la o masă din spate era Stephanie Lukather. Comandanta nebună de legat. Colonel. O dată în viață a vrut și ea un burger. În acea zi din toate celelalte. O coincidență teribilă. Baldani ar fi trebuit să renunțe. Ar trebui să se scuze și să plece. Nimic nu s-ar fi întâmplat. Nimic nu ar fi fost văzut. Unsprezece zile, cu nimic de raportat.

Dar nu.

Nu a mers prost. A mers bine. Baldani s-a așezat în fața lui Lukather. S-au uitat unul la altul într-un anumit fel. Puțin cu sufletul la gură, dar îndelung practicat. Mai făcuseră asta înainte. Baldani și-a băgat mâna în haină și a scos două plicuri. Unul conținea un teanc de bancnote. Mărimea și forma de neconfundat. Verzișori, de aproape doi centimetri grosime. Baldani l-a întins peste masă. Lukather l-a luat.

Al doilea plic nu avea aproape nimic. Doar un lucru mic și dur, care mergea spre colțuri, suficient de greu ca să alunece atunci când plicul era înclinat. Cam de mărimea unui glonț de

Magnum .45. Dar mai plat. Familiar. Îi stătea pe vârful limbii. Ca o întrebare prostească de la o emisiune cu întrebări la televizor. Ar fi fost foarte supărat pe el când ei ar fi dat răspunsul.

Baldani l-a întins peste masă. Lukather l-a luat.

Cu colțul ochiului, Reacher a văzut așa-numitul Jack Phineas Wolfe transpirat. El însuși a rămas acolo unde era încă un minut lung. Foarte nervos. Asta era acum un cu totul alt circ. Asta nu mai completa punctele rămase libere dintr-un rechizitoriu. Asta va avea nevoie de o investigație complet nouă, pe cont propriu. Ar putea dura o veșnicie.

S-a retras în umbră și a continuat să meargă, pe o rută diferită, puțin mai lungă, dar mai interesantă, incluzând un loc cu un colț și apoi o intrare pe alee întunecată, unde a intrat în mod inteligent și a așteptat, până când a apărut așa-numitul Jack Phineas Wolfe, privind în față, cam neliniștit.

Reacher a pășit în spatele lui.

— Salutare, a spus el.

Wolfe s-a întors.

— Oh, salut, a spus.

Tot felul de lucruri se vedeau pe fața lui. Nu viclenie sau decepție. De fapt, regret că astfel de lucruri erau necesare. În adâncul lui era un om cinstit.

— Ce ai văzut? a întrebat Reacher.

— Văzut?

— Acolo, înăuntru.

Wolfe și-a mișcat mâinile, ca și cum repeta o propoziție, apoi a adăugat fața și ochii, ca și cum ar vrea să comunice la toate nivelurile. O clipă, Reacher s-a gândit că singurele cuvinte care se potriveau ritmului mișcării erau: *Te-am văzut urmărindu-l pe Baldani*.

În loc de asta, tipul a spus:

— L-am văzut pe Baldani.

— Făcând ce?

— I-a dat două plicuri lui Lukather.

— Conținutul?

— O mulțime de bani în primul.

— Corect, a spus Reacher.

— Un stick USB în al doilea.

Ce prostie, s-a gândit Reacher. *Știam asta*.

Cu glas tare, a spus:

— Nu știu cine ești și nu vreau să știu. Dar presupun că suntem de aceeași parte. Așa că fă-mi o favoare. Cel puțin spune-mi numele tău.

Tipul a început să spună Jack Phineas Wolfe, dar Reacher a spus:

— Nu ăsta.

— Will Trent, a spus tipul.

3.

Întors în seif, Will ștergea cu grijă praful de pe ultimul rând de bare de aur de pe palet. Lumina de deasupra făcea ca logo-ul Trezoreriei și numerele de serie să danseze pe metalul galben. În interiorul măștii de pe fața lui Will, respirația făcuse broboane. Mănușile albe de

bumbac erau lipite de mâinile sale transpirate. Lukather a avut dreptate când a spus că farmecul slujbei trece repede. Spatele lui Will avea spasme în timp ce ridica cu greu două bare, se întorcea și apoi i le dădea lui Reacher.

Nu era niciun timp de odihnă între întoarceri. Reacher avea două mâini și una dintre ele era încă goală. Nu că Will s-ar fi gândit la ele ca la niște mâini. Erau mai mult ca niște brațe de stivuitor, pentru că altfel cum ar fi putut un biceps uman să răsucească aproape treizeci de kilograme de aur în fiecare mână de parcă ar fi ridicat pachete de unt?

Will a ridicat alte două bare, le-a învârtit și a încărcat încă treizeci de kilograme pe brațul liber. Și-a scuturat brațele în timp ce Reacher a stivuit prea repede barele din interiorul depozitului. Megatron nici nu transpira. Între timp, mușchii lui Will tremurau ca piftia.

Dacă n-ar fi știut că tipul a comis o crimă și că a durat douăzeci și doi de ani pentru a fi descoperit, Will i-ar fi admirat vigoarea. Și, de asemenea, abilitățile sale de supraveghere. Reacher era practic de dimensiunile unui Ford Pinto, dar a evitat cu atenție camerele de securitate din afara Burger King. Baldani sau Lukather nu știau că erau urmăriți.

Conta pentru Will *de ce* erau urmăriți?

Nu se aștepta să-l găsească pe Reacher cântând în corul unei biserici. Bărbatul era un criminal violent, așa că avea sens să fie implicat în lucruri violente. Poate că fostul polițist militar încerca să se bage în acțiunea pe care o făceau Baldani și Lukather. Unul dintre acele plicuri era burdușit cu bani. Will a presupus că armata plătea la fel de bine ca GBI, ceea ce nu însemna mare lucru. Reacher nu mai lucra de ani de zile. Trăia viața unui vagabond din secolul douăzeci și unu. Will nu a putut să găsească înregistrări că deținea o casă sau o mașină. O periuță de dinți părea să fie singura posesiune a lui Reacher, și vorbind cinstit, chestia aia trebuia să fie o fabrică de germeni de la statul în buzunarul transpirat toată ziua.

Will s-a aplecat și a ridicat alte două bare. S-a întors, punându-le în mâna întinsă a lui Reacher, apoi s-a rotit înapoi, amintindu-și în tăcere:

Agentul Phillip Michael Deacon nu și-a ținut niciodată în brațe primul nepot. Nu și-a mai văzut niciodată fiul jucându-se cu mingea. Nu și-a mai sărutat niciodată soția…

Will i-a dat alte două bare. Fusese un risc să-i spună lui Reacher numele lui real. Dar Will știa că tipul nu-și va scoate telefonul și nu-l va căuta pe internet. Vagabonzii nu au telefoane. Dar vagabonzii au nevoie de bani. Cincisprezece dolari pe oră era mai mult decât primeau majoritatea americanilor pentru o muncă la care-ți rupeai spatele și care, în cele din urmă, i-ar lăsa infirmi sau i-ar omorî, dar Reacher era un criminal, iar criminalii au, în general, modalități mai ușoare de a câștiga bani. Așa că întrebarea era de ce îl urmărea Reacher pe Baldani? Încerca să se bage în acțiunea din care a rezultat acel plic gras cu bani? Sau voia să-și bată joc de nenorocit la fel cum a făcut Will?

Lukather a dus lucrurile la un cu totul alt nivel.

Dar aia era problema lui Lukather nu a lui.

Afacerile necurate de la bază nu erau parte din misiunea lui. Singurul motiv pentru care era în acel loc, în acel moment, era să strângă dovezi care să-l ducă pe Reacher pe culoarul morții.

În 1997, testele ADN erau la începuturi și mult prea scumpe pentru poliție. Acum, practic puteai să scoți un pârț din fisura de pe un scaun de vinil și să ai rezultatul în douăzeci și patru de ore. Sau, alt exemplu, poți extrage ADN din trei picături de transpirație uscată care au

căzut acum douăzeci și doi de ani pe o pagină din cartea intitulată *Ghidul păsărilor din sud-estul Statelor Unite*.

Expertul GBI a extras un profil complet din pagina de titlu a *Capitolului 16: Colibri – Frumoșii războinici din curte*. CODIS nu a returnat nicio potrivire, deoarece datele lui Jack Reacher nu erau în sistem. Următorul pas evident era acela de a-l convinge pe un judecător să semneze un mandat prin care să-l oblige pe Reacher să dea un eșantion de ADN, dar nici măcar cel mai înflăcărat și neîndurător judecător din statul Georgia nu ar semna pe această linie punctată.

Lanțul probelor nu reprezenta o problemă. Will avea registrul de evidență al secției GBI prin care se dovedea că acea carte era în posesia statului din 16 aprilie 1997, ziua în care a fost împușcat Phillip Michael Deacon. Avea factura editorului și înregistrările expeditorului care dovedeau că ea a ajuns la biblioteca Margrave în aceeași dimineață. Avea raportul criminalistic din 1997 care confirma că singurele amprente au fost găsite pe coperta cărții și aparțineau bibliotecarei. Avea o declarație sub jurământ de la aceeași bibliotecară, care mărturisea sub pedeapsa de sperjur că primul străin, care era și al doilea străin, era singurul client pe care l-a văzut vreodată punând mâna pe carte.

Ceea ce Will nu avea, era baza legală prin care să-l forțeze pe Jack Reacher să dea o probă de ADN.

În problema arestării oamenilor, Will s-a lovit de ceea ce era numit *Paradoxul Combinație-Cheie*, care suna cam așa: Să spunem că un tip rău a tăinuit probele într-un seif. Dacă seiful se deschidea cu o combinație de cifre, poliția nu-l putea forța pe tip să le spună combinația. Dar dacă seiful se închidea cu o cheie, atunci polițaii îl puteau obliga pe tip să le dea cheia.

Instanțele au extrapolat acest motiv de *conținut al minții* la orice, de la deschiderea telefonului cu amprenta digitală până la utilizarea datelor biometrice pentru a debloca computerul. În ceea ce privește auto-incriminarea, nu exista nimic mai mult decât persoana fizică. Gândurile tale, cum ar fi să-ți amintești o combinație sau o parolă de telefon, îți aparțineau exclusiv. Amprentele tale, ochii, fața, forma urechilor, stilul tău de mers și, în special, ADN-ul tău – acestea erau numai ale tale, iar instanțele nu erau dispuse să le folosească împotriva ta fără o cauză a naibii de bună.

Din fericire pentru Will, existau alte căi legale pentru a lua o probă din ADN-ul suspectului.

— Baldani, a spus Reacher.

Will s-a uitat pe hol după maior, dar ticălosul era încă afară în pauza de țigară, cu restul echipei.

Se părea că Reacher își lua propria pauză. Bărbatul nu mai spusese niciun cuvânt de mai bine de două ore, dar acum și-a dat jos masca chirurgicală albă. S-a sprijinit de cadrul ușii, cu brațele încrucișate peste ceea ce trebuia să fie un piept mai mare de un metru.

Will și-a dat și el jos masca.

— Ce-i cu Baldani?

— Mă întrebam dacă voi știți mai multe despre el decât noi, a spus Reacher.

Will nu avea nici cea mai mică idee despre ce vorbește.

— Tu primul, a spus el.

— Știm că maiorul conduce o rețea în tot orașul. Rupe picioarele fetițelor. De asta am fost trimis aici. Tu?

Will nu a oferit o justificare pentru prezența lui.

— Lukather e implicată.

Afirmația era evidentă, pentru că amândoi o văzuseră pe doamna colonel luând plicul, dar în loc să indice acest lucru, Reacher își scoase mănușile și le îndesă în buzunarul din spate.

Will s-a gândit la bumbacul care absorbea transpirația de pe mâinile lui Reacher. Periuța de dinți cu tot ADN-ul acela glorios care trăiește în peri. Dacă Reacher scăpa de vreunul din aceste obiecte – le arunca în coșul de gunoi, le lăsa pe o bancă din parc, le abandona la porțile fortului, atunci legal, Will le putea ridica și le putea testa ADN-ul.

— Două plicuri. Unul plin de bani, a spus Reacher.

Will a intrat în joc.

— Baldani a vrut ca Lukather să ia plicurile de la el în spațiu deschis. Loc public, o mulțime de camere de supraveghere și martori oculari.

— Polița de asigurare, a spus Reacher. Distrugerea asigurată reciproc.

Will a simțit o crampă în gât. Nu era obișnuit să trebuiască să se uite în sus când vorbea cu cineva. Și felul în care Reacher și-a scos mănușile de bumbac și a început să le forțeze înapoi pe degetele groase dovedea că și-a dat seama că Will nu-i era de prea mare folos.

Ceea ce nu era bine.

Will a trecut rapid în revistă opțiunile. Periuța de dinți era încă în buzunarul de la spate a lui Reacher, un loc unde nu prea avea cum să ajungă. Reacher nu a înlocuit mănușile cu altele noi și, judecând după jeg, curățenia nu era o prioritate. Masca chirurgicală nu pleca nicăieri. Reacher nu a băut dintr-o sticlă cu apă. Nu a fumat, nu a mestecat gumă și nu a scuipat. Nu avea nicio tăietură pe piele, dar probabil că oricum îi curgea lichid hidraulic prin vene. Dacă Will voia să colecteze o probă aruncată de ADN, fără știința sau consimțământul lui Reacher, va trebui să stea aproape și să aștepte ca acesta să facă o greșeală.

— Probabil ar trebui să aruncăm o privire la acel stick, a spus Will.

Reacher nu a reacționat la *noi*, dar s-a oprit din pusul mănușilor, așteptând continuarea.

— Nu vreau să exagerez, dar Lukather e responsabilă pentru tot aurul din interiorul acestei clădiri. A așteptat, dar Reacher nu a mușcat momeala. Baldani este un obiect contondent. Lukather este cea care îl învârte. Să zicem că e o chestie mai mare decât cămătăria și ruperea picioarelor. Acel stick ar putea…

Reacher s-a aplecat și a luat una din bare. Metalul strălucea, făcându-i fața galbenă. S-a ridicat. I-a arătat lingoul lui Will, ca și cum n-ar fi fost încă unsprezece milioane acolo.

— Am văzut un film în care James Bond avea o mașină din aur, a spus el. Greutatea mă face să mă întreb cum a reușit să iasă din parcare.

Vorbea despre Auric Goldfinger’s Rolls-Royce. Tânărul Will studiase mașina mai mult decât orice revistă *Playboy*, și pentru perioade mai mari de timp.

— Era un Phantom III din ’37. Ultimul V12 înainte de Silver Seraph. Șasiu cu arcuri elicoidale, arcuri semi-eliptice în spate. Frânele au trebuit să fie întărite, dar avea resurse.

— Mi s-a spus că avea consum de un galon pe zece mile la viteza maximă. Să zicem că faci opt tururi prin țară. Ca să nu mai socotim cuplul suplimentar necesar pentru greutatea aurului.

— Și umbrela. Will a înțeles. Rezervorul are, cât? 25 de galoane?

— Mi s-a spus că 39,5.

Will a făcut câteva calcule în minte.

— La naiba.

— Unul dintre noi va trebui să-l lovească pe Baldani, a spus Reacher.

Will a simțit că sprâncenele i-au atins linia părului.

— Apoi, restul de pași ca să-i despărțim.

Will abia aștepta să audă restul planului.

— Baldani va fugi la colonel, a explicat Reacher. Colonelul va dori să vorbească cu făptașul și cu martorii. Ne va separa. Unul în biroul ei, celălalt în altă cameră, ca să fie sigură că poveștile noastre coincid.

— Și?

Reacher a stivuit aurul în interiorul depozitului.

— Stick-ul va fi undeva în biroul ei. Ea poate să vorbească cu câte unul din noi pe rând. Oricare e în biroul ei trebuie să-l caute. De preferat să-l fure, dar ar fi bine și doar să vedem ce e pe el ca să fim siguri că nu plănuiește să facă rezerva națională de aur radioactivă pentru următorii cincizeci și șapte de ani.

— Cincizeci și opt, ca să fim exacți. Will a văzut o fisură în plan. Ne va da afară din bază. Dacă nu vom sfârși în celulă.

— Celula e pe o navă. Ne vom limita la pușcărie, căpitane Wolfe. Reacher nu a corectat greșeala lui Will. Lukather mi-a spus că va pleca de aici luna viitoare, în pensie. E la o zi, poate două de a bate ultimul record pentru curățarea aurului. Suntem cei mai buni muncitori ai ei. Vrea să plece cu o notă mare. Crede-mă, ne va da un avertisment aspru și ne va trimite înapoi la muncă. Asta-i armata. Se întâmplă ce e cel mai bine pentru ofițer.

Will s-a gândit la asta.

— Și care-i povestea noastră comună?

Reacher a rânjit.

— Baldani e un nenorocit.

Nu greșea.

— Îi voi trage una, a spus Reacher. Suficient cât să-l fac să sângereze.

Will știa că trebuia să fie o cale mai ușoară ca să intre în biroul colonelului, dar asta era o parte a planului lui Reacher care-l atrăgea cu adevărat.

— Eu îl voi bate pe Baldani.

— Trebuie să fiu eu.

— Nu, serios, o voi face eu.

Will simți un fior de anticipare în dosul mâinii cu care dădea.

— Trebuie să-l amețim, nu să-i transformăm maxilarul într-un cerc în jurul gâtului.

Reacher nu l-a contrazis, ceea ce i-a amintit lui Will de marea capacitate de violență din interiorul lui Jack Reacher. Era un fost polițist care a împușcat un alt polițist de două ori în cap. Odată ce un om a trecut acea linie, e mai simplu să o treacă pe următoarea, apoi pe următoarea. Jack Reacher și-a petrecut probabil ultimii douăzeci și doi de ani trecând peste fiecare linie ce i-a ieșit în cale.

— Hei, rahaților. Baldani și-a anunțat întoarcerea tropăind cu cizmele pe hol ca un cal micuț. Închideți-vă fermoarele și reveniţi la muncă.

Will a așteptat să se apropie, apoi i-a tras un pumn în față.

Lukather se plimba prin spatele biroului, cu gura strânsă într-o linie supărată.

— Vrei să-mi spui ce naiba s-a întâmplat între tine și Baldani?

Will s-a uitat în jos la mâini. Nu încerca să arate remușcare. Încerca să-și ascundă șocul. Pumnul l-a lăsat pe Baldani inconștient, dar pumnul lui Will arăta neatins. Nici măcar nu se înroșise. Oare tipul avea dinți?

— Soldat?

Will s-a forțat să se uite în sus.

— Tânjești să stai singur?

Will i-a luat vorbele ca pe o amenințare. Celulă sau pușcărie, întreaga lui misiune va fi compromisă dacă va sfârși după gratii.

— Îmi cer scuze pentru ce am făcut, doamnă. Nu se va mai întâmpla.

— Să fii sigur că nu.

Ea și-a descheiat nasturele de sus al hainei. Putea să vadă un râu de transpirație curgându-i pe gât.

— Când am spus că aduci necazuri, nu m-am gândit la asta.

Mai avea multe de spus, mult mai multe, dar Will n-o mai auzea, gândindu-se la stick. Judecând după umflătura plicului, era cam de dimensiunea degetului mare. În spatele computerului lui Lukather existau două sloturi USB. Will a presupus că sistemul este blocat cu o parolă, așa că nu va putea să se uite la conținutul stick-ului. Nu că își pusese prea mari speranțe în această posibilitate. Cea mai incredibilă scenă în orice film de acțiune este cea în care Tom Cruise introduce stick-ul în computer și acesta se deschide din prima încercare.

— Wolfe.

Lukather bătea cu degetele în masă, atrăgându-i atenția.

— Poți să-mi explici în limbaj simplu de ce l-ai lovit pe Baldani?

Will a urmat planul.

— E un nenorocit.

— Era un nenorocit și când ai fost aici prima dată, dar atunci nu l-ai pus la pământ.

S-a aplecat deasupra biroului, clar frustrată.

— Dave a spus că mergea pe hol, văzându-și de treburile lui și tu ai apărut de nicăieri.

Will și-a amintit de ultima ceartă pe care o avusese cu prietena lui.

— Am auzit că se spune că, pentru un om deștept cum sunt eu, pot face niște lucruri destul de stupide.

— Pentru numele lui…

S-a uitat în sus spre tavan de parcă pata maro de apă putea oferi o explicație. Evident, n-a obținut un răspuns. Sau cel puțin nu răspunsul pe care-l căuta.

— Stai aici.

Will a auzit ușa trântindu-se în spatele lui. Pași apăsați pe hol. Altă ușa a fost deschisă, apoi trântită. Verifica povestea cu Reacher, așa cum prevăzuse Reacher.

Avusese dreptate și cu privire la stick?

Will s-a ridicat de pe scaun, apoi s-a dus în vârful picioarelor, folosindu-și capul pentru a deschide unul dintre panourile din tavanul care picătura. Lanterna telefonului său arăta urme de șobolan, scurgerea de la dușul de deasupra și câteva țevi de plastic care curgeau, deoarece un idiot folosise fitinguri pentru a le conecta la conducta galvanizată.

Asta explica de ce lambriurile de lemn de pe pereți erau deformate.

A înclinat în jos capul și a lăsat panoul să cadă la loc. S-a gândit la alte opțiuni pe care le avea. Dulapurile cu acte erau încuiate. Nu era niciun tablou pe pereți. Tot ce a găsit în spatele ceasului a fost mecanismul ceasului. Biroul lui Lukather era singurul loc unde să mai caute. A început cu sertarele, unde cutii cu pixuri și agrafe erau aliniate cu precizie militară. Cutia de elastice era umplută cu elastice. Cutia de tampoane avea în ea tampoane. Punga de Skittles era umplută cu Skittles.

A dat la o parte teancurile de dosare de pe biroul ei, răsfoind cu grijă paginile, încercând să țină marginile în sus, în timp ce căuta plicul cu umflătura făcută de stick. A pipăit sub scaunul ei. Apoi a verificat celelalte două scaune. A deschis cutia de pixuri și agrafe și a găsit pixuri și agrafe.

Nici măcar scame.

Will a mâncat câteva Skittles în timp ce era atent la ușă. Lui Reacher i-a luat mult mai mult timp decât lui Will să relateze evenimentele în versiunea lui. Sau poate Lukather s-a dus înapoi la Baldani. Sau poate aștepta să apară poliția militară și să-l bage pe Will la pușcărie, pentru că Reacher o fi fost el un tip rău, dar era și un tip deștept și practic îl făcuse pe Will să lovească un maior din armata Satelor Unite.

Will s-a întors la birou. A încercat să se pună în locul lui Lukather. Când asta nu a mers, a deschis iar sertarele, dar de data asta a trecut cu mâna pe marginea lor.

Bingo.

Degetele lui Will au simțit marginea unui plic lipit în partea inferioară a sertarului. S-a pus în genunchi. A folosit lanterna telefonului pentru a se uita sub sertar. Plicul alb era prins cu bandă de lipit. Putea spune după formă că îl găsise pe cel greșit. Lukather ascunsese banii sub birou. Cel puțin zece mii, toate din sute noi, nu bancnote de zece și douăzeci, îndoite de oameni disperați, ceea ce însemna că banii din cămătărie fuseseră spălați.

Unde era stick-ul?

— …spui o grămadă de rahaturi.

Lukather era în hol. Mânerul ușii s-a învârtit, dar ușa nu s-a deschis.

— Asta pare să fi problema mea sau a ta, caporal?

S-a auzit un răspuns bâlbâit înainte ca cineva să plece în fugă din hol.

Will era așezat când ea a intrat în cameră.

Lukather a aruncat o privire de jur-împrejur, sigură că ceva nu este în regulă, dar nu putea spune ce. Capul ei s-a întors în hol.

— Reacher, aici.

Reacher s-a uitat încremenit la gândul de a intra în camera înghesuită. A fost obligat să-și lase bărbia în piept. A așteptat să se așeze Lukather, apoi și-a înghesuit forma monstruoasă pe scaunul de plastic de lângă Will. Încă mai trebuia să se aplece sub tavanul jos. Dă-i un ziar și ar părea că e Incredibilul Hulk făcându-și nevoile.

Lukather s-a legănat în scaunul ei. Își descheiase și restul nasturilor de la haină și acum era plină de transpirație.

— Dave, mișcă-ți fundul înăuntru.

Ușa era deja deschisă, dar Baldani o trânti de perete. Will a fost luat prin surprindere. Tipul arăta ca și cum un canibal i se aruncase pe față.

— Gata băieți, a spus Lukather. E timpul să faceți pace.

Baldani s-a împotrivit.

— Ce dracu'?

— Eu sunt dracu', maior.

Lukather i-a spus lui Will:

— Nu am de gând să-mi irosesc nervii spunându-ți să-ți ceri iertare, dar mă aștept să-ți ții mâinile pe lângă tine de acum încolo. Ai înțeles?

Will dădu din cap, pentru că știa că dacă ar deschide gura, ar rânji satisfăcut. Asta era una dintre numeroasele capcane a muncii sub acoperire împreună cu cei răi: lui Will îi plăcea prea mult. Lukather nu era singura femeie care avea să-i dea un picior în fund dacă totul ar ieși prost. Will avea o șefă adevărată în Georgia, care și-a pus pielea la bătaie ca să-l bage ca Jack Wolfe în interiorul Fort Knox.

S-a mustrat în tăcere: *Termină cu prostiile. Ia mostra de ADN. Compar-o cu a lui Reacher. Arestează ucigașul de polițiști*.

Will și-a dres glasul.

— Înțeles.

— Să te ia naiba. Baldani nu avea de gând să lase lucrurile să treacă așa ușor. Colonele, știi că nu-i corect.

— Știu că trebuie să fac ce e corect pentru depozit. Lukather a încercat să-l facă să fie rezonabil. Dave, avem o șansă să terminăm mâine dacă îi păstrăm pe acești doi băieți. Fără ei, vom mai curăța încă două zile, posibil mai mult. Vreau ca treaba asta să se termine repede. *Amândoi* avem lucruri mai bune de făcut.

— Rahat. Buza lui Baldani era atât de umflată, încât începuse să sâsâie. La naiba cu doborâtul recordului. Avem încă două săptămâni ca să terminăm treaba și nu avem nevoie de necazuri acum. *În special* nu acum.

Ea i-a aruncat o privire de avertizare.

— Fii atent.

— *Colonele*.

Ochii lui Baldani se plimbau între Reacher și Will. Îi ieșea foarte prost treaba asta de a nu vorbi despre ceea ce nu ar trebui să vorbească.

— *Nu* avem nevoie de *necazuri*. Ești *sigură* în privința *asta*?

— La fel de sigură cum sunt că soarele va răsări mâine.

S-a legănat iar în scaun. Haina i s-a dat deoparte. Will a văzut colțul unui plic alb ieșind din buzunarul de la piept.

Stick-ul.

— Jocul s-a terminat, domnilor. Tonul lui Lukather spunea că nu mai e loc de discuții. Dave, asigură-te că POV are plinul făcut. Reacher, Wolfe, veți fi în depozit până vi se termină schimbul. De la depozit, veți merge direct în camerele voastre de hotel, unde veți fi în arest la domiciliu până cu douăzeci de minute înainte de începerea schimbului de mâine dimineață, moment în care ambii vă veți prezenta în holul hotelului de unde veți fi escortați înapoi la depozit pentru a vă continua munca. Odată ce această muncă este finalizată, cu ajutorul lui Dumnezeu până mâine seară, niciunul din voi nu va mai pune niciodată piciorul pe baza mea. E clar?

Nimeni nu a răspuns.

Și-a închis haina. Plicul a dispărut.

— Vreau să aud „Da, doamnă” de la fiecare nenorocit din camera asta.

Răspunsul lor combinat era o armonie de resemnare și dispreț.

— Da, doamnă.

4.

Trent și Reacher s-au întors la depozit. S-au întors la muncă. *Clinc, clinc*. Un ritm rapid. *Cei mai buni muncitori ai ei*.

— Stick-ul este încă în plic, a spus Will. Plicul este în buzunarul interior al hainei ei. Am văzut un colț. Nu am putut să mă apropii de el fără să fiu acuzat de atac.

— Ce e pe el? a întrebat Reacher.

— Nu știu. Tocmai ți-am spus, nu am putut să mă apropii.

— Speculează, a spus Reacher. Pur și simplu ca un exercițiu de gândire. Pretinde că ești un ofițer de poliție. Propune-ți să gândești ca un detectiv.

— Date.

— Despre ce?

— Nu știu.

— Au de-a face cu împrumuturile sau cu altceva?

— Altceva, a spus Will. Dacă era o copie electronică a conturilor, ar fi trebuit să fie în același plic cu procentul de profit.

— Excelent, a spus Reacher. Ești bun la asta. Ar trebui să te gândești să o faci ca pe o meserie.

— Mulțumesc.

— Deci ce altceva ar putea fi?

— Ceva secret, cred.

— Cu ce scop?

— Ca să fie vândut, bănuiesc. E clar că e coruptă. Ți-a spus că plănuiește să se pensioneze. Poate că vrea să-și asigure bătrânețea.

— Ce fel de secret?

— Ei bine, a spus Will, la Fort Knox, mi se pare că răspunsul e evident.

— Cu excepția faptului că Baldani i-a adus stick-ul. Cum ar putea? Lukather știe mai multe despre securitate aici. Ea e comandantul. E armata. Îți garantez că Lukather știe secrete de la un nivel la care Baldani nu are acces. Deci pe stick nu sunt date despre securitatea Fort Knox. E un alt secret, pe care Baldani l-a găsit mai jos. Ceea ce ar putea să mai restrângă puțin datele.

Au muncit un minut. *Clinc, clinc*.

— Unde o să-l vândă? a întrebat Reacher.

— Ce e POV? a întrebat Will.

— Mașina personală privată[8].

— Atunci undeva departe. I-a spus lui Baldani să-i facă plinul.

— Când îl va vinde?

[8] În engleză *privately-owned vehicle*.

— Cred că atât de repede cât va putea. Îl ține în buzunarul interior al hainei. Ceea ce înseamnă foarte bine păzit, într-un mod intim, dar de asemenea temporar. Ca și cum e de valoare, dar nu va fi acolo mult timp.

Au lucrat un alt minut. *Clinc, clinc*.

— Vom termina treaba asta mâine, a spus Reacher.

— De asta ne-a lăsat să rămânem. Ai dreptate.

— Vom părăsi baza. Dacă vrem să știm ce face, trebuie să aflăm în seara asta.

— Vrem?

— Chestia asta ar putea dura o veșnicie. Urăsc angajamentele lungi. Mai bine să o prind în seara asta.

— Mai bine pentru tine.

— Când vreți voi să o faceți? Seara asta e seara, cu siguranță. Putem să o prindem în flagrant. Continuă exercițiul de gândire. Pretinde că ești un ofițer care aplică legea și care pretinde că e altcineva. Ai fi de acord că trebuie să acționăm repede.

— Dacă aș fi un ofițer care aplică legea, aș sublinia probabil că nu avem niciun mijloc legal de realizare a acestor obiective. Suntem în arest la domiciliu în această seară și nu avem nicio mașină, ca să nu mai vorbim de niciun mandat sau chiar de autoritate.

— Suntem în Kentucky, a spus Reacher. Sunt sigur că există o cale să ocolim doctrina.

— Va pune un paznic la hotel.

— Doi, sunt sigur. Unul în față, unul în spate. Vom avea nevoie de amândoi.

Au mâncat cina devreme la hotel, Reacher cumva respectuos, fidel motto-ului său, care spune să mănânci când poți pentru că nu știi când ai următoarea șansă. Prin comparație, Trent mânca cu nerăbdare. Reacher avea impresia că a fost înfometat la un moment dat în viață. Poate în copilărie.

Apoi au ieșit în spate. Santinela era un caporal polițist militar, în noua uniformă de luptă, un pistol la centură, o cască pe cap, o expresie binevoitoare pe fața lui, aproape jovială, ca și cum nu ar exista noi și ei, doar toți soldații împreună, iar rahatul cu supravegherea era doar o formalitate, ca o defilare.

Reacher i-a tras un upercut cu dreapta sub bărbie. Apoi i-a luat arma. Apoi l-a înfășurat pe tip cu bandă adezivă dintr-un dulap de serviciu. Lui Trent nu i-a plăcut. Precis un polițist. Poate un avocat pentru drepturile omului.

Apoi Reacher a mers înapoi spre hol și a făcut același lucru cu santinela din față. Două arme acum. Apoi le-a furat mașina. Un Charger verde-mohorât, complet echipat. A intrat direct în ea și a pornit-o. Trent stătea cam la trei metri distanță. Au vorbit prin fereastră.

— Există o regulă la Curtea Supremă, a spus Reacher. Ei o numesc necesitate imperfectă. Poate fi în regulă să comiți o crimă mai mică pentru a opri o crimă mare.

— Poate fi?

— Sunt sigur că depinde. Oamenii ăștia sunt avocați. Vor să mai lucreze.

Trent nu a răspuns.

— Acum plec, a spus Reacher. Nu-mi permit să o pierd.

Trent a intrat în mașină.

Lukather a părăsit baza treizeci de minute mai târziu. Imediat ce a început să se întunece. Dar nu numai ea. Baldani era pe scaunul din față. Și chiar în spatele său era o altă mașină plină cu patru bărbați mari. Apoi venea Reacher, cu Trent în dreapta, o sută de metri în spate, într-o mașină verde-mohorât, o culoare aleasă pentru că era ieftină, dar era ieftină pentru că era disponibilă o mulțime de vopsea de acea culoare, ca economia de scară, și era o mulțime disponibilă pentru că de multe decenii nicio altă culoare nu s-a confundat mai bine cu fundalul, în special la asfințit. Prin urmare, supravegherea era ușoară. Era o parte a țării cu drumuri lungi care nu duceau nicăieri altundeva. Mașinile din trafic ar putea merge împreună ore întregi. Mașina poliției militare era o comoară. Cu plinul făcut, un GPS grozav, puști în portbagaj, cantități uriașe de muniție de nouă milimetri.

— Prețul estimat de mine continuă să crească, a spus Will. Conduce pe o distanță mare, cu patru malaci care să o protejeze. Deci are ceva foarte valoros. Ceea ce înseamnă că persoana pe care o contactează e cineva important.

— Acum ești interesat? a întrebat Reacher.

— Ca un exercițiu de gândire.

— Dacă persoana este cineva important, va avea proprii malaci. E o chestie de statut. Dacă ea aduce patru, el va avea cinci sau mai mulți.

— Nu ne vom apropia.

— Sunt de acord că va fi provocator.

Chiar înainte de a parcurge 150 de kilometri, Lukather a oprit într-o parcare pietruită, în fața unui bar. Urmăritorii au trecut pe lângă ea. Reacher a mers până la următoarea clădire care se vedea, cam la trei sute de metri distanță, și care s-a dovedit a fi un magazin care vindea aproape tot ce îți doreai, atât timp cât îl doreai în culori de camuflaj. Era închis. Reacher a parcat acolo și au plecat înapoi.

Barul desfășura operațiuni comerciale. Deschis pentru toată lumea. Doar că nu chiar. Unul din acele locuri. Singurul fel în care Lukather se putea simți confortabil intrând acolo era să aibă patru tipi cu ea. Chiar și la Reacher s-ar fi uitat urât. Ceea ce ar fi făcut și el, iar ei i-ar fi întors iar privirile, pentru că era unul din acele locuri, și după aceea totul ar fi fost reprezentat de numere. Una peste alta era mai sigur să stai afară și să te uiți înăuntru pe geamuri.

Au văzut-o pe Lukather la o masă cu un bărbat cu pielea palidă. O față inexpresivă, dură. Complet goală, după o viață de practică. Cu siguranță rus. Avea cinci bărbați în spatele lui. Cei patru ai lui Lukather erau înșirați în spatele ei. Baldani stătea într-o parte, cu alt rus, ca șefii de stat major.

Lukather i-a dat tipului palid stick-ul.

Tipul palid a dat din cap.

Doi din oamenii lui au pus două geamantane pe masă. Puțin mai mari decât cele pe care te lasă să le iei în avion.

— Bine, a șoptit Reacher. Am văzut tranzacția. Acum trebuie să continuăm corect, dar eficient. De acord?

— Bineînțeles, a șoptit și Will.

— Corect în sensul că ne vom limita doar la răspunsuri proporționale, strict în legitimă apărare. De acord?

— Sigur, a șoptit din nou Will.

— Eficient, în sensul că o vom face noi primii. Înainte să fie pregătiți.

— Asta nu-i legitimă apărare.

— În ansamblu e.

— Isuse, a spus Will.

— Nu-ți face griji pentru detalii. Ajută-mă doar ca pe un amic de la muncă. S-ar putea să nu se ajungă la nimic, oricum. Nu caut o luptă aici. Sper că se vor preda rapid. Chiar sper.

Nu au făcut-o. Planul era ca Reacher să stea la ultima fereastră, iar Trent să se strecoare înăuntru, după care cele două linii divergente de foc ar putea forța mulțimea de treisprezece să se îndrepte spre peretele lateral, spre colțul îndepărtat. Unde, strânși unul în altul, ridicau mâinile și renunțau.

Nu a mers așa. Unul din ruși l-a văzut pe Reacher pe geam. Tipul a tras instantaneu. A spart fereastra și a ratat cu câțiva centimetri. Reacher a tras înapoi prin golul din fereastră și l-a omorât pe tip. Apoi altul. Și altul. Prin urmare focul de răspuns a devenit constant și îngrijorător. Aparent suficient de îngrijorător pentru a trece de pragul de urgență din gândirea perfectă a lui Trent. Dintr-odată a început să tragă dintr-o parte. După aceea totul a fost mai ușor. Dar confuz. Baldani s-a aruncat la podea. Neatins. Doar ca să se ascundă. Apoi un glonț ricoșat a spulberat o agățătoare și un stingător i-a căzut în cap. Tipii cădeau în stânga și-n dreapta.

Reacher a intrat prin fereastră, care până atunci fusese doborâtă cu totul. Doar o gaură în perete. Trent a intrat pe ușă. Supraviețuitorii s-au înghesuit spre cel mai îndepărtat colț. Au început să se gândească la ridicarea mâinilor. Reacher îi avea în vizor.

Apoi, dintr-odată, Lukather a fugit către ușă. Doar Trent în calea ei. Care a reacționat perfect. Pe loc, fără să se gândească, a ridicat pumnul spre fața ei.

Apoi a reacționat imperfect. Vreun fel de instinct de gentleman a ieșit la suprafață și l-a oprit să dea pumnul mortal. A lovit-o pe Lukather în nas. Suficient de tare ca să observe. Suficient de tare ca să fie supărător. Nu suficient de tare ca să producă pagube.

Lukather a răcnit de furie, s-a răsucit și a tras un croșeu de dreapta fix în urechea lui Trent învârtindu-l. I-a băgat cotul în rinichi. Se pregătea să-i dea un braț în gât când instinctul gentelmanului a dat înapoi dintr-odată și el a dat lovitura pe care ar fi trebuit să o dea de la început. A prins-o din plin în gură și a ridicat-o de pe picioare într-o baltă de sânge și a aruncat-o jos pe spate.

Reacher a ridicat din umeri și a dat din cap.

Frumos, bună treabă, nu putea nega.

Trent a împins-o pe Lukather lângă Baldani. Ceea ce le-a dat două forme inconștiente, și apoi tipul palid și doi dintre malacii săi, toți trei conștienți dar posaci. Ei aveau stick-ul și aveau geamantanele. Pe care Trent le-a deschis. Și-a trecut degetele de-a lungul și de-a latul, numărând, apoi a înmulțit în cap.

— Un milion de dolari în fiecare, a spus.

— Pune stick-ul în unul, a spus Reacher. Apoi închide-le din nou. Pune-le lângă ușă. Toate valorile într-un singur loc.

Trent a făcut ce i-a spus.

— Ai de gând să le furi? a întrebat el.

— Grele cuvinte.

— Și?

— Poți să mă oprești?

— Nu sunt sigur.

— Eu sunt sigur că nu, a spus Reacher.

— Bine, a spus Will.

— Sigur că nu am de gând să le fur, a spus Reacher. Sunt probe. Problema e să ne dăm seama pe cine să sunăm. Nu departamentul de poliție local. Asta-i a naibii de sigur. Nu cu tot ce-i aici. Asta le-ar face capul să explodeze. Dacă există aici un departament de poliție local. Nici poliția militară de la Knox. Doar am lovit doi dintre ei în față. Vor începe cu o viziune distorsionată. În plus, asta-i o treabă serioasă. Rușii, și tot restul. Bani gheață într-o valiză. Cred că ar trebui să sunăm direct Pentagonul.

În mai puțin de o oră și patruzeci de minute totul era curățat. Reacher a dat o declarație sub jurământ. Trent a făcut la fel. Prizonierii au fost luați în custodie. Dovezile au fost ambalate, etichetate și luate. Veneau mașinile să ia corpurile. Reacher și Trent s-au întors într-mașină verde mohorât. Aproape o sută cincizeci de kilometri. Aproape în liniște.

5.

Când Will a ajuns la depozit a doua zi dimineața, a constatat că cel de-al doilea schimb se mobilizase în timpul nopții. Aparent, dinții au continuat să învârtă roțile bine fără ca Lukather și Baldani să le pună în funcțiune. Cele două uși care fuseseră deschise ieri, erau închise bine. Benzile erau din nou atârnate. Paginile cu seriile erau în plicurile lor de plastic. Alte două uși erau larg deschise. Două straturi de bare de aur erau deja puse pe paleți.

Lukather avusese dreptate într-o singură privință. Puteau termina azi dacă stabileau un ritm bun.

Will a auzit un *clinc* familiar al aurului care atingea aur din seiful îndepărtat. Reacher era deja la muncă, ceea ce nu era cu totul neașteptat. Ceva îi spusese lui Will că în ciuda evenimentelor din seara anterioară, Reacher nu era tipul de bărbat care să lase o treabă neterminată.

Nu prea era obișnuit să renunțe.

— 'Neața, a spus Will.

Reacher a dat din cap în timp ce punea aurul pe palet. Lăsat de capul lui, a triplat numărul de bare, trei în fiecare mână, ceea ce era un punct umilitor pentru Will, care avea nevoie de ambele mâini să manevreze o bară. Și asta într-o zi bună.

Reacher a stivuit barele în tăcere, apoi s-a întors în seif după altele.

Will s-a crispat de durere în timp ce își trăgea mănușile de bumbac. Articulațiile lui erau distruse. Vânătăile negre îi brăzdau pielea ca niște pete de cerneală. Dacă procurorul ar avea nevoie de amprentele dinților colonelului Stephanie Lukather, Will i le-ar putea furniza. Politica lui de a nu lovi niciodată o femeie se dusese la naiba în al doilea moment în care îl lovise în ureche și îi dăduse un cot surprinzător de ascuțit în rinichi.

A așteptat ca Reacher să îngenuncheze lângă palet, apoi a intrat în seif și a apucat două bare cu ambele mâini. Când s-a întors a văzut periuța de dinți a lui Reacher ieșind din buzunarul de la spate.

Perii. Mânerul. Plasticul. La fel de bune ca un tampon bucal dintr-un kit de testare a ADN-ului.

Reacher s-a ridicat în picioare. A intrat în seif. Will a stivuit cele două bare. Au mers înainte și înapoi, întinzându-se, apucând și îngenunchind și stivuind, sincronizați ca o curea de distribuție care întoarce manivela și arborele cotit.

Will a derulat mental ce se întâmplase la bar noaptea trecută. A încercat să vadă toate unghiurile. De ce ar fi vrut Reacher să se bage singur în așa ceva? Și-a riscat viața, sănătatea, dar pentru ce? Nu pentru bani sau pentru stick. Will nu ar fi putut să-l oprească să le ia pe amândouă și să părăsească barul. Dar Reacher nu numai că a rămas prin preajmă, dar a și dat voluntar o declarație.

Ăsta nu era un comportament de criminal. Era mai mult ca al unui polițist. Și Reacher *fusese* polițist, dar întorsese la fel de clar spatele legii.

Will rareori mai simțise așa un conflict.

Asta era problema cu Jack Reacher: era un tip rău care făcea uneori lucruri bune. Având în vedere stilul său de viață itinerant, Will s-a gândit la el ca la un american James Bond - nu la Bond din filme, ci la Bond din cărți, care se afla la un nivel mai sus decât un luptător de stradă. Nu exista niciun M care să-l tempereze. Reacher nu avea un permis legal ca să ucidă. Sau să-i schilodească. Sau să-i împuște în genunchi, ceea ce a fost într-adevăr un lucru meschin pe care l-a făcut, chiar dacă unui bandit cu sânge rece.

În gândurile lui Will, Reacher era cel mai rău gen de infractor. Și asta nu din cauza mărimii lui ca a unui camion, ci pentru că era deștept. Deșteptăciune învățată pe stradă, evident educat, de asemenea metodic și strategic, într-un mod care îl plasa în vârful primului procent din clasa criminală. În cele mai multe cazuri, singurul lucru pe care polițiștii îl aflau era că băieții răi aveau tendința să fie cu adevărat proști.

Jack Reacher nu era prost.

Will s-a întors.

— Ți-ai sunat oamenii? a întrebat Reacher.

Will s-a întors înapoi.

— Pentru ce? a spus el.

— Stick-ul a spus Reacher. E în sistem acum. E dovada.

— Nu, a spus Will.

— Eu am sunat la Divizia de Investigații Criminale.

Reacher era încă în interiorul seifului. Și-a tras masca în jos. S-a rezemat de ușă și și-a încrucișat brațele peste pieptul uriaș.

— Asta-i o investigație a infracțiunilor militare, căpitan Wolfe.

— Și?

— Numerele de serviciu, a spus Reacher. S-a dovedit că soția maiorului Baldani lucrează în departamentul de resurse umane. Chiar în baza asta. Ceea ce obișnuiau să numească *Personal*. Ea a descărcat numărul de serviciu al unor soldați morți. Cel puțin două mii până acum.

— Baldani era căsătorit cu o femeie umană?

— Nu a raportat decesele, astfel încât noii deținători ai numerelor de serviciu ar fi eligibili pentru tot felul de beneficii.

Will nu încerca să pretindă că știe ce e un număr de serviciu.

Reacher l-a lămurit.

— E versiunea militată a numărului de asigurări sociale. Fiecare soldat are unul. Numărul de ani în armată e atașat numărului și beneficiile sunt bazate pe timpul în care ai servit. Vorbim despre pensie, bani pentru handicap, privilegii, împrumuturi pentru întreprinderi mici, împrumuturi avantajoase pentru locuințe, taxe de studii reduse pentru urmași, asigurări de viață, TRICARE - care este asistența medicală. Ai un număr din ăsta, ești aranjat pe viață.

Will a simțit că stomacul i se întoarce pe dos. Lukather nu încercase să vândă doar identitățile soldaților. Încercase să le vândă serviciul.

— Bănuiesc că datele de pe stick ar putea aduce zeci de milioane pe piața neagră. Erau doar două milioane în valize. Lukather s-a vândut ieftin.

Will era bucuros că femeia va petrece un timp destul de lung în spatele gratiilor. Nu erau destui bani ca să ajungă veteranilor, în primul rând. Ca unul dintre ei să exploateze sistemul, era simțit ca o trădare.

Reacher a început să-și pună masca la loc, dar Will l-a oprit cu o întrebare.

— De ce ți-ai părăsit serviciul?

Reacher a așteptat.

— Ai fost polițist militar. Știu că ai părăsit armata, dar serviciul îți rămâne în sânge. Nu poți să-l dai afară. De ce măcar nu te-ai poziționat de partea corectă.

— „Nu poți să stai afară în frig tot timpul.”

Citase din le Carré.

— Vrei să mă faci să te iubesc.

— Nu-mi place să fiu blocat în spatele unui birou, a spus Reacher.

— Sunt o mulțime de feluri de a fi polițist fără să stai în spatele unui birou.

— Ca intratul sub acoperire în Fort Knox, a spus Reacher.

Niciun răspuns.

— N-ai fost niciodată soldat, a spus Reacher. Nu ești aici pentru Baldani sau Lukather. Ești aici pentru altcineva. Ești din Georgia, presupun. Poate de la poliția locală.

— GBI, a spus Will. Biroul de Investigații din Georgia. Un caz vechi.

— Ai putea să-mi spui ce-i în mintea ta.

Will a analizat opțiunile și s-a gândit că avea două. Unu: să încearcă să smulgă repede periuța de dinți și să se trezească cu fața spartă exact într-un miliard de bucăți. Doi: să spună adevărul și să spere la ce-i mai bine.

— Ai auzit vreodată de un oraș numit Margrave? l-a întrebat pe Reacher.

— La sud de Atlanta.

Will a așteptat. Când Reacher nu a mai spus nimic mai mult, a sugerat:

— 16 aprilie 1997.

Reacher a continuat să aștepte.

— Agentul Phillip Michael Deacon a fost împușcat de două ori în cap lângă biblioteca publică din Margrave. Un martor ocular a spus că era un străin în spatele armei. Un străin a cărui descriere se potrivește exact cu a ta.

— Nu am fost în Margrave în acea dată, a spus Reacher.

— Am ADN pe o carte din bibliotecă, prin care se dovedește altceva.

Reacher nu părea îngrijorat.

— Ce carte din bibliotecă?

— *Ghidul păsărilor din sud-estul Statelor Unite*.

Gura lui Reacher s-a răsucit în ceva ce putea fi un zâmbet.

— Colibri înseamnă ceva pentru tine? a întrebat Will.

— Pot fi feroce. Ai un bătăuș la hrană, va speria celelalte păsări sau va încerca să le înjunghie cu ciocul. Reacher a adăugat. E cel mai bine să scapi de bătăuș cât mai repede posibil. Să protejezi păsările mai slabe până nu le înfometează pe toate.

Will a înțeles ce a vrut să spună, dar a zis:

— Legiștii au scos ADN-ul din trei picături de transpirație uscată pe paginile capitolului despre colibri.

— Periuța de dinți, a spus Reacher. Mă întrebam de ce te tot holbezi la fundul meu.

Will a considerat că e rândul lui să aștepte mai multe informații.

— Ai vorbit cu martorul ocular? a întrebat Reacher.

— A murit în somn după doi ani. Cauze naturale.

Reacher a aprobat din cap, ca și cum așa trebuia să fie.

— Ce știi despre Phillip Deacon?

— Familist. A petrecut douăzeci și unu de ani din viață în uniformă, apoi alți douăzeci și doi într-un halat de spital. Will a explicat: A supraviețuit împușcăturilor, dar a fost în comă până în urmă cu două luni. A murit de pneumonie.

— Înțeleg, a spus Reacher. Și astfel s-a convertit acuzația de tentativă de omor a unui ofițer în omor cu circumstanțe agravante. Un caz al statului Georgia.

— Un caz de pedeapsă cu moartea.

Reacher a început să-și scoată mănușile ferfenițite.

— Ai auzit vreodată de Blind Blake?

— Cântărețul de blues?

Reacher a aprobat din cap.

— Fratele meu mi-a spus că Blake a murit în Margrave. De fapt a murit în Wisconsin, dar n-am avut niciodată șansa să-i spun.

Will s-a dat încet înapoi spre perete. I-a trecut prin cap că Reacher își scotea mănușile ca să-l bată cu mâinile goale.

— Martorul la împușcături, a spus Reacher. Numele ei e Beatrice Collins. A fost violată de Deacon. Și bătută rău. De două ori. Și a lăsat să se înțeleagă că o va face din nou. El i-a spus că i-a plăcut cu adevărat. El i-a spus că motorul său funcționează într-un mod cu adevărat special.

Will a simțit de parcă i-ar fi tras un pumn în stomac.

... o nevastă și un adolescent acasă, o fiică măritată care era însărcinată cu primul nepot ...un violator violent care a terorizat o femeie, probabil nu doar una, pentru că Deacon avea o insignă și o mașină de poliție și un șef care obișnuia să se uite în altă parte…

— Prima dată când a violat-o, a spus Reacher, Beatrice a fost suficient de tâmpită pentru a depune un raport direct la șerif. A doua oară, a fost de două ori tâmpită pentru a se întoarce din nou la șerif. El i-a spus lui Deacon să aibă grijă de problemă. Cel mai bine pentru toată lumea era să o facă să tacă.

Dinții lui Will au început să-l doară din cauza încleștării maxilarului.

...nepotul lui Deacon a fost norocos că bunicul său nu l-a ținut niciodată în brațe. Fiul său a fost norocos că nu și-a văzut tatăl în tribune. Soția lui a fost norocoasă că Deacon nu a mai sărutat-o, n-a mai abuzat-o sau n-a mai chinuit altă femeie...

— Am aflat toate astea mai târziu, a spus Reacher. Prietena mea Neagly și-a deschis o agenție de detectivi. A fost primul ei caz. A făcut un raport foarte cuprinzător. Și s-a întâmplat ca fratele meu să fie în Margrave atunci. Lucra. Arăta exact ca mine. De fapt era puțin mai înalt și puțin mai slab, dar trebuia să ne vezi unul lângă altul. Și el fusese în armată. Arăta ca un tip foarte organizat. Ca și cum Lone Ranger venise în oraș. Beatrice Collins s-a dus la el pentru ajutor. Nu voia să provoace necazuri. Voia doar să se oprească. Trebuiau să se întâlnească la bibliotecă. Un loc public. Un teritoriu neutru. Era speriată. Rectific. Era terorizată. Era o fată dintr-un oraș mic, nu avea bani și niciun loc în care să plece. Poliția nu avea de gând să o ajute. Șeriful i-a spus odată că o va viola și el dacă va mai spune cuiva.

Will știa că bastardul necinstit de șerif era exact tipul de bărbat care ar păstra un prădător sexual pe statul lui de plată.

— Presupun că șeriful a făcut-o pe Beatrice să mintă în declarație despre împușcături. Dar au trecut două decade. Partenerul ei nu a menționat nimic despre astea. Erau împreună de cincisprezece ani.

— Uneori victimele nu vorbesc despre asta, nici măcar cu partenerii lor. Vor să uite. Nu vor ca oamenilor să le fie milă de ei, sau mai rău, să-i învinovățească.

Reacher a întregit tabloul:

— Polițistul erou acuzat de viol de către o casieriță de la magazin care avea o înregistrare de delicvență juvenilă în cazier pentru furtul mașinii unchiului său. De a cui parte crezi că ar fi fost cei din oraș?

Will nu l-a contrazis. Oamenii erau niște nenorociți.

— 16 aprilie 1997.

Reacher a strecurat mănușile de bumbac în buzunarul de la spate.

— Beatrice a întârziat când a ajuns la bibliotecă. Era nervoasă. De înțeles. Fratele meu aștepta afară când a ajuns ea. Deacon l-a obligat pe bibliotecar să dea telefonul la 911. A apucat-o pe Beatrice și a încercat să o forțeze să intre în spate în mașina de poliție. Fratelui meu nu i-a plăcut asta.

— L-a împușcat pe Deacon în cap.

— Beatrice i-a spus lui Neagly că arma s-a descărcat accidental.

— De două ori, a spus Will. Ăsta da accident.

Reacher nu a încercat să explice această neconcordanță.

Aici filosofiile lui Will și Reacher se despărțeau.

— Cei mai mulți oameni care sunt omorâți nu sunt oameni buni, a spus el. De asta ajung în situații nasoale.

— Asta-i sigur.

— Crima e totuși crimă, a spus Will. „Merita să moară” nu este o apărare acceptată în Georgia.

— Am auzit că încă mai ține în Texas.

— Și dacă fratele tău se înșela cu privire la Deacon? Dacă Beatrice mințea?

— El nu se înșela și ea nu mințea.

Will nu avea de gând să țină o prelegere unui justițiar despre imoralitatea arogantă a justițiarismului.

— Fratele tău a omorât cu sânge rece un om.

— Nu există așa ceva ca sângele rece, a spus Reacher. Sângele e întotdeauna cald, la anumite grade. Un ofițer de poliție a fost oprit să violeze a treia oară o femeie. Poate mai rău de atât. Și creștea exponențial în viitor.

Will nu a spus nimic.

— Fratele meu oricum e mort, a spus Reacher. A fost omorât o lună mai târziu. Tot în Margrave, de fapt. Fără îndoială legat de afacerea ce a avut loc cu o lună în urmă. Așa că nu-ți vei găsi omul, oricât de mult ai încerca.

— N-am găsit nicio înregistrare…

— Departamentul șerifului din Margrave nu păstrează înregistrări despre propriile infracțiuni, a spus Reacher. În acel moment fratele meu lucra la trezorerie. Era o persoană importantă. Au luat corpul și au curățat mizeria. O săptămână mai târziu totul era de parcă nu se întâmplase nimic niciodată.

Will a studiat fața lui Reacher căutând vreun semn de înșelătorie, dar nu conta. Amândoi știau că va verifica povestea.

— ADN de familie, a spus Reacher.

Tipul nu avea un telefon, dar știa că asemănările dintre cromozomii Y de la doi bărbați diferiți puteau fi folosite pentru a stabili o legătură de rudenie.

— Sunt singurul rămas din familie, a spus Reacher. Știu că fratele meu a fost un om bun. Nu vreau să-i văd numele târât în noroi. Dar tu ai fost destul de clar că nu ai de gând să renunți la acest caz. Și nu am de gând să stau în calea unui polițist cinstit care-și face treaba. Nu-i genul meu. Așa că, uite.

Reacher avea periuța de dinți în mână.

Perii erau zdrobiți de la statul în buzunarul din spate. Will se holba la mânerul subțire care ieșea din laba masivă a lui Reacher.

Lucrul corect pe care trebuia să-l facă era să colecteze dovezile, să vadă investigația dusă la sfârșitul logic, apoi să închidă cazul. Will știa că șefa lui ar fi spus același lucru. Cum știa și că ea ar fi spus, *de asemenea*, că era o irosire de resurse să lucrezi la un caz unde suspectul era mort și victima era tot moartă, și la fel și violatorul brutal.

Exista un motiv pentru care Bond avea nevoie de un M.

Will și-a încrucișat brațele peste piept, lăsând periuța de dinți să atârne.

— Nu crezi că e nesănătos să ții periuța de dinți în buzunar toată ziua?

Reacher a pus periuța la locul ei.

— Asta e o întâmplare, a spus el. De obicei au un capac. Sau hotelurile le au gratuit la recepție. Deci poți avea una nouă scoasă din ambalaj în fiecare zi. Nu-ți face griji în privința standardelor mele personale.

— Bineînțeles.

Deodată, Will și-a dat seama că îi ținea lecții despre igienă unui tip când, chiar în această dimineață, a mâncat din bomboanele Skittles ale lui Lukather, topite de transpirația din buzunarul lui.

Reacher a început munca de Sisif de a-și pune mănușile.

Will s-a aplecat și a apucat două bare de aur.

— Ce crezi că se va întâmpla cu Lukather?

Reacher a apucat șase bare, trei și trei și a așteptat ca Will să le stivuiască pe ale lui.

— Asta-i o întrebare bună. Am auzit că deja s-a întors împotriva lui Baldani. Am auzit că au de gând să facă o înțelegere ca să depună mărturie despre întreaga schemă.

— De ce? Nu au nevoie de ea ca să întocmească acest caz. Îi au pe amândoi prinși în flagrant. Au stick-ul și banii și pe tipul rău din bar.

Will a încercat să nu geamă în timp ce ridica două bare de metal. S-a gândit la obiceiul lui Baldani de a arunca mucurile de la țigări pe jos. Mucurile aveau pe ele ADN-ul lui. Ar putea să ducă asta în Georgia. Și dacă sistemul găsea numele lui Baldani cu atât mai bine.

Deodată s-a oprit din ridicat.

— De când lucrezi aici? l-a întrebat el pe Reacher.

— Douăsprezece zile.

Reacher a dispărut în seif.

— De ce?

— Și lucrezi repede.

— Încerc să adaug valoare.

— Deci ai văzut o mulțime de aur.

Will a început să lucreze din nou și și-a stivuit barele deasupra celorlalte. Toate erau ștampilate cu același sigiliu al Trezoreriei Statelor Unite, presupunându-se că numerele lor individuale erau aceleași cu numerele din plicurile de plastic agățate de panglicile de pe uși.

Numere care nu au fost verificate cu cele de pe barele dinăuntru.

Barele de metal erau cântărite cu scame de bumbac și fire de păr care ar putea urca numărul de pe cântar cu câteva uncii de fiecare dată.

— E ciudat, a spus Will. Dar treaba e că pot jura că am văzut seria asta înainte. Ieri în celălalt seif.

— Ai văzut o mulțime de numere, a spus Reacher.

Și-a stivuit barele peste cele ale lui Will.

— Șaisprezece numere pe fiecare. Tu și cu mine am stivuit și restivuit 38.492 de bare până acum. Asta înseamnă 615.872 de numere întregi separate. Efectiv miliarde de potențiale combinații.

Will trebuia să îl creadă pe cuvânt. Era destul de bun la matematică, dar nu era computer. Totuși, avea o memorie incredibilă pentru numere și memoria aceasta îi spunea că numerele de pe bare arătau foarte familiare.

— Aș putea jura, a spus el din nou.

— Ești bun la numere?

— Într-un fel ciudat.

— Care era pe penultima bară pe care tocmai ai stivuit-o?

Will a recitat șaisprezece numere din memorie. Repede și încrezător. Și exact.

Era clar că Reacher îl verifica în tăcere, tot din memorie. Aparent era și el bun la numere, într-un fel ciudat.

— Pot să-ți pun o întrebare personală? a întrebat el.

— Ce e? a spus Will.

— Ești un cititor bun?

Will n-a răspuns.

— Adeseori nu merg împreună, a spus Reacher. Cunoșteam câțiva tipi. Știam un tip care putea spune rădăcina pătrată a distanței până la soare, dar nu putea citi o literă.

— Tu poți? a întrebat Will.

Reacher a aprobat din cap.

— Am fost norocos. Pot să citesc destul de bine.

Will n-a răspuns.

— Sunt de acord cu numerele, a spus Reacher. M-au pus pe gânduri. În primul rând, despre cum ai ajuns aici.

— Șeful mea a tras sforile.

— Cum a știut el unde sunt?

— Ea.

— Cum?

— Am pus numele tău în sistem, a spus Will. Un raport al unui caz vechi,

— Sistemul GBI, corect. Mândrie locală. Dar acum suntem în Kentucky.

— Cineva a făcut legătura.

Reacher a aprobat din cap.

— Acum mă întreb cine, a spus el. Mă gândesc că poate un puști în costum. De unde e adevărata putere. Și s-ar putea să nu mai fie la agențiile din trei litere. În zilele noastre, ar putea fi personalul congresului. Cu locuri în tot felul de subcomisii de informații. Poate e un congresman din Georgia. Jumătatea locală a creierului său vrea să vadă că GBI-ul lucrează bine, așa că acordă o mână de ajutor, cu informații din jumătatea federală a creierului său.

— Ceea ce ridică o întrebare uriașă, a spus Will.

— Exact. De ce te-a trimis aici în persoană? O echipă SWAT din Kentucky putea face treaba. Aș fi putut fi extrădat. Ce ar mai fi însemnat două luni? Cazul tău era deja vechi de douăzeci și doi de ani. Sau mă putea ridica poliția militară. De ce era necesară prezența ta, făcând această muncă tâmpită ca acoperire?

Will n-a răspuns, dar începea să creadă că știe.

— Exact, a spus Reacher din nou. Pentru că ești bun la numere. Poate că încerci să ascunzi asta, dar nu poți. Ei știu. La fel ca mine. Nu au scris programul să caute un tip puternic. Căutau un tip bun la numere.

Will a tăcut un moment lung. Apoi a spus:

— Știai că depozitul a fost deschis pentru public o singură dată?

— 1974, a spus Reacher. De fapt, puștiul în costum a vorbit despre asta. Un avocat din DC, cu numele de Peter David Beter, a vehiculat teoria potrivit căreia aurul a fost înlăturat de Statul Adânc.

— Corect, Statul Adânc. Tipii ăștia chiar se învârt pe aici.

— Calculează, a spus Reacher. Sunt stocate aici metale prețioase în valoare de 350 de miliarde de dolari, dar datoria națională este de peste douăzeci de trilioane. Acesta este deja mai puțin de doi cenți la un dolar. Reacher a pus bara pe stivă. Acest aur e doar un simbol. Aparent suficient de bun ca simbol acum. Pe baza amintirilor din 1974 ale oamenilor. Dar dacă oamenii ar crede că doar jumătate din aceste seifuri ar fi fost golite de atunci, întreaga economie a SUA – economia mondială – ar intra în cădere liberă. Ar fi revolte pe străzi. Băncile ar da faliment.

Will a trecut pe lângă Reacher în drum spre palet. Se întorceau la cureaua de transmisie.

— Ceea ce aș face eu, ar fi să creez un efect de domino.

Reacher a prins înțelesul spuselor lui.

— Echipa de noapte mută aurul cu două uși mai încolo. Apoi noi le mutăm cu două uși mai încolo în ziua următoare. Același aur. De două ori orbi. Nicio echipă nu știe că cealaltă echipă face asta.

Will s-a ridicat lângă palet. Rinichiul său țipa în jurul unei vânătăi de dimensiunea cotului. Transpirația forma un râu pe spatele lui. Mai aveau cel puțin șase ore de lucru.

— Am fost trimiși aici ca să aflăm, a spus el.

— Sunt de acord, a spus Reacher. Un congresman obscur din Georgia s-a confruntat cu multe probleme ca să ne aducă aici, așa că să... știm, cred... că rezervele de aur ale națiunii sunt epuizate definitiv, iar acest fapt este ascuns activ cu ajutorul unui joc de-a alba-neagra. Bănuiesc că, din anumite motive, tipul își dorește ca cel puțin o persoană din lume să știe.

— Două persoane.

— Se presupunea că numai unul din noi va supraviețui. Ori tu mă arestai, ori eu te omoram și scăpam. Apropo, nu-i păsa care dintre noi. Și-a acoperit riscurile.

— Și Lukather, a spus Will. Ea trebuie să fi știut. Era la comandă. Probabil ea a conceput cum să se desfășoare jocul de domino astfel încât nicio persoană să nu poată descoperi adevărul. Așa a făcut înțelegerea. A schimbat tăcerea cu libertatea ei.

— Presupun, a spus Reacher. Deci acum suntem trei care știm.

— Întrebarea e de ce, a spus Will. Vreau să spun, bine, suntem în lume cu aceste cunoștințe. Și ce dacă? Ce se presupune că vom face cu ele?

Niciunul dintre ei nu știa.

SFÎRȘIT

DAVID W. AMENDOLA

RAZBOIUL SECRET

DAVID W. AMENDOLA

RĂZBOIUL SECRET

versiunea în limba română

UNCRIS

Uniunea Sovietică, Siberia
Iarna 1942 - 1943

Moartea pândea în cătun. O moarte îngrozitoare.

Locotenentul Nikolai Zakharov o simțea. Nu o putea mirosi – temperatura era de cel puțin -30^{0}C, încât orice murea, îngheța imediat – dar știa că este acolo, așteptând. Îngenunchind în spatele unui morman de zăpadă de la marginea pădurii, cerceta prin binoclu grupul de mici cabane făcute din bușteni, căutând orice semn de activitate.

Nimic. Nici măcar fum care să iasă din coșuri. O liniște totală.

Corbii negri cocoțați prin copacii din apropiere erau un alt semn al morții. A remarcat că erau ciudat de tăcuți și că se țineau la distanță de cătun.

Echipa era formată din zece oameni, inclusiv Zakharov. El și încă alți șapte erau înarmați cu pistoale mitralieră PPSh-41. Vânjosul sergent Okhchen prefera carabina sa de lunetist Mosin-Nagant cu lunetă PE. Soldatul Kaminsky, un uriaș cu părul roșu și ochi aprigi, avea mitraliera ușoară DP-28. O manevra ca pe o jucărie, ținând pe umăr cureaua cutiei grele cu încărcătoare-tambur suplimentare, pe care în mod normal o ducea ajutorul mitraliorului. Fiecare om avea și câte o grenadă RGD-33 cu mâner.

Erau echipați pentru frigul extrem: jachetă matlasată și pantaloni, lenjerie din lână, căciulă și mănuși din blană și pâslari. Pentru camuflaj purtau pe deasupra o salopetă albă cu glugă.

Tensiunea nervoasă le ascuțea simțurile făcându-i deosebit de atenți asupra împrejurimilor, la cel mai mic miros sau sunet. Știau prea bine cine le era inamicul.

Zakharov a fluierat ca o pasăre pentru a le atrage atenția, apoi s-a mișcat. El și alți șase au ieșit din ascunzători. Zăpada scârțâia sub pașii lor pe măsură ce se apropiau precauți de cătun. Bălțile de sânge erau transformate în gheață tare roșu-întunecată.

Mica așezare pitită pe malul râului era un vechi post comercial cu depozite, care se ocupa cu comerțul local de blănuri de aproape un secol.

Doar câteva minute de turbare ucigașă au distrus-o pe vecie.

Pe strada de pământ înghețat, soldații au găsit trupuri palide și bucăți de cadavre zăcând înghețate, pe care se mai aflau resturi de gioarse zdrențuite. Sătenii au fost sfâșiați în bucăți: capete, membre și organe erau împrăștiate peste tot. Toate erau mușcate și pe jumătate mâncate, oasele zdrobite pentru măduvă și craniile sparte și deschise pentru creier. Un festin pentru necrofagi, dar așa cum se aștepta Zakharov, nu era nimeni în preajmă. Lupii, ca și corbii, evitau acest loc.

O cățelușă, animăluțul de casă al cuiva, era ascunsă în spatele unei stive de lemne, prea îngrozită ca să scâncească măcar. Cine îi ucisese pe săteni nu a avut poftă de carne de câine.

Soldații cercetau indiferenți carnagiul, căliți la asemenea orori. Aceasta nu era prima lor misiune. Toți erau *frontoviks* – combatanți veterani. Fiecare fusese deja recompensat cu Medalia pentru *Merit în Luptă* (*За боевые заслуги*), iar câțiva au obținut și cel puțin o baretă pentru că a fost rănit în luptă.

Zakharov a făcut din nou semn. Kaminsky s-a întins pe pământ, acoperind cu mitraliera toată lungimea străzii. Trei oameni conduși de plutonierul Serghei Kravchenko, un ucrainean scurt și îndesat care era adjunctul la comandă al lui Zakharov, s-a strecurat în spatele cabanei cele mai apropiate, având grijă să stea aplecat sub nivelul ferestrelor.

Cu o izbitură ușa a fost deschisă și au năvălit toți înăuntru, cu degetele pe trăgaci și cu grenadele pregătite să fie aruncate. După ce au verificat cabina neocupată, s-au îndreptat să o verifice pe următoarea.

Când cercetarea s-a încheiat, Kravchenko s-a întors repede să raporteze rezultatul superiorului său, care rămăsese lângă Kaminsky.

— Totul este pustiu, tovarășe locotenent.

— Presupun că nu sunt supraviețuitori, spuse Zakharov.

— Nu.

Zakharov i-a făcut semn lui Okhchen, care a început să inspecteze urmele de gheare și mușcăturile de pe cadavrele sfâșiate ale sătenilor. El s-a ghemuit ca să studieze din diverse unghiuri o urmă de picior imprimată în zăpada stropită cu sânge roșu. Aproximativ de mărimea uneia lăsată de om, avea trei degete cu gheare, oarecum asemănătoare cu a unei păsări. I-a dat roată, examinând cu grijă și alte urme de la marginea cătunului, înainte de a se întoarce ca să-și facă prezinte raport.

— Tovarășe locotenent, sunt zece. Au atacat azi-noapte.

— Din ce direcție au venit? a întrebat Zakharov.

— Nord-est. Acum s-au îndreptat spre sud-vest.

Zakharov a dat din cap și s-a întors către Kravchenko.

— Să mergem. Spre nord-est.

— Nu îi urmărim?

— Nu. Vor trebui să-i intercepteze celelalte echipe. Misiunea noastră este să le localizăm *gaura*. Transmite că am găsit dovezile unui atac și că ei se îndreaptă spre sud-vest.

— Da, tovarășe locotenent.

Kravchenko a făcut semn unui soldat și i-a strigat un ordin.

Armata Roșie avea relativ puține radiouri, iar echipa n-avea nici unul. Întinderea firelor telefonice era adesea impracticabilă, așa că mesagerii și rachetele de semnalizare erau de obicei folosite pentru comunicarea între unități.

Soldatul a încărcat în pistol o rachetă colorată, conform codului, l-a îndreptat spre cer, și a trimis racheta cu două stele, roșu-alb, care s-a arcuit mult deasupra lor.

Războiul secret declanșat cu aproape un sfert de secol în urmă, nu a fost niciodată menționat în presa sovietică, sau recunoscut public de liderii sovietici. Problemele de securitate internă nu erau niciodată făcute publice.

Zakharov și-a adus aminte de întoarcerea din prima sa operațiune *caută-și-distruge*. A fost felicitat de superiorii săi, decorat cu *Ordinul Steaua Roșie* (*Орден Красной Звезды*), apoi a fost informat sec că dacă va dezvălui vreodată cuiva din afara unității ce a văzut, va fi trimis într-un lagăr de muncă „corectivă”.

Erau și momente de acalmie în acest război, dar *creaturile* reveneau. Nimeni nu știa exact *ce* sunt. În timpul iernii, când erau cele mai lungi nopți, în nordul Siberiei apăreau găuri misterioase, iar creaturile ieșeau, flămânde, doritoare de

carne omenească. Nu vânau niciodată animale, doar oameni. Iar Moscova trebuia să organizeze altă campanie de eradicare a *creaturilor* însetate de sânge.

Nu aveau un nume oficial, pentru că nu corespundeau nici unei specii cunoscute. Oamenii de știință sovietici analizau dacă e vorba de oamenii sălbatici mitici - *almas* în Caucaz, *chuchunya* în Siberia, *menk* în Urali. Dar legendele îi descriau pe toți ca fiind similari primatelor sau oamenilor, poate chiar niște supraviețuitori neanderthalieni, dar creaturile înfricoșătoare care i-au atacat pe săteni și păstori sigur nu erau hominizi sau simieni. Neoficial era folosit termenul de *upir* (упырь), cuvântul rusesc pentru monștrii setoși de sânge precum vampirii sau *ghoul*ii.

Operațiunile de securitate din URSS erau – în mod normal – îndeplinite de trupele Comisariatului Poporului pentru Afacerile Interne (NKVD), nemiloasa poliție secretă a lui Iosif Stalin. Dar acestor trupe paramilitare le lipsea antrenamentul specializat necesar. Vânătoarea de *ghoul*i era cu totul diferită de efectuarea de arestări în masă și deportarea unor așa-ziși ‘inamici ai poporului’. După ce un întreg regiment NKVD a fost anihilat în 1936 pe cursul mijlociu al râului Tunguska, operațiunile *caută-și-distruge* au fost preluate de Armata Roșie.

A fost formată o unitate unică cu tactici neortodoxe: Grupul Special X (*Spetsialnogo Gruppa* X), cunoscută mai simplu ca *Spetsgruppa* X.

X nu era litera chirilică, ci latină, luată de la simbolul matematic pentru o variabilă necunoscută, deoarece creaturile cu care se luptau erau o specie necunoscută. Compuse din soldați aclimatizați și antrenați pentru războiul în condiții de iarnă, de preferat aceia care au fost în viața civilă puitori de capcane sau vânători, detașamentele sale independente aveau baza în avanposturi. Ori de câte ori aveau loc incursiuni ale *ghoul*ilor, unitățile vânau creaturile, le eliminau și le distrugeau găurile.

Dar, când spre sfârșitul anului 1942, au fost primite rapoarte despre reluarea activității *ghoul*ilor, Kremlinul nu le-a considerat prioritare. Uniunea Sovietică era prinsă într-o confruntare sângeroasă, mortală, cu Germania nazistă, care lansase în anul anterior o invazie masivă. Toate trupele și echipamentele disponibile erau necesare pentru înlocuirea pierderilor îngrozitoare suferite în bătăliile disperate pentru Minsk, Kiev, Leningrad și Moscova. *Spetsgruppa* X a fost redusă la o forță simbolică. Înainte de război, unitatea lui Zakharov a fost de mărimea unui pluton; acum era doar o grupă.

Zakharov a măsurat cu sextantul unghiul la care se afla soarele deasupra orizontului. Nu existau hărți precise ale acestei zone, iar el ținea o evidență despre traseul urmat și locația lor.

Pentru că prin apropiere nu se mai afla nimeni, Kravchenko a întrebat:

— Permiteți să vorbesc deschis, tovarășe locotenent?

— Sigur, Serghei Pavlovici.

În ciuda diferenței de grad, în particular erau familiari. Ofițerii inferiori deștepți ascultau și învățau de la subofițerii lor mai bătrâni, iar Zakharov prețuia mult experiența lui Kravchenko. Aproape de două ori mai în vârstă decât Zakharov, a participat la Primul Război Mondial și la Războiul Civil din Rusia.

— Unitățile detașamentului sunt răspândite la prea mare depărtare una de alta, spuse Kravchenko. Nu se pot sprijini una pe alta și nici nu-și pot coordona patrulele ca să acopere ca lumea fiecare sector. Dacă una dintre unități întâlnește prea mulți *ghouli*, ar putea fi copleșită înainte ca celelalte să o poată ajuta.

— Mi-am exprimat această preocupare.

— Pot întreba care a fost răspunsul tovarășului maior?

— A spus că, dacă ne dispersăm în acest mod, putem acoperi o un teritoriu mai vast. Nu au fost raportați mulți *ghouli*, deci este încrezător că fiecare unitate se poate descurca dacă-i întâlnesc.

— Până în prezent, au fost detectați doar câțiva, este adevărat, dar cine poate spune că nu vor fi mai mulți? Nu avem cum să știm câți vor apărea în fiecare iarnă.

— Știu.

Kravchenko a oftat.

— De ce ne trimite Moscova un nou comandant de detașament lipsit de experiență în acest fel de operațiuni? Și așa e destul de rău că nu suntem înarmați prea bine.

— Acestea sunt ordinele.

— Am înțeles, tovarășe locotenent. Dar măcar a zis tovarășul maior ceva despre avioanele pe care le-am cerut?

— Nu, și nici nu aș conta pe ele. În acest moment, prioritatea absolută a Moscovei este acordarea de ajutor camarazilor care luptă la Stalingrad.

S-au întors în pădure. Sătenii morți au fost lăsați acolo unde se aflau. Mai târziu se vor ocupa alții de ei. Cătunul va fi părăsit. De acum înainte nimeni nu va mai dori să trăiască aici.

Trei soldați păzeau caii într-o viroagă din apropiere; din nările lor înghețate ieșeau aburi. Cea mai mare parte a Siberiei era încă o sălbăticie primordială, impracticabilă transportului motorizat. Aceste animale mici și flocoase din

Yacuția, erau o rasă formată și crescută în climat brutal și se hrăneau în principal cu iarbă sălbatică.

Soldații și-au pus armele la spate, au încălecat și au plecat în direcția de unde veniseră *ghoul*ii. Urmele duceau către mal și peste suprafața netedă, înghețată, a râului, măturată de vântul șuierător din sud-vest. În această perioadă a anului gheața era destul de groasă ca să suporte cu ușurință călăreții. După ce au ajuns pe malul celălalt, s-au afundat în pădure.

Okhchen cerceta în avangardă; ochii săi negri și oblici depistau indicii ale trecerii *ghoul*ilor – rămurele rupte, licheni călcați, urme de pași în zăpadă. Dar nu și excremente. *Ghoul*ii nu defecau deloc. Soldații au avut grijă să călărească într-un singur șir, pe lângă urme, nu peste ele, pentru a nu distruge nici un indiciu. Erau ușor de urmat: prada lor nu făcuse nici un efort să-și ascundă urmele.

Zakharov se considera norocos că a fost alocat în *Spetsgruppa* X. Natura operațiilor acesteia cerea lăsarea unei mai mari libertăți de inițiativă comandanților, decât se obișnuia în Armata Roșie. Această independență a crescut odată cu recenta diminuare a rolului comisarilor politici ai Partidului Comunist. Reduși doar la rolul de consultanți, ei nu mai dețineau comanda duală împreună cu ofițerii militari.

Totuși, păstrarea comenzii continua să depindă de rezultate. Eșecul nu a fost niciodată o opțiune în URSS. Chiar dacă erai un mareșal, puteai ajunge într-un batalion disciplinar sau în Gulag, rețeaua de închisori și lagăre de muncă forțată a NKVD-ului. Sau în fața unui pluton de execuție.

Dar nici rezultatele bune nu garantau siguranța. Mii de oameni au fost închiși sau împușcați în perioada epurărilor. Pentru a îndeplini norma de inamici cerută de paranoia insațiabilă a lui Stalin, poliția secretă putea aresta pe oricine pentru orice motiv – sau chiar fără nici un motiv. Teroarea arbitrară menținea regula sa de fier.

Fiecare divizie avea atașat un Departament Special NKVD. Din fericire, șeful acestei unități din *Spetsgruppa* X era un alcoolic a cărui soție avea o înclinație către luxul burghez. Generalul comandant, prudent, îl aproviziona din plin cu vodkă și blănuri pentru a se asigura că rapoartele săptămânale vor fi favorabile.

Apoi unitatea a urmărit semnele lăsate prin taigaua pustie. Copacii erau cenușii și scheletici, pentru că-și scuturaseră frunzele toamna. Solul pădurii era

acoperit cu puține tufișuri, doar smocurile de iarbă cafenie străpungeau zăpada din luminișuri. Siberia nu era doar foarte friguroasă, era și foarte uscată. De fapt, în multe zone căzuse puțină zăpadă, dar cea căzută se va menține pe sol cel puțin șase luni pe an. Singurele semne omenești era capcanele, iarna fiind sezonul de vânătoare pentru zibeline.

În această perioadă a anului zilele erau foarte scurte, un amurg albastru care dura doar vreo patru ceasuri. Soarele auriu nu apărea decât dimineața târziu și se străduia să se ridice doar cu puțin deasupra orizontului înainte de a apune din nou în miezul zilei.

La un moment dat, unitatea a auzit un urlet prelungit venit de la mare depărtare. Vaietul ascuțit nu semăna cu nimic făcut de vreun animal sau de om. L-au reauzit din când în când, venind din direcții diferite. Soldații au schimbat între ei priviri neliniștite, știind despre ce este vorba.

— *Ghouli*, a mormăit Kravchenko.

Zakharov a ridicat mâna dând semnalul de oprire. Privi în jur printre copaci. La cincizeci de metri era unul mult mai înalt decât ceilalți. Îi înmână binoclul lui Okhchen, spunându-i:

— Urcă-te în el și vezi dacă îi poți localiza.

Okhchen și-a legat colțarii la pâslari și s-a cățărat pe trunchi până ce a ajuns la crengile mai joase, apoi a continuat să se miște din ramură în ramură. S-a așezat într-o crăcană aproape de vârf, și a început să cerceteze fără grabă în toate direcțiile, apoi a coborât repede.

— Tovarășe locotenent, 12 sunt la 2 km NE și vin de-a lungul urmelor către noi. Alți 10 sunt la 1,5 km SV, în urma noastră și se apropie rapid. Al doilea grup este probabil haita care a atacat cătunul. Probabil că ne-au descoperit urmele.

— Acum ne vânează pe noi, spuse Zakharov, frecându-și bărbia gânditor. Am putea să ocupăm poziții aici și să anunțăm celelalte unități.

Dar Kravchenco a dat din cap.

— Se va întuneca înainte de a putea ajunge aici. Suntem prea departe de ei. *Ghoul*ii ar fi în avantaj pentru că pot vedea noaptea.

— Deci, mai bine să-i atacăm acum cât mai este lumină, iar haitele sunt separate. Îi eliminăm pe cei din spatele nostru, apoi îi distrugem și restul.

Kravchenko a rânjit, dezvăluindu-și dintele de aur.

— Îi vom lua prin surprindere.

Unitatea s-a întors în galop mic pe drumul pe care au venit. Curând caii au început să necheze neliniștiți. Aveau un deosebit simț al mirosului, iar *ghoul*ii eliminau o duhoare dezagreabilă.

Adăpostindu-se în spatele unei movile, soldații au descălecat. Trei au rămas cu caii. Okhchen și Kaminsky s-au târât în vârf pentru a supraveghea pozițiile, în timp ce ceilalți, conduși de Zakharov, s-au răspândit în linie în fața movilei.

*Ghoul*ii veneau alergând printre copaci.

Erau creaturi suple, vânjoase, cu pielea cenușie, total lipsite de păr. Alergau aplecate înainte ca niște maimuțe, fiecare măsurând ceva peste 1,5 m înălțime dacă ar fi stat drept în picioare. Brațe lungi, osoase, ajungeau până aproape de pământ, terminându-se cu degete ca niște cârlige cu gheare negre. Erau bipede, picioarele având trei degete cu gheare. Capetele mici aveau urechi ascuțite, cu fante în loc de nări, ochi galbeni, îngrozitori, hămesiți de foame, colți dezgoliți printre care se scurgeau balele, și o limbă lungă, albastră, bifurcată, care se mișca prin aer.

Chiar așa slabă, lumina zilei le afecta vederea, și nu i-au văzut imediat pe soldați.

A fost lansată o rachetă galbenă pentru a alerta celelalte unități că au fost reperați *ghoul*i. Detunătura carabinei lui Okhchen a spart liniștea. Un *ghoul* s-a împleticit și a căzut pe spate pentru că glontele de calibrul 7,62 mm l-a lovit în ochiul drept, spulberându-i ceafa într-un nor de lichid negru, un fel de sânge. Ceilalți *ghouli* s-au uitat furioși în jur când al doilea și al treilea dintre ei au fost uciși în succesiune rapidă cu câte un glonț în cap, până când i-au descoperit pe oameni. Au atacat urlând în cor. Unul și-a dat capul pe spate și a scos un strigăt lung și ascuțit, tremurat, care a stârnit ecouri peste pădure. Soldații au simțit fiori reci pe șira spinării.

— Foc! a ordonat Zakharov.

*Ghoul*ii erau rapizi și agili. Soldații au rămas pe poziții și au deschis focul – o canonadă rapidă, necruțătoare cu pistoalele lor mitralieră, punctată de ritmul ceva mai sacadat al mitralierei DP-28 aflată în spate și mai sus de ei.

Creaturile s-au năpustit prin furtuna de plumb. S-au împiedicat și au căzut, străpunși de nenumărate gloanțe. Când atingea pământul „sângele” plescăia și topea instantaneu zăpada atinsă. Doi *ghoul*i s-au strecurat prin stânga, încercând să depășească flancul liniei de trăgători, dar nu au reușit. Mișcarea a fost anticipată și au fost împușcați și ei, ultimul căzând la doar câțiva metri de soldați.

Unitatea a încetat focul și a reîncărcat armele, în timp ce adrenalina din venele lor se diminua încet. Zakharov a observat că Kravchenko își bandaja calm o mână.

— Ești rănit?

— M-a stropit o picătură din *sângele* lor. Arde ca acidul.

Cadavrele *ghoul*ilor au început să fumege înăbușit și să se dezintegreze. În câteva minute tot ce va mai rămâne vor fi niște grămezi de cenușă și o duhoare pestilențială în aer. Nici un os. Iar în locurile acelea nu va mai crește nimic, niciodată. Această descompunere accelerată a făcut imposibilă obținerea de probe pentru studii științifice, de aceea detaliile despre anatomia *ghoul*ilor erau necunoscute.

Zakharov a colectat puțină cenușă, pe care a pus-o într-un plic. Avea ordin permanent pentru prelevarea de probe atunci când condițiile permiteau.

Tentativele de a captura un *ghoul* în viață au fost eșuate. Nu puteau fi prinși și erau absolut rezistenți la tranchilizante. Se puteau baza numai pe declarațiile martorilor oculari, fotografii neclare, mulaje ale urmelor, și analize de laborator ale reziduurilor de cenușă. *Ghoul*ii nu păreau să aibă nici un fel de structură socială sau vreun conducător. Nu a fost văzut niciodată ceva ce să sugereze că ar fi avut progenituri, iar metoda lor de reproducție era necunoscută. Toți arătau la fel și nu prezentau nici o diferență de gen.

Unitatea s-a grăbit să se întoarcă la cai și au galopat ca să intercepteze cealaltă haită.

Pădurea se îndesea, forțându-i să încetinească ritmul de deplasare în timp ce coborau pe o pantă către un pârâu șerpuitor, înghețat, pitit în umbre, în timp ce vârfurile copacilor se proiectau pe cerul colorat.

Deodată, Okhchen a tras de frâu și le-a făcut celorlalți semn să oprească. Ochii săi cercetau suspicioși.

Vântul și-a schimbat direcția și caii au nechezat puternic.

— Ambuscadă! a strigat Okhchen.

Au răsunat țipete stridente și *ghoul*ii au ieșit de după stâncile și tufișurile de pe celălalt mal, unde stătuseră ascunși.

Un soldat a fost decapitat cu o singură lovitură de gheară, iar trupul lipsit de cap, din care țâșnea sânge roșu-deschis, a continuat să călărească ca o oribilă păpușă stricată înainte ca să se prăvălească din șa. Un altul a fost tras de pe cal; brațul care ținea pistolul mitralieră i-a fost smuls și aruncat departe, ca și calota craniană. Alt cal s-a cabrat și, în cădere, a prins piciorul călărețului sub el, rupându-i-l. Un *ghoul* l-a mușcat imediat de gât și l-a sfârtecat.

Unul a sărit într-un copac deasupra lui Zakharov, dar înainte de a se putea arunca asupra lui a fost ciuruit cu o rafală de PPSh-41. În cădere, *ghoul*ul a rupt câteva crengi.

Soldații și-au revenit rapid din surpriza inițială și și-au îndemnat caii să înainteze. Au reușit să iasă din ambuscadă, apoi s-au întors și au deschis un foc susținut, chiar din șa. Haita a fost eliminată repede.

Zakharov a sărit de pe cal și a alergat către oamenii săi căzuți împreună cu sanitarul unității.

Doi erau deja morți. Al treilea, cel care-și pierduse un braț și calota craniană, incredibil și groaznic, dar era încă în viață și conștient. Cu stoicismul obișnuit al soldaților ruși nu scotea nici un geamăt. Dar orice ajutor era inutil; sanitarul putea doar să-i administreze morfină pentru a-i ușura ultimele clipe și să-l țină în brațe până când moartea l-ar izbăvi.

Zakharov a tras o rachetă verde pentru a semnaliza că toți *ghoul*ii văzuți au fost distruși. Apoi a adunat încruntat plăcuțele de identificare ale oamenilor săi măcelăriți. După ce li s-au luat armele și echipamentul, au pus peste fiecare câte un morman de pietre, în loc de mormânt. Permafrostul tare ca fierul făcea ca săparea unui mormânt să fie o muncă herculeană pentru care nu aveau timp. Apoi au ținut un moment de tăcere adâncă, după care au încălecat și și-au reluat galopul, luând și caii liberi cu ei.

Datorită statutului secret al acestor operațiuni, guvernul nu acorda nici o medalie participanților la campanie. Lui Zakharov nu i se va permite nici măcar să scrie scrisori de consolare familiilor. Putea recomanda acordarea postumă de medalii, dar citațiile în sine vor fi secrete. Rudelor nu li se vor spune niciodată circumstanțele morții celor dragi lor, ci doar nota că au murit *„luptând cu bravură pentru apărarea iubitei Maici Rusia”*.

Au revenit pe traseul inițial. S-a lăsat noaptea, întunericul fiind slab luminat de lucirea rece a stelelor. Temperatura a scăzut și mai mult, sub -50^{0}C. Urmele erau destul de clare pentru a continua urmărirea la lumina stelelor încă vreo câteva ceasuri înainte de a se opri ca să campeze.

A fost postată o santinelă, iar în jurul perimetrului taberei au fost întinse fire care să declanșeze lansatoarele de rachete de semnalizare. Fiecare va face de gardă, în timp ce ceilalți se vor odihni. Zakharov a determinat din nou locația, cu ajutorul sextantului și a Stelei Polare.

Prima prioritate a trupelor călare erau caii, care au fost legați, îngrijiți, verificați dacă au ceva răni și lăsați să pască. Apoi a fost ridicat un cort în care unitatea s-a așezat să mănânce, înghesuiți în jurul oazei de căldură formată de o mică sobiță metalică de campanie.

Zakharov s-a îngrijit mai întâi de oamenii săi înainte de a-și hali propria porție de pâine neagră din secară, terciul de hrișcă și cârnații tari, *spălați* cu ceai

fierbinte. Refuza întotdeauna rațiile ofițerești și mânca la fel cu oamenii săi. Fusese alocată și o rație de vodkă, regulamentară, dar el a interzis-o total. Înapoi la bază, oamenii puteau să bea și să se pilească dacă vor, dar în misiune avea nevoie ca toți să fie în formă absolută și atenți.

Apoi și-au curățat armele, le-au uns cu ulei pentru temperaturi scăzute pentru a împiedica mecanismele să înghețe, și au reîncărcat magaziile cu cartușe. Vorbeau, glumeau și se bucurau de luxul de a fuma, rulându-și niște țigări groase cu tutun tare, de proastă calitate, în hârtie de ziar.

O sclipire metalică a trădat mica cruce creștină pe care un soldat o purta la gât și o ținea ascunsă sub veston. Zakharov, ca de obicei, s-a făcut că nu a observat-o. Văzuse prea mulți oameni buni murind degeaba – și mult prea tineri – pentru a mai susține orice credință într-un Dumnezeu. Dar, ca și soldații săi, era fiul unui țăran și le înțelegea felul de a fi – umorul aspru, limbajul profan, tabuurile și superstițiile – și le îngăduia ori de câte ori era posibil. Le ignora și bombănelile ocazionale la adresa regimului. Zakharov era un comunist pragmatic. Atât timp cât oamenii săi luptau… asta era tot ce conta.

# # #

Zakharov s-a trezit brusc în mijlocul nechezatului și a tropăitului sălbatic al cailor. Chiar în timp ce el și ceilalți din cort se grăbeau să-și ia armele, strălucirea albă, aspră, a unei rachete de semnalizare declanșată de o capcană a luminat deodată tabăra, iar două rafale de armă automată au spulberat liniștea. Zakharov a năvălit afară. Kaminsky era de gardă, și din țeava armei sale se ridicau fuioare de fum.

— Acolo, a strigat, arătând direcția. Sunt doi. I-am *ras* pe amândoi, când i-a orbit racheta.

Toată unitatea s-a grăbit să ajungă la pozițiile defensive din jurul taberei înainte ca flacăra rachetei să se stingă și să revină întunericul. Au așteptat într-o tăcere tensionată. Dar nu s-a mai întâmplat nimic; caii s-au liniștit și au redevenit tăcuți.

— Nu cred că mai sunt și alții, spuse Okhchen.

Soldații s-au relaxat. Zakharov s-a apropiat de Kravchenko, care se ghemuise lângă grămada de cenușă a unui *ghoul*, adâncit în gânduri.

— Am fost norocoși, spuse Zakharov. Au fost doar doi, iar caii i-au adulmecat înainte ca ei să se apropie prea mult.

— Asta mă îngrijorează, a mormăit Kravchenko.

— De ce?

— *Ghoul*ii nu par a fi inteligenți, tovarășe locotenent, nu în sensul în care înțelegem noi termenul, dar nu sunt nici proști. Sunt vicleni ca orice prădător. Toată ziua au strigat unii către alții, comunicând. Despre noi și celelalte unități. Rachetele de semnalizare ne-au dezvăluit pozițiile.

— Din păcate, nu am avut ce face. Nu avem radiouri.

— În mod sigur, *ghoul*ii știu totul despre noi – *ce* suntem, *cine* suntem, *câți* ca noi se află aici. Deci, de ce ne atacă doar câte câțiva odată sau în haite mici? Dacă nu sunt chiar atât de mulți, atunci de ce nu ne evită cu totul și nu-și caută o pradă mai ușoară?

— Nu știu. Când pui problema așa, nu are nici un sens.

— Nu, n-are, spuse Kravchenko, ridicându-se în picioare.

# # #

Restul nopții a trecut fără evenimente, dar soldații au dormit iepurește și s-au deșteptat înainte de ivirea zorilor. După un mic dejun frugal și-au reluat vânătoarea la lumina lunii. Urmele lăsate de *ghoul*i o luau către nord.

La primele raze firave ale soarelui strecurate printre copaci, Okhchen a observat ceva departe de traseul urmelor și a călărit într-acolo ca să arunce o privire mai îndeaproape. A descălecat și a examinat solul. Zakharov a venit și el ca să cerceteze la ce se uită. Okhchen a dat zăpada deoparte pentru a scoate la iveală oase sparte, îngălbenite, resturi de uniformă khaki, câțiva nasturi negri și rămășițele sfâșiate ale unor cizme și accesorii militare.

— O altă victimă a *ghoul*ilor? a întrebat Zakharov, în timp ce descăleca.

— Da, tovarășe locotenent, dar amărâtul ăsta a murit cu mult timp în urmă.

Okhchen s-a aplecat și a scos dintr-un buzunar zdrențuit un carnet-legitimație cu coperte împânzite, roșii, decolorate și pătate. Era analfabet, așa că i l-a arătat lui Zakharov.

Acesta a mormăit cu interes.

— NKVD.

Ridică un revolver *Nagant* ruginit care zăcea căzut prin apropiere. Deschise clapa pe unde se încărca arma și, rotind cilindrul, a verificat toate locașurile pentru cartușe. Toate șapte fuseseră trase.

— Nu a murit fără luptă.

A cercetat rămășițele, observând un fragment de os cranian în care se afla o gaură mică, rotundă.

— Se pare că a păstrat ultimul cartuș pentru sine.

— Uite ce avea, spuse Okhchen, ridicând un porthart din piele maronie, turtită și crăpată de asprimile vremii, dar altfel intact.

— E plin cu hârtii vechi.

Zakharov a luat porthartul și legitimația și le-a pus pe amândouă în raniță.

— Am să le verific mai târziu. Acum trebuie să mergem mai departe.

Și și-au continuat deplasarea. Departe spre vest, o rachetă galbenă s-a arcuit deasupra pădurii precum o cometă. Puțin după aceea au auzit focuri de armă îndepărtate. Rafalele se întețeau.

— Altă unitatea de-a noastră care i-a găsit pe *ghouli*…, spuse Kravchenko.

Împușcăturile s-au diminuat, apoi au încetat, și o rachetă verde s-a făcut văzută.

— …și i-au eliminat, a concluzionat Zakharov. Să mergem.

După o oarecare distanță, Okhchen s-a oprit din nou, studiind solul. Zakharov a văzut că urmele se despărțeau prin zăpada răscolită. Înainte, dincolo de această bifurcare, *poteca* de urme devenea mai lată și mai umblată, conținând mai multe urme decât până aici.

— *Ghoul*ii s-au despărțit aici, a concluzionat Okhchen. Urmele astea care se îndreaptă spre vest sunt, probabil, făcute de haita peste care a dat cealaltă unitate.

— Asta înseamnă că noi urmăm calea principală, Bine, a fost de acord Zakharov.

Drept înainte se întindea o zonă largă de taiga devastată de un incendiu provocat, mai mult ca sigur, de fulger astă-primăvară sau vară și care a distrus mii de hectare înainte de a se stinge de la sine. Trunchiuri izolate de copaci scorojiți de flăcări se ridicau rigizi și negri în mijlocul unui peisaj absolut dezolant. Copitele făceau să trosnească și rupeau lemnul ars îngropat sub crusta de zăpadă. Apoi s-au oprit să facă tabără.

După ce a mâncat, Zakharov a început să examineze hârtiile mortului NKVD-ist. Deschise carnetul-legitimație. Înăuntru era fotografia unui tânăr cu chip serios, însoțită de seria și numărul de identificare, data emiterii, autoritatea emitentă, gradul și funcția, etc.

— Cine era, tovarășe locotenent? a întrebat Kravcenko, răsucindu-și o țigară.

— Sublocotenent[1] în Securitatea Statului Boris Stepanovici Sukhishvili, Regimentul 13 Pușcași, Trupele Interne NKVD.

[1] Sublocotenent (Мла́дший лейтена́нт) – cel mai mic grad de ofițer din armata sovietică/rusă.

— Ei au fost masacrați la Tunguska acum șase ani. Departe de locul unde ne aflăm noi acum. N-au fost supraviețuitori. Oare ce căuta aici, la mare depărtare?

Zakharov a continuat să cerceteze conținutul porthartului. Înăuntru era o grămadă de pagini de hârtie îngălbenite de vreme și pătate de umezeală, legate la un loc, alcătuind un dosar vechi. Le-a separat și s-a pus pe citit, începând cu nota de deasupra, mâzgălită în grabă.

— Încerca să se întoarcă la baza sa. Era un curier trimis de Valentin Orlov, comandantul regimentului. Când au atacat *ghoul*ii, Orlov și-a dat seama că nu mai au nici o șansă de supraviețuire și a încercat să salveze acest dosar trimițându-l cu Sukhishvili.

— Da' de ce-i atât de special?

— Orlov nu comanda doar o operațiune *caută-și-distruge*. Conform celor scrise aici, era însărcinat cu o misiune de către Gleb Bokii, un înalt oficial din NKVD care făcea cercetări asupra fenomenelor paranormale. Codificată *Operațiunea Hadeș*, era o investigație asupra originii *ghoul*ilor. În cătunul Turukhansk, Orlov a descoperit acest dosar. Este mărturia unui ofițer alb pe nume Grishin, care a fost capturat și interogat de partizanii roșii în martie 1920.

Kravchenko a slobozit fumul, cu ochii la vârful strălucitor al țigării sale.

— Asta s-a întâmplat la scurt timp după primele rapoarte despre atacul *ghoul*ilor.

Zakharov a răsfoit cu grijă dosarul. Mărturia fusese consemnată mai întâi scrisă de mână, apoi a fost redactat un rezumat la mașina de scris. Unele paragrafe erau atât de șterse și pătate, încât erau ilizibile, dar tot a reușit să citească destul cât să pună la un loc faptele esențiale.

După un timp a adăugat:

— Grishin era un aristocrat care aparținea organizației reacționare *Chornaya Sotnya* de dinainte de Revoluție, așa că în timpul Războiului Civil s-a alăturat Albilor contra-revoluționari, servind în Statul Major al Amiralului Kolchak. În noiembrie 1919, după ce Omskul a căzut, iar Armata Albă a lui Kolchak a fost forțată să se retragă, Grishin a fost însărcinat cu o misiune secretă.

Oamenii ascultau atenți, în timp ce vântul gemea afară precum un suflet pierdut. În ciuda căldurii din interiorul cortului, toți erau înfiorați inconștient.

Zakharov a continuat, cu ochii pe pagini.

— Ca ocultist autodeclarat, Grishin a pretins că misiunea sa a fost aceea de a face ritualuri de magie neagră în zona arctică pentru a-i chema pe *ghouli*, în ideea ca Albii să-i folosească împotriva bolșevicilor. Se presupunea că Amiralul

Kolchak a descoperit dovezi ale existenței creaturilor în timpul celor două expediții polare la care a participat înainte de Primul Război Mondial.

— Ei bine, dacă este adevărat, sigur a avut un efect contrar, a spus Kravchenko. *Ghoul*ii nu pot fi controlați și-i măcelăresc pe toți, indiferent de culoarea lor politică. Dar dacă ofițerul ăsta nebun i-a chemat, de ce nu i-a trimis înapoi după ce și-a dat seama de greșeală?

— Spune că nu a mai putut să îndrepte ce deja făcuse. Chiar dacă ar fi putut, a fost executat imediat după interogatoriu. Cu o lună mai devreme Kolchak a fost capturat la Irkutsk, dar în timpul interogatoriului nu a fost deloc întrebat despre *ghouli*, pentru că nimeni nu a suspectat că Albii ar avea de a face cu această problemă. Evident, Kolchak a fost și el executat. Iar din anumite motive acest dosar nu a fost niciodată înaintat Moscovei. A fost uitat și s-a așternut praful pe el la Turukhansk până ce l-a găsit Orlov.

— Dar *Operațiunea Hadeș*? N-a mai fost reluată de Bokii?

— El a fost lichidat în timpul epurărilor. Investigația fenomenelor paranormale a căzut în dizgrație.

Kravcenko a dat din cap în semn de dezgust și și-a aruncat chiștocul de țigară în sobă.

— I-au împușcat pe toți cei care ne-ar fi putut spune ceva.

Zakharov a pus dosarul cu grijă înapoi în porthartă.

— În mod sigur, șefii noștri vor dori să-l citească.

S-au culcat cu toții, dar Zakharov le-a permis doar câteva ore prețioase de odihnă. Dincolo de zona arsă, pădurea continua, dar s-a rărit treptat. În curând taigaua s-a terminat cu totul, lăsând loc unor câmpii nesfârșite de tundră, în lumina slabă o întindere pustie alb-albastră întinzându-se până la orizont. Aici creșteau doar mușchi, licheni și iarbă, așa că nimic nu oprea vântul șuierător care-i biciuia pe oameni.

Au întâlnit un om îmbrăcat într-o *parka* lungă, care călătorea într-o sanie de lemn trasă de doi reni pe care-i mâna cu un băț lung. Era un *neneț*, băștinaș al unuia dintre triburile native ce trăiau în Arctica. În ultimii ani, guvernul a încercat să-i forțeze ca să renunțe la stilul lor tradițional de viață, nomad, așa că omul a fost îngrijorat văzând atâția soldați.

Okhchen era un *evenki* – un alt trib crescător de cirezi de reni – și a călărit înainte ca să-l salute. Okhchen vorbea limba celuilalt și la un moment dat *nenețul* a arătat cu bățul către o creastă albastră din depărtare. Într-un târziu, omul a luat-o din loc, iar Okhchen i-a raportat lui Zakharov.

— Este dintr-un clan care fuge de *ghouli*, tovarășe locotenent. Zicea că gaura lor este dincolo de acele coline.

— Da. Într-acolo se îndreaptă urmele.

Seara s-a lăsat. Au apărut luminile nordului, panglici verzi, strălucitoare, care fâlfâiau pe cerul negru, aruncând asupra pământului o văpaie suficient de luminoasă încât să se poată citi sub ea. Pe măsură ce urcau panta către creastă, terenul devenea tot mai accidentat. Pe stânca goală, Zakharov nu putea vedea nici o urmă, dar Okhchen încă mai distingea niște semne slabe – pietre mișcate din locul lor, gheață spartă, mușchi călcat – și și-au urmat înaintarea către creastă. Partea opusă se prăvălea brusc într-o pantă abruptă pe care urmele formau o potecă îngustă.

Au urmat-o, caii pășind cu grijă peste grohotiș. Okhchen, aflat în față, a făcut semn pentru oprire și a arătat ceva înainte.

În sfârșit, urmele îi duseseră la sursa lor – o gaură neregulată, cu diametrul cam de 3 m, mărginită de grămezi de pământ înghețat. Au aruncat o privire peste marginea ei. Din adânc venea o duhoare dezgustătoare, iar caii au devenit neliniștiți, fornăind și încercând să fugă de acolo. Soldații au descălecat, și-au luat armele de la spate și au băgat cartușe pe țeavă.

— Pogodin! l-a chemat Zakharov pe genistul grupei. E timpul să-ți meriți solda. Doi dintre voi coboară acolo împreună cu el și-l acoperă.

Pogodin și-a pus pe umăr ranița cu încărcături explozive și a coborât în gaură însoțit de doi soldați.

— Tovarășe plutonier, a încercat vreodată cineva să coboare până jos de tot în găurile astea de șobolani ca să afle de unde vin *ghoul*ii? a întrebat Kaminsky.

— O singură dată… o grupă. Nu s-au mai întors nici unul.

— Okhchen crede că gropile duc până în Lumea de Jos, unde sălășuiesc spiritele rele. Spune că *ghoul*ii se înmulțesc acolo jos, apoi sapă ieșiri către suprafață.

Kravchenko ridică din umeri.

— Cine știe? Ai lui locuiau pe meleagurile astea cu mult înainte de venirea oamenilor albi. Ei cunosc pământurile astea mai bine decât noi.

# # #

Echipa de minare a aprins lanternele. Razele lor au dezvăluit că gaura era intrarea într-un tunel primitiv care cobora în unghi în întunecimea subterană,

săpat prin permafrost și roca solidă de dedesubt. Asemenea caracteristici geologice nu erau neobișnuite în topografia carstică descoperită în Siberia, dar, evident, nu era o formațiune naturală creată prin eroziune. Era prea drept, prea uniform ca aspect. Modul cum săpau *ghoul*ii ca să iasă la suprafață era un alt mister nerezolvat.

În viața civilă Pogodin fusese geolog. Își mușca mustața și cerceta atent, cu ochi de expert, calcarul cenușiu, brut, fisurile din pereți, grămezile de spărturi căzute din tavan, și alte indicații de instabilitate. Și-a dat jos ranița de pe umăr și a început să debobineze primacordul și pachetele cu TNT pentru demolări.

Cele două escorte ale sale stăteau de gardă în apropiere, gânditori, cu armele pregătite. Strâmbau din nas pentru că aerul rece și umed era plin cu duhoarea înțepătoare a *ghoul*ilor. Apoi s-au încordat.

Departe în josul tunelului puteau auzi pași care se apropiau – ecouri de plesnituri făcute de picioare goale și zgârieturile ghearelor.

Pogodin lucra cu repeziciune, grăbindu-se să plaseze pachetele cu explozibil de mare putere în punctele slabe critice din tunel. Nu era timp pentru forarea de găuri; nici pentru dublarea încărcăturilor. Înfigea câte o capsă detonantă în fiecare pachet, la care sertiza câte un capăt de primacord. Capetele acestor linii le-a atașat la un singur cordon lung de primacord, așa încât, toate încărcăturile puteau fi detonate simultan de o singură capsă.

Gărzile au îndreptat razele lanternelor către fundul tunelului negru ca smoala, dar indiferent ce pândea acolo jos, se afla dincolo de lumină. Pașii au devenit mai zgomotoși, mai apropiați; se puteau auzi șuierături. Apoi pașii s-a grăbit. Li s-au adăugat și alții. Soldații au zărit lucirea malefică a unor ochi care nu clipeau.

— Vin! a strigat unul. Vasili, grăbește-te!

— Țineți-i la distanță! Aproape am terminat!

Au izbucnit urlete diavolești când soldații au aruncat o rachetă luminoasă în josul tunelului pentru a-i orbi pe *ghoul*i, după care au deschis focul. Răpăitul pistoalelor mitralieră era asurzitor în spațiul limitat al pasajului. Gloanțele provocau scântei la ricoșeul de ziduri. Tuburile de alamă ale cartușelor trase zăngăneau pe jos. Urletele au încetat; flacăra rachetei s-a stins și ea. Soldații au încetat focul; urechile le țiuiau, iar în nări le pătrundea mirosul acru al fumului albastru de cordită.

Momentul de respiro a fost scurt. S-au auzit din nou pași în alergare.

— ARDEEE! a strigat Pogodin, declanșând capsa de la capătul cordonului de primacord.

Cordonul cu ardere de 30 secunde a început să sfârâie cu ferocitate transmițând flacăra în lungul său, spre încărcăturile explozive.

Soldații au rupt-o la fugă spre ieșirea din tunel cât de repede puteau. Pogodin a încercat să-i urmeze, dar a alunecat și a căzut. Ceilalți s-au întors imediat și l-au înhățat. Sus, la suprafață, restul unității se retrăsese deja la o distanță sigură. Cei trei au sprintat către camarazii lor.

În spate, un gheizer de fum și pietre a erupt din gaură, însoțit de un tunet înăbușit.

# # #

Zakharov a așteptat să se limpezească aerul, apoi s-a apropiat precaut de marginea prăbușită ca să arunce o privire mai îndeaproape. Groapa se prăbușise în ea însăși și era complet astupată cu pământ și pietre. Dădu din cap cu satisfacție și se întoarse lângă ceilalți.

— Am făcut treabă bună, tovarăși. Groapa este astupată.

Apoi și-a scos sextantul. Locațiile tuturor gropilor cunoscute trebuiau înregistrate. În timp ce nota în carnet, s-a auzit un huruit îndepărtat, iar solul s-a cutremurat sub picioarele lor.

Okhchen a lăsat să-i scape un strigăt de alarmă, chipul său cu trăsături asiatice, de obicei impenetrabil, lăsând să se vadă că era cuprins de consternare și groază. Arăta spre nord. Zakharov s-a încruntat și și-a ridicat binoclul la ochi. Simți că i se oprește inima.

— Ce-ntâmplă? a întrebat Kravchenko.

În loc de răspuns, Zakharov i-a dat binoclul.

Kravchenko s-a uitat și el… și a început să înjure vehement în ucraineană. La câteva sute de metri depărtare se ridica un nor de praf dintr-un crater uriaș care se deschisese pe neașteptate. Din adâncuri, năvălind precum maimuțele, ieșeu *ghoul*ii – valuri, valuri, un roi de siluete costelive sub strălucirea sinistră a luminilor nordului. Lăsă să-i scape un oftat puternic și a înapoiat binoclul.

— Este o invazie totală, a spus.

Zakharov a aprobat încruntat:

— Ca acum șase ani. După ce acel regiment a fost măcelărit, NKVD-ul a ordonat Aviației să bombardeze găurile cu gaze otrăvitoare.

— De aceea ne-au atacat *ghoul*ii doar câțiva odată. Au fost momeli care să ne atragă detașamentul spre nord și să ne facă să ne separăm în grupe. Aici suntem singura linie de apărare.

Zakharov a înțeles cât de potențial serioasă era situația aceasta. Armata germană a cucerit mare parte din vestul Uniunii Sovietice, așa că unitățile industriale majore au fost dislocate și evacuate în locații sigure la est de Munții Ural. Materia primă pentru aceste fabrici venea din Siberia. O invazie majoră a *ghoul*ilor putea amenința unități de producție vitale pentru efortul de război. Multe dintre lagărele de muncă forțată și coloniile de exil ale Gulagului erau localizate tot aici, iar atacul *ghoul*ilor cu greu ar fi putut fi numit o eliberare a acelor prizonieri nenorociți.

— Retragerea!

Unitatea s-a retras către creastă. Un val de strigăte și urlete furioase s-a ridicat în urma lor. G*houl*ii i-au văzut și s-au aruncat în urmărire cu ochii sclipindu-le demonic.

Zakharov știa că pot alerga cu viteza unui cal și aveau o rezistență mare.

Era o cursă pe care el nu o putea câștiga.

Au călărit în susul potecii, iar când au ajuns pe creastă Zakharov a semnalat oprirea. Înșfăcându-l pe Pogodin de mânecă i-a ordonat:

— Călărește ca mânat de diavol! Avertizează-l pe maior!

I-a încredințat porthartul cu dosarul, plus jurnalul său în care notase coordonatele găurii.

— Da, tovarășe locotenent!

Pogodin și-a lovit calul cu călcâiele în coaste și a plecat în galop.

Zakharov se întoarse către Kravchenko, cu ochii mijiți și plini de hotărâre.

— Trebuie să-i întârziem, să-i dăm lui Pogodin șansa să se îndepărteze.

Kravchenko a aprobat scurt, a descălecat și li s-a adresat celorlalți:

— Tovarăși, luăm poziție aici. Nu dăm nici un pas înapoi.

Toți au înțeles ce înseamnă acest ordin, dar s-au supus fără comentarii. Nu luptau pentru Stalin, sau pentru comunism, nici chiar pentru Maica Rusie. Luptau în primul și primul rând pentru același lucru pentru care au luptat soldații încă de la începutul timpurilor. Luptau unul pentru celălalt – toți pentru unul, unul pentru toți.

Descălecând, s-au grăbit să ocupe poziții printre bolovanii din capul potecii. Și-au luat toată muniția de rezervă din coburi și au lăsat caii să plece; nu se puteau dispensa nici măcar de un singur om care să aibă grijă de ei. Panta abruptă trebuia să fie escaladată, iar *ghoul*ii trebuiau să vină pe aici, în afară de cazul în care ocoleau vreo 20 km într-o parte sau alta ca să ocolească capetele îndepărtate ale crestei.

O rachetă de semnalizare, roșie, a fost lansată, deși știau cu toții că era degeaba. Nici un ajutor nu va sosi la timp. Câțiva soldați și-au făcut cruce, vechiul ritual ortodox de dinaintea luptei pe care mulți din rândurile trupei din Armata Roșie îl practicau din obișnuință. A fost lansată și ultima rachetă de iluminare care a plutit cu parașuta ei, *ghoul*ii șuierând și scrâșnindu-și colții cu furie, încercând să-și protejeze ochii de strălucirea puternică și pâlpâitoare.

Okhchen și-a sprijinit carabina de o piatră și a început să tragă pe cât de repede îi permitea manevrarea portînchizătorului, doborând creaturile de la mare distanță, și făcând pauze doar ca să reîncarce.

Curând i s-a alăturat și mitraliera lui Kaminsky. Magazia-tambur se rotea încet, tuburile de cartușe trase se împrăștiau pe jos, iar gloanțele trasoare marcau linii roșii către monștri.

Racheta a ars și întunericul s-a lăsat ca un lințoliu.

— Acum, tovarăși! a răcnit Zakharov.

Valul țipător de moarte s-a revărsat de pe potecă.

— *Streliati*! FOC!

Pistoalele mitralieră s-au dezlănțuit. *Ghoul*ii din frunte au fost dați peste cap și s-au prăbușit, dar cei din spate nu au șovăit. Fără să bage în seamă pierderile, creaturile continuau să vină, sărind peste cei căzuți. Soldații trăgeau în grămadă, sufocați de duhoarea crescândă, în timp ce cadavrele se adunau pe panta abruptă. Au aruncat grenade și exploziile au împrăștiat șrapnele ucigătoare care sfâșiau carnea cenușie. Poteca a devenit o zonă a morții în care erau adunați dușmanii lor.

Dar creaturile păreau a fi fără număr: tot mai multe năvăleau afară din crater, iar focul soldaților reușea doar să țină la distanță hoarda turbată… atât timp cât vor avea muniție.

Dar, mult prea curând – strângând din dinți – au încărcat ultimele magazii pline. Unul câte unul au rămas fără muniție, iar *ghoul*ii, plini de bale, țipând lacomi de sânge, s-au aruncat înainte.

Doi soldați s-au aruncat singuri în aer cu o grenadă, atunci când monștrii au fost asupra lor, luându-i și pe dușmani cu ei.

Kravchenko a aruncat arma descărcată, și și-a băgat pumnalul de luptă în burta unui *ghoul*, până la mâner. Sălbatic, a prelungit tăietura în sus, dar nici un organ nu a ieșit afară, doar s-a revărsat șuvoi de lichid negru, duhnind acru. Lama pumnalului s-a *topit*, iar el a strigat de durere când lichidul a trecut prin haine și i-a ars carnea.

Cu ultimul glonț Okhchen a spulberat o țeastă, apoi, apucând carabina de țeavă ca pe un par, a zdrobit o alta cu patul de lemn. Următorul *ghoul* i-a smuls lui capul de pe umeri.

Kaminsky a urlat sfidător și s-a ridicat în picioare, ținându-și mitraliera DG-28 fumegândă la șold, secerând *ghoul*ii cu gloanțe. Când magazia-tambur s-a golit, a aruncat arma deoparte și și-a luat lopățica de infanterie de la spate. Una dintre laturi era ascuțită, astfel că putea fi folosită și ca toporișcă – sau armă.

Manevrând-o ca pe o secure de luptă, i-a spintecat și hăcuit pe *ghouli* precum un războinic din vechime, hohotind și blestemând în idiș (*yiddish*), spulberându-le *sângele* pe pietre până ce – într-un târziu – l-au copleșit și l-au rupt în bucăți.

Magazia de cartușe a pistolului *Tokarev* al lui Zakharov avea opt cartușe. A tras de șapte ori în cel mai apropiat *ghoul*, doborându-l. Apoi, când alți trei s-au aruncat asupra lui, și-a pus țeava la tâmplă și a apăsat pe trăgaci.

# # #

Oasele roase – ale lui și ale camarazilor săi – nu puteau fi văzute de echipajele avioanelor care, o săptămână mai târziu, survolau la înălțime creasta. Dar puteau vedea craterul din tundră, iar bombardierele *Tupolev* aveau încărcătură maximă de bombe.

Războiul secret continua.

нет конец

LEE CHILD



LEE CHILD

HOLLYWOOD-UL PE CARE MI-L AMINTESC

Titlul original: *The Hollywood I Remember, 2012*
Traducerea: Ştefi Todo

Hollywood-ul pe care mi-l amintesc era un loc rece, aspru, disperat. Soarele strălucea şi oamenii mergeau înainte. Cine erau acei oameni, habar n-am. Numele reale au fost abandonate cu multă vreme în urmă. Silabele dificile din satele evreieşti şi sunetele guturale din mlaştini şi orice nume care se termina într-o vocală au fost înlocuite cu nume strălucitoare care ar fi putut proveni dintr-un catalog de automobile. Am cunoscut un tip care îşi spunea LaSalle, ca Buick-ul. Am cunoscut un Fairlene, ca Fordul. Am cunoscut chiar şi un Coupe de Ville. De fapt doi Coupe de Ville, dar cred că al doilea o spunea ironic. În orice caz, erai mereu conştient că tipul cu care vorbeai era un mister. Habar nu aveai ce a fost şi ce a făcut înainte.

Toată lumea era nouă şi reinventată.

Asta funcționa în ambele direcții, bineînțeles.

Era locul în care o săptămână de muncă îți putea aduce cât altora din țară într-un an. Asta era adevărat în tot oraşul, sub reflectoare sau în spatele lor, legitim sau nu. Dar unii primeau mai mult decât alții. Erai ori stăpân ori servitor. Ca o clepsidră distorsionată: Sus, a bulă de sticlă mică cu câteva grăunțe de nisip. Jos, o bulă de sticlă mare cu mult nisip. Gâtul dintre ele era strâmt. Tipii de sus ar fi putut cumpăra orice şi-ar fi dorit, iar tipii de jos ar fi făcut orice li s-ar fi cerut, fără să pună întrebări. Oricine era de vânzare. Oricine avea un preț. Guvernatorii oraşului, polițaii, oamenii obişnuiți, toată lumea. Era un loc rece, aspru, disperat.

Toată lumea ştia că nimic nu va dura. Tipii deştepți şi-au pus primii bani în lucruri solide, şi aşa am făcut şi eu. Prima mea noapte de muncă a devenit avansul pentru o casă care acum e proprietatea mea de mai mult de patruzeci de ani. Restul banilor a venit cu un credit ipotecar de la o bancă nou înființată. Iar ipotecile trebuiau plătite, aşa că a trebuit să lucrez în continuare. Dar munca nu era greu de găsit pentru un bărbat cu abilitățile mele şi pentru un bărbat care era fericit să facă lucrurile care mi se cerea să le fac. Ceea ce implica fete, exclusiv. Târfele din Hollywood erau cele mai bune din lume şi erau foarte multe. Actrițe prinse în partea greşită a gâtului clepsidrei încă trebuiau să mănânce, iar autobuzele şi trenurile aduceau mai multe în fiecare zi. Competiția era feroce.

Erau uimitor de frumoase. De obicei arătau mai bine decât vedetele reale de film. Trebuiau să fie. Să te culci cu o vedetă reală de film era singurul

lucru pe care banii nu-l puteau cumpăra, aşa că sosiile şi înlocuitoarele făceau o treabă bună. Era cel mai mare joc din oraş. Dura un an sau doi. Dacă nu suportau li se permitea să renunțe mai repede. Nu era nicio constrângere. Nu era nevoie. Acele autobuze şi trenuri continuau să vină.

Dar existau reguli.

Şantajul era interzis, evident. La fel şi vorbăria inutilă. Polițaii şi reporterii de bârfe ar fi putut fi cumpărați, dar de ce să cheltui banii dacă nu era necesar? Mai bine să ții sursa tăcută. Mai bine să dai un exemplu ca să cumperi o lună sau două de linişte şi pace. Şi aici interveneam eu. Prima a fost o frumusețe sclipitoare din Idaho. A fost suficient de naivă să creadă promisiunile pe care i le făcuse un tip. A fost suficient de naivă să creeze probleme când acestea nu au fost ținute. Am discutat despre desfigurarea ei. Tăierea buzelor, a urechilor, poate a nasului, poate scosul dinților pe rând. Am considerat că ar putea transmite un mesaj. Dar apoi ne-am gândit că niciun polițai n-ar înghiți asta, oricât de mult am plăti, aşa că am omorât-o pur şi simplu şi aşa am primit avansul pentru casă. A fost o adevărată experiență. Era înaltă şi era cu adevărat uluitoare. Mi s-a oprit respirația şi mi s-au tăiat genunchii. Partea din spate a creierului meu îmi spunea că ar trebui s-o târăsc la mine nu să-i tai gâtul. Dar am trecut peste asta.

Următoarele şapte au plătit ipoteca şi cele două de după mi-au adus un Cadillac. A unsprezecea mi-a adus probleme. Doar unul din acele lucruri cu ghinion. Era o luptătoare şi se pare că avea probleme cu tensiunea arterială. A trebuit să-i bag cuțitul în piept pentru a o linişti şi lama a lovit oasele şi a ciobit ceva, şi un gheizer de sânge a izbucnit, împroşcându-mi tot costumul. Ca un furtun de grădină. Jeturi mari de sânge, ca un înecat care tuşeşte afară apa de mare pe nisip, convulsiv. După aceea am împachetat cuțitul în haina pătată şi l-am dus acasă purtând doar cămaşa cu mânecile suflecate, ceea ce trebuie să fi atras atenția cuiva.

Deoarece, drept urmare, am avut polițiştii pe urmele mele din zorii dimineții următoare. Dar am jucat tare. O zi n-am făcut nimic şi apoi am făcut un adevărat spectacol ajutându-l pe noul vecin să termine interiorul noului său garaj. Ceea ce a fost o provocare, într-un fel, deoarece noul meu vecin era un traficant de droguri care mergea încoace şi încolo în Mexic la fel de regulat ca un ceas. Polițaii îl urmăreau şi pe el. Dar s-au simțit jenați când i-am mutat maşina lângă bordură ca să putem lucra în garaj nestingheriți. Maşina a fost furată fix de sub nasul lor. Asta a amânat întrebările serioase vreo două zile.

Apoi un detectiv nou şi isteț de la Poliția din Los Angeles şi-a dat seama că am dus cuțitul şi haina însângerată în garajul vecinului meu în geanta de scule şi apoi le-am îngropat în podea. Dar tipul nu a reuşit să obțină un mandat, pentru că judecătorilor le plac banii şi târfele, aşa că totul a mai mocnit vreo lună după care s-a stins, până când a apărut un nou isteț. Acest tip nou s-a gândit că sunt prea leneş ca să sap. S-a gândit că am băgat haina în pereți. A vrut repede un mandat pentru că s-a gândit că şobolanii ar putea

mânca haina. Dar tot n-a primit niciun mandat, nici repede, nici încet şi cazul s-a răcit şi a rămas rece timp de patruzeci de ani.

În timpul cărora s-au întâmplat două lucruri. Poliția din Los Angeles a înființat o secție pentru cazurile vechi şi acolo s-a angajat un polițist care părea a fi fiul acelei a unsprezecea târfe. Ceea ce a fost un concurs de împrejurări nefericit pentru mine. Pretinsul fiu era un tip dur, cu o mulțime de abilități şi a lucrat la acel dosar vechi şi prăfuit ca un nebun. Era nehotărât, jumate-jumate dacă podeaua sau zidul erau locul de odihnă al hainei mele, iar haina mea era Sfântul Graal pentru acest tip, deoarece tehnicile de laborator avansaseră între timp. Se gândea că ar putea compara ADN-ul propriu cu orice ar fi găsit pe haină. Vecinul meu traficant fusese împuşcat cu ani în urmă, iar casa îşi schimbase proprietarul de mai multe ori. Niciunul din noii proprietari nu a permis vreodată o cercetare pentru că ştiau ce e bine pentru ei, dar apoi piața imobiliară s-a prăbuşit şi locul a fost pus sub sechestru, iar deşteptul de fiu a considerat că ar putea ocoli întregul proces de obținere a mandatului pur şi simplu cerând permisiunea de la orice bancă ar fi deținut proprietatea, dar şi banca era în faliment şi nimeni nu ştia cine-i controlează bunurile, aşa că am obținut o nouă amânare, doar că exact atunci am fost diagnosticat cu tumoare la plămâni.

Nu aveam nicio asigurare, evident, lucrând în această industrie specială, aşa că mi-a fost vândută casa pentru a finanța şederea în spital, care continuă şi în zilele astea, şi din patul de spital am auzit că acelaşi cumpărător a achiziționat şi locul vecinului şi că plănuia să le dărâme pe amândouă şi apoi să construiască un conac. Ceea ce l-a agitat pe istețul de fiu, bineînțeles, deoarece bila de demolări va face treaba mandatului pe care nimeni nu a reuşit să-l obțină. Tipul m-a vizitat deseori. De fiecare dată mă întreba cum mă simt. Apoi mă întreba *peretele sau podeaua?* Ceea ce arăta că era limitat, ca să fiu sincer. Evident că haina şi cuțitul ieşiseră din scenă în maşina furată a traficantului. Le pusesem în compartimentul secret din aripă şi am lăsat cheia în contact când am parcat maşina pe marginea drumului. Dispăruseră de mult. Eram liniştit.

Ceea ce nu mi-a adus nicio satisfacție din cauza durerilor pe care le aveam. Auzisem de tipi în situația mea care pluteau confortabil datorită perfuziilor pline de morfină şi valium şi ketamină, dar eu nu primeam chestiile alea. Le-am cerut, evident, dar al naibii doctor s-a agitat şi a dat din mâini şi a spus că nu erau potrivite în cazul meu. Şi apoi fiul isteț a venit şi m-a întrebat cum mă simt, cu un rânjet pe față şi mi-e ruşine să spun că mi-a luat un timp să mă prind. Oricine e de vânzare. Oricine are un preț. Guvernul oraşului, polițaii, oameni obişnuiți, toată lumea. Inclusiv doctorii. Nu am nicio idee ce i-a dat fiul tipului, favoruri sau bani sau ambele, dar ştiu ce nu mi-a dat tipul în schimb. Hollywood-ul pe care mi-l amintesc era un loc rece, aspru, disperat şi încă este aşa.

SFÂRŞIT


KEITH DOUGLASS
REPLIERE

KEITH DOUGLASS

REPLIERE

versiunea în limba română

UNCRIS

Sierra Leone, Africa

Focul tras de la sol a spart cerul nopții, trasând șiraguri roșii strălucitoare, când marele VTOL[1] *Osprey* s-a apropiat în viteză, și-a translatat motoarele în poziție verticală, și a coborât grațios pe solul unde ardeau două rachete de semnalizare roșii. Două proiectile au lovit *pasărea* în apropierea locului unde stătea ghemuit *Lieutenant Commande*r Murdock. A deschis ușa și, chiar în momentul în care roțile au atins solul, a sărit afară urmat imediat de *Quartermaster First Class* Ken Ching și *Electrician's Mate Second Class Vincent* Van Dyke.

Murdock a arătat către stânga, unde au văzut focuri la gura țevilor la o sută de metri depărtare. Sau aruncat cu toții la pământ, iar Murdock și Ching au ridicat carabinele *Alliant Bull Pup duo* și fiecare a lansat câte un proiectil exploziv de calibrul 20 mm spre trioul de arme ce trăgeau asupra lor. Proiectilele de 20 au spart întunericul nopții din Sierra Leone, și focul tras din acel sector a încetat imediat după un strigăt agonizant.

Din avion au mai coborât trei US Marine *Recon* alăturându-se celor din SEAL. Murdock le-a făcut semn să o ia spre stânga, iar el și ai săi au sprintat spre dreapta 40

[1] VTOL – **V**ertical **T**ake **O**ff **L**anding – decolare/aterizare pe verticală.

m, apoi s-au aruncat pe burtă cu armele ațintite înainte. Au format astfel un perimetru defensiv pentru *păsările* VTOL. Acum Murdock vedea celelalte cinci avioane *Osprey* acolo unde au aterizat ei, aterizate într-un triunghi aproximativ, cu intervale de 30 m între ele. Din fiecare aparat au ieșit câte șase oameni care au întărit securitatea.

Focuri sporadice de carabine și mitraliere au izbucnit din partea cealaltă a avioanelor. Murdock a auzit trei explozii de 20 mm și focul acelor arme a încetat. Zece soldați din Sierra Leone au trecut prin perimetrul defensiv către *păsări*, aflate acum cu ușile larg deschise. Au început să descarce încărcătura de carabine, pistoale mitralieră, rachete, RPG-uri, și *ammo* – mii de cartușe. Murdock a avut ocazia să verifice încărcătura în timpul unui scurt popas pe portavionul USS *Carl Vinson*, CVN 70, aflat în apropierea coastei micului stat african.

Era destule arme și muniții pentru a porni un război, sau să „termine” un grup de rebeli sadici cu care regimul curent se lupta de șase luni. Acum forțele guvernamentale ale Președintelui Ahmad Tejan Kabbah aveau o șansă să dea o lovitură nimicitoare dacă aveau suficiente arme și muniții. Despre asta era vorba. Trei SEAL din Plutonul 3, Commando 7, se aflau în fiecare dintre cele patru păsări, și câte doi în celelalte două, pentru securitate.

Murdock a simțit mișcare în dreapta sa și și-a coborât pe ochi dispozitivul de vedere-noaptea. O grupă de rebeli aflată cam la 100 m se furișa prin întunericul nopții – transformat într-o strălucire verzuie de către dispozitiv. A pus laserul de ochire asupra lor, și cu un proiectil de 20 care a explodat între ei, a pus la pământ șase oameni dintre cei opt. Ceilalți doi rebeli s-au târât deoparte, în vegetația deasă de la marginea câmpului.

În spatele său, Murdock putea auzi soldații băștinași gâfâind în timp ce se grăbeau să descarce armele și *ammo*. Se presupunea că în această zonă se aflǎ o forță de peste 200 soldați guvernamentali ca să o curețe de rebeli, dar câteva mici grupe dintre aceștia o penetraseră, și acum Murdock auzea focuri de armă dinspre stânga, de cealaltă parte a avioanelor VTOL. I-a semnalizat sergentului Marine să rămână pe loc cu oamenii săi, apoi a vorbit prin radioul Motorola. Acum foloseau microfoane amplasate pe umăr, care s-au dovedit a fi mai robuste și mai ușor de manevrat.

— Ching, Van Dyke, hai să mergem de cealaltă parte a *păsărilor* și să vedem pe cine putem speria. Mișcați-vă. Acum.

Cei trei s-au ridicat și au alergat pe sub aripa masivului *Osprey*, de-a latul spațiului deschis, și pe sub următorul VTOL care era descărcat. Au înaintat la 30 m dincolo de el, apoi s-au trântit la pământ la 7 m interval între ei.

Focul la gura țevii se vedea drept în fața lor.

— Când sunteți gata, spuse Murdock, și a lansat un proiectil de 20 mm HE asupra *flash*urilor ce se vedeau la 200 m depărtare.

— Eu trag la 10 m în dreapta. Ching, lansează un 20 în stânga lor.

Au așteptat, și la primul *flash* a unei noi serii de focuri, cei doi SEAL au tras simultan. Proiectilele au explodat deasupra țintei, și de data aceasta nu a mai fost nici o ripostă. A urmat un moment de liniște; apoi au auzit zăngănitul metalic a ceea ce putea fi un tanc. Mike a activat microfonul:

— SEAL, perimetrul. Aud un tanc. Când îl vedeți, orbiți-l cu câteva WP, apoi lansați niște 20 HE. Care-l vede?

— Se pare că vine în direcția mea, spuse Frank Victor, *Gunner's Mate Second Class*, noul venit în Pluton.

— Victor, tu ești?

— Da, *sir*.

— E careva acolo, pe-aproape de Victor?

— Aproape, a confirmat Mahanani. *Bestia* năvălește cu repeziciune asupra noastră. O mână de ajutor? Jefferson?

— Da, dom'le, răspunse Jeff. Îl văd. Ditamai tinicheaua, venea în viteză, apoi a încetinit. Nu cred că va trage acum. E cam la 100 m, în întuneric. Îl mai vede cineva? Are infanterie după el?

— Nu-l văd, Jeff. Lansez o grenadă WP ca să-l orbească, apoi încerc să mă ocup de șenile, a anunțat Mahanani. Care dintre voi are armele de 20?

— Eu am una.

— Da, a confirmat și Franklin. Și eu am una. Unde sunteți, fraților?

— În vârful triunghiului dinspre nord.

— Să nu plecați acasă fără mine.

A sprintat peste spațiul deschis. Dinspre copaci, două carabine au tras asupra lui, dar l-au ratat. Din alergare, s-a lăsat să alunece lângă Victor. Apoi au sprintat amândoi până la zece metri de marginea împădurită. Și s-au aruncat la pământ. Acum puteau auzi huruitul tancului, dar acesta nu se mișca.

— Cum putem ști că nu e un tanc al forțelor guvernamentale? a întrebat Murdock prin radio.

— La dracu, nu m-am gândit la asta, bombăni Victor. Dacă trage în *păsări*, vom ști.

Chiar în acel moment, o mitralieră de pe tanc a slobozit două rafale de câte 10 gloanțe de calibrul 50.

— Atacați! a ordonat Murdock. Tocmai a lovit o *pasăre*. Nu știu cât de rău.

— Îl *afum*, a precizat Franklin.

A ochit la 10 m în fața tancului, o nămilă neagră, uriașă, pe fondul întunecat al copacilor, și a tras. Apoi a lansat alt proiectil chiar în fața tancului.

Imediat, alți doi SEAL au ochit în lateralele șenilelor monstrului și au tras amândoi simultan. Tancul s-a smucit înainte pentru a ieși din fum. Franklin a mai lansat două 20 mm în fața sa, iar Jefferson și Victor câte două fiecare. Ultimele două au

găsit un punct slab în șenilele zornăitoare și le-au rupt de pe roțile motoare ale tancului. Acesta s-a rotit ca și cum una dintre șenile ar fi fost frânată complet, iar motorul s-a oprit. Farurile s-au aprins și SEAL au auzit trapa de pe turelă deschizându-se, dar nu au putut vedea nimic. Ambii SEAL au tras câte un proiectil HE asupra tancului, apoi s-au retras la adăpostul pădurii.

— Venim, trei *prieteni*, a anunțat Victor prin Motorola. Nu dați cu pietre în noi. Suntem de partea voastră.

Toți trei au sprintat către triunghiul de avioane, și-au regăsit pozițiile defensive și s-au culcat pe burtă, cu armele ațintite spre vegetația deasă a copacilor și tufișurilor.

— Probleme în partea astălaltă, spuse Murdock. Vine cel puțin o campanie de rebeli. Încă nu tragem. Îi urmăresc prin NGV. Ceilalți cu NGV, îi vedeți?

— Da, a confirmat *Lieutenant* Ed DeWitt. Par mai degrabă două companii. Unde dracu sunt trupele alea guvernamentale care ar trebui să fie aici? Dacă *marfa* adusă de noi cade în mâinile lor… adio și n-am cuvinte.

— Am nevoie de încă trei *Bull Pup* în partea de est, a strigat Murdock.

— Sadler… vineee!

— Jaybird, și eu!

— Fernandez, aproape am ajuns!

SEAL și-au găsit liderul în lumina slabă a lunii și s-au răspândit pe latura estică.

— Avem aici șase sau șapte *Bull Pup*. Pentru cei care nu pot vedea ținta, *lieutenant* și cu mine vom trage primii asupra rebelilor, apoi fiecare dintre voi trage trei focuri și se oprește. Ed! Când ești gata.

Murdock a ochit cu laserul grupul de oameni care se deplasa încet, grămadă, cam la 200 m depărtare. A tras. *Crack*ul exploziei în aer al proiectilului a fost imediat urmat de al doilea; iar după câteva clipe, alte șase au explodat deasupra punctului unde a detonat primul.

Murdock a verificat prin NVG. Câțiva dintre soldați s-au adăpostit după copaci. Câteva duzini s-au întors și au rupt-o la fugă.

— Lungiți tragerea cu 20 m, a ordonat Murdock și a tras din nou.

Mai multe proiectile au explodat pe urmele celor ce se îndepărtau fugind.

— Murdock, sunt *Marine Sergeant* Nelson. Un jeep care vine-n draci vrea să intre prin partea de vest a perimetrului. Am aici doi Marines cu M-16. Nu-l putem opri. Am tras în cauciucuri și parbriz. A ajuns în zona liberă și se îndreaptă spre primul VTOL.

— Îl văd, a strigat *Signalman Second Class* Tracy Donegan. A ajuns prea aproape de *pasăre* ca să mai pot folosi un 20. Pe mă-sa…, vrea să intre direct în botul avionului!

Au auzit explozia. Masivul *Osprey* a erupt în flăcări; muniția pentru arme mici care se mai afla încă în interior a început să explodeze, gloanțele zburând în toate părțile. După câteva momente, combustibilul din rezervoare s-a transformat într-o gigantică minge de foc.

— Misiune sinucigașă, a constatat Donegan. La dracu, nu l-am putut opri.

— *Lieutenant*, cum stați cu descărcarea? întrebat Murdock în microfon.

— Aproape am terminat. Acum descărcăm al doilea dintre cele două avioane.

—Marines și SEAL, direcția *păsări*! a răcnit Murdock în microfon și a fost recepționat de o juma' de duzină de Marines care trăgeau asupra țintelor cu carabinele M-16. Ed, urcați-vă în cea mai apropiată *pasăre*. Aveți grijă de fiecare camarad. Deja am pierdut în acest atac un pilot, copilotul și doi membri din echipaj, care erau gata să decoleze. Executarea! *Doi* și *Trei*, cărați-vă de aici!

A sprintat către cel mai apropiat VTOL și a găsit un SEAL și doi Marines înăuntru. Două minute mai târziu avea cinci SEAL și opt Marines. Transmise aceste cifre lui Ed și sergentului Nelson.

— Îi avem pe toți Marines, Murdock, a spus Ed. Avem treisprezece SEAL în acest avion.

— Lipsesc doi SEAL.

Șeful de echipaj s-a urcat înăuntru și a închis una dintre uși. Murdock s-a dat lângă cealaltă.

— Eu rămân. Nu-mi spune de rebelii care bântuie pe-acolo. Ne vedem când o da Domnu'.

Murdock a sărit afară din *Oprey* și a fugit să se adăpostească în tufișuri, în timp ce motoarele s-au accelerat stârnind praful, iar VTOL s-a ridicat încet drept în sus. Două carabine au tras asupra lui Murdock, dar l-au ratat. S-a aruncat în vegetația aflată la douăzeci de pași, și s-a trântit pe burtă după care a acționat microfonul de pe umăr.

— SEAL, e timpul să mergem acasă. Voi doi unde dracu sunteți?

— M-am pitit, veni în cască o șoaptă.

— Da, te aud, șezi blând. Sunt mulți rebeli în jurul tău? Dă un *click* pentru *'Da'*.

Și *click*ul s-a auzit. Murdock a așteptat. Habar n-avea în ce direcție să se miște. Apoi, s-a auzit în cască:

— Van Dyke. Nemernicii sunt peste tot în jurul meu. Mulți dintre ei sunt din compania asupra căreia ați tras voi. Ăștia-s demenți. Urlau ca nebunii când avionul a sărit în aer.

— S-au retras nițel?

— Mda. Oarecum.

— Pe Lam îl vezi?

— Da. Cred că da. Eu am încasat o *zgârietură*, da' nu-i mare lucru. Flăcăii ăștia s-au retras ca să se reorganizeze. Eu presupun că știau că venim cu *marfa* în această seară. Undeva, mai departe aud un camion.

— Ar putea fi camioane guvernamentale. Văd două care se apropie. Sunt și câțiva soldați. Vom încerca să-i contactăm ca să ne putem căra de aici.

— *Păsările* au zburat?

— Da, era prea periculos să mai stea. Un singur lansator RPG le-ar fi distrus. Distanța dintre pădure și avioane era prea mică. Caută-l pe Lam.

Murdock privea cele două tractoare care se apropiau de o stivă de lăzi cu carabine, mitraliere și muniție, aflate lângă locul unde primul VTOL continua să ardă. Soldații au tras deoparte mai întâi muniția ca să nu explodeze. Ar fi dorit să alerge la ei ca să ia niște ajutoare, dar nu cunoștea limba. *La loc comanda*. Engleza era limba oficială în Sierra Leone. Dar știa că ei mai întâi vor trage, și vor *discuta* după aceea.

— L-am găsit, se făcu auzit van Dyke.

— E de rău?

— Nu-i prea bine. A încasat un glonț în braț și altul în partea de sus a coapsei. E aproape scos din joc.

— Unde vă aflați față de avionul care arde?

— Spre est, poate la vreo 20 m în tufișuri. De partea cealaltă a stivei de lăzi cu *ammo* de pe partea asta.

— Vin către voi. Să nu te pună dracu să tragi în mine.

Murdock se deplasa încet și neauzit. Rutina sa era la nivel de știință exactă: '*Nu pune niciodată piciorul jos până nu ești sigur că nu vei rupe ceva care să facă zgomot*.' După 5 minute i-a găsit pe cei doi SEAL.

Van Dyke l-a bandajat pe Lam la braț și la picior. Rana de la coapsă nu era o problemă; glontele a intrat și a ieșit.

— Pot să merg, pot să merg, spunea Lam încontinuu.

— Umărul nu-i în regulă, a raportat Van Dyke. Cred că a fost un ricoșeu care a rămas înăuntru.

— Și ce? A bombănit Lam. Hai să mergem. Ultimul *helo* e gata?

Murdock a verificat bandajele. Vor opri sângerarea chiar dacă Lam se mișca.

— Ne mișcăm discret până la locul pe unde vin camioanele. Voi încerca să vorbesc cu unul dintre soldații din Sierra Leone fără să-mi zboare creierii.

— Unde sunt *helo*… caraghioasele ale de VTOL? întrebă Lam.

— Au trebuit să plece, era prea periculos. Deocamdată suntem pe barba noastră.

— Greșeala mea. M-am lăsat lovit și nu am putut ajunge acolo la timp. De ce n-ai folosit radioul?

Murdock s-a oprit și s-a uitat îndeaproape la Lam. Casca îi atârna pe spate, agățată de firul subțire. I-a pus-o la loc, și s-au strecurat încet prin vegetația deasă către drumul pe care veneau camioanele. Până acum, Murdock văzuse venind trei care au încărcat lăzile și au plecat. Cei ce descărcaseră avioanele erau plecați. Nu vedea nici unul. Probabil că fiecare camion își aducea proprii oameni ca să încarce. S-au oprit de partea cealaltă a celei de-a patra stive de lăzi cu *ammo* și arme. Camionul va veni la ei.

Stăteau în desișul pădurii. Murdock îl privi pe Van Dyke:

— Ziceai că te-ai ales cu o zgârietură?

— Eh, nimic serios. La braț. Cred că a fost un șrapnel de la unul din proiectilele noastre de 20. Deci n-am să primesc o *Purple Heart*.

Murdock i-a suflecat mâneca vestonului de camuflaj și a verificat. O linie zdrențuită, lungă de 5 cm supura niște sânge care se scurgea în josul brațului și picura de pe degete. A pus pe rană niște unguent din trusa medicală de prim-ajutor și a pansat-o strâns ca să oprească sângerarea.

— Doar o zgârietură afurisită, spuse, iar Van Dyke a zâmbit larg.

După 5 minute, a venit un camion care s-a oprit, lăsând farurile aprinse asupra lăzilor. Patru oameni au coborât și au început să încarce armele în benă. Murdock supraveghea acțiunea. Putea să se apropie dinspre partea acesta a camionului fără a fi văzut.

— Rămâneți aici, spuse, și, cu *Bull Pup*ul în mâini, s-a strecurat cei 20 m către vechiul camion, fără a face nici un zgomot. S-a oprit lângă el, apoi a venit în față, la oamenii ce se ocupau de lăzi. Un soldat stătea deoparte, evident dirijând acțiunea. Engleză, vorbeau în engleză.

A încercat abordarea directă, dar fără a se face văzut.

— *Lieutenant*, trebuie să vorbesc cu tine, a spus destul de tare ca omul să-l poată auzi, dar nu și ceilalți.

Soldatul s-a întors brusc, cu pistolul mitralieră gata să tragă.

— Ce dracu… Cine-i acolo?

— Un prieten. Am fost de ajutor aducând grămada asta de *ammo* și arme. Sunt un SEAL din US Navy și am nevoie de ajutorul tău.

— Ai putea fi un rebel.

— Dacă eram, tu ai fi fost deja mort, nu-i așa?

Omul s-a încruntat, apoi a dat din cap.

— Da, cred că da. Am văzut avioanele acelea ciudate plecând. Cum fac asta?

— Decolare și aterizare pe verticală. După decolare, nacelele cu motoarelor glisează la orizontală și aparatul zboară ca un avion.

— Aha. OK, ieși la vedere, dar ține mâinile sus.

Murdock a făcut precum i s-a spus și a înaintat.

— Stai, te-ai apropiat destul. Zici că ești din US Navy?

— Da, SEAL. Suntem specializați în operațiuni speciale ca aceasta.

— Deci US a adus armele astea?

— Da, dar nimeni n-ar fi trebuit să știe.

— Îhî, dar eu știu.

Pistolul său mitralieră era acum ațintit spre pieptul lui Murdock de la doar 2 m depărtare.

— Suntem de partea voastră, a guvernului, spuse Murdock.

Omul cu pistolul mitralieră a izbucnit în râs.

— Așa o fi, frate. Dar am noutăți pentru tine. Noi nu suntem de partea ta. Am știut imediat că nu erai un rebel. Ia ghici de ce. Pentru că *noi* suntem rebelii, și îți mulțumim pentru armele astea mișto și pentru *ammo*.

Râse din nou, iar Murdock nu vedea nici o cale de a ajunge la el sau să pună mâna pe *Bull Pup*.

— Rămâi nemișcat, SEAL. Pentru că ești un războinic, te las să alegi. Vrei să te ucid repede sau încet? Un glonț în cap sau două în burtă, ca să te vaiți și să țipi și să-ți ieși din minți de durere? Ce alegi, americanule Navy SEAL?

2

Mintea lui Murdock a început să lucreze în hiperviteză selectând și evaluând fiecare mișcare pe care o putea face, orice ar putea face pentru a răsturna situația. Fiecare mișcare și metodă care-i venea în minte se dovedea a fi negativă. Se confrunta cu moartea ce urma să vină din țeava unui pistol mitralieră și nu putea face absolut nimic.

Să se arunce în stânga și să ridice *Bull Pup*ul?

Nu putea fi mai rapid decât o armă ațintită deja asupra sa.

Să se năpustească direct asupra rebelului înarmat?

N-ar fi mers, gloanțele ar fi fost mai rapide.

S-a uitat crunt drept în ochii rebelului care rânjea.

— Să mă ucizi ca să fii avansat colonel în banda ta de neisprăviți, asta vrei?

— E mai bine decât să fiu căpitan. Vrei să-mi spui mie despre moarte? Nu merge, US SEAL. Ar trebui să te păstrez ca să putem dovedi lumii întregi că țara ta e împotriva noastră. Ar fi ceva bun. Nu, nici o șansă. Îmi face mai multă plăcere să te tai în două cu o rafală de 20 de gloanțe.

Dinții albi îi luceau în lumina lunii.

Murdock a auzit oribilul sunet al armei care a dezlănțuit focul, dar nu a simțit gloanțele lovindu-i trupul. În schimb, din fruntea rebelului a țâșnit sângele, iar trupul a început să cadă pe spate, cu degetul pe trăgaci. Murdock s-a aruncat într-o parte și s-a rostogolit, în timp ce pistolul mitralieră trăgea sub acțiunea spasmelor degetului rebelului mort. Arma din mâinile rebelului s-a ridicat spre cer în timpul căderii acestuia, slobozind întreaga încărcătură de cartușe înainte ca omul să se prăbușească la pământ.

Murdock s-a mai rostogolit o dată, apoi s-a ridicat în picioare și, fără să se uite la oamenii care încărcau camionul, a sprintat înapoi în tufișurile de unde venise. *Van Dyke*, a priceput el. Flăcăul va primi o stea aurie (recompensă). S-a strecurat printre crengi și s-a prăbușit pe pământul moale, acoperit cu frunze, ținând strâns *Bull Pup*ul în mâinile încleștate.

— Van Dyke, unde sunteți băieți?

— La vreo 10 m spre nord. Am zis că acolo vei avea nevoie de o mână de ajutor. Să am grijă dacă ăia nu sunt prietenoși.

— Sunt rebeli. Au reușit să preia controlul în zonă. Sugerez să băgăm câteva 20 în camion și-n stivele de lăzi cu *ammo* și arme care au mai rămas. Foc de voie.

Murdock s-a târât la marginea pădurii și a trimis prima salvă în motorul camionului. Acesta a erupt, trimițând bucăți de metal în toate părțile. Alt proiectil de 20 mm a lovit bena și, prin simpatie, a provocat explozia muniției. După câteva clipe, întregul vehicul era o masă de flăcări și detonații.

Apoi, Murdock a ochit stiva de lăzi care se mai afla în fața camionului. A detectat movila întunecată și a tras un proiectil de 20 mm HE care a detonat spulberând lăzile cu muniții. Alt proiectil tras de Van Dyke le-a distrus pe cele cu arme mici și a provocat detonarea unui pachet cu explozibil plastic care a trimis până departe ceea ce mai rămăsese.

— Bine tras, a aprobat Murdock. Mai vede careva vreo stivă de *marfă*?

— E prea al dracului de întuneric.

— Trimite o WP în mijlocul locului, a sugerat Lam. Sunt eu împușcat, dar încă îmi funcționează mintea.

Murdock a scos din vesta de combat un proiectil de 20 mm marcat 'WP' și l-a introdus pe țeavă.

— Bună idee, Lam. Una bucată WP… Vineee!

A tras în mijlocul locului unde fuseseră parcate avioanele *Osprey*. A „înflorit” în jeturi orbitoare care au luminat două stive de lăzi.

Le-au mai trebuit 4 minute ca să găsească și să distrugă muniția rămasă. O mare parte din ea va fi salvată mâine, dar rebelii vor trebui să se întoarcă și să o facă la lumina zilei. Poate că până atunci trupele guvernamentale vor redobândi controlul.

Murdock a auzit focuri de arme mici dinspre nord. Dar nici un glonț nu venea spre ei.

— Lam, care-i situația? l-a întrebat Murdock.

— „*Sunt gata-ntodeauna*[2]!” Pot ține ritmul cu oricare dintre voi. Unde mergem și când plecăm?

— Mă gândesc la asta. După hartă, suntem chiar la sud de capitala Freetown. Suntem și la 5 mile de coastă. Cea mai bună variantă pentru noi este să ne croim drum spre coastă, apoi în sus către oraș, și să găsim ceva trupe guvernamentale.

— De ce nu erau aici trupele ca să ridice marfa? a întrebat Van Dyke.

— Poți fi sigur că o mulțime de flăcăi își pun întrebarea asta.

Au rămas grupați, supraveghind cum ultimul camion rula înapoi pe drumul pe care veniseră.

— Nu e o idee bună să mergem pe drumul acela, a hotărât Murdock. O luăm prin pădure direct către coastă. Mă întreb unde dracu or fi trupele guvernamentale. *Unchiul Sam* a cheltuit degeaba aici o grămadă de *mălai*. Treaba este că le-am dat rebelilor o mulțime de arme. *Rahatul* a fost stârnit și o să *pută* rău. Hai să o luăm din loc și să vedem ce putem găsi.

Chiar în momentul când s-au afundat în pădure, un vehicul mic a pătruns în zonă, iar mitraliera montată deasupra a început să toace tufișurile de la margine, de jur împrejur. A început din partea opusă celor trei SEAL și înainte ca să ajungă la locul unde fuseseră, trioul se afla deja la 200 m depărtare.

Murdock mergea în frunte, cu Lam la mijloc și Van Dyke în ariergardă. Au înaintat prin desiș timp de 5 minute și au ajuns la o mlaștină adâncă cu mangrove, nisip și mâl.

— Nu ne băgăm în mizeria asta, spuse Van Dyke. De ce nu ne-au spus că pe aici sunt mile întregi de mlaștini, lagune, râuri și alte asemenea chestii? Cum dracu să trecem prin ele?

— Nu trecem, spuse Murdock, luând instantaneu o hotărâre. Ne întoarcem pe câmp și urmăm drumul. Probabil este singurul loc solid din zonă. Imediat ce rebelii l-au tăiat, au controlat punctul de aterizare. A dracului planificare au făcut *federalii;* nu-i de mirare că pierd războiul.

— Iar pierd sânge, spuse Lam. Afurisitul de bandaj de la picior s-a dezlegat.

S-au oprit pentru ca Van Dick să-l bandajeze din nou, strâns.

— Îmi pare rău că vă dau bătaie de cap, prieteni. De obicei nu mă las împușcat.

— Nu-ți bate tu capul, a ripostat Van Dyke. Ce dracu, dacă trebuie, te car eu. Hai să-i dăm drumu’.

[2] "*Be Prepared*" – deviza ‘*Cercetașilor*’; preluată de comuniști pentru *’Pionieri’* a devenit ‘*Sunt gata întotdeauna*’.

Murdock îi conducea cu grijă înapoi la punctul de aterizare. Strălucirea focului încă mai dăinuia în VTOLul distrus. Nu au văzut nici un vehicul, nici un om. Rebelii trebuie să fi lăsat pe cineva prin apropiere ca să le păzească prada.

— Vom sta în desișul de lângă drum, spuse Murdock. Dacă e liber, îl vom folosi. Mai întâi tragem atent cu ochiul. Rebelii trebuie să fie pe undeva pe-acolo. O tabără, o patrulă, ceva.

La o milă în josul drumului, pământul tare de pe ambele părți a fost înlocuit de o mlaștină macabră, iar SEAL au trebuit să iasă pe drumul propriu-zis. Înaintau precauți, cu Murdock monitorizând prin NVG zona din fața lor. Erau chiar în mijlocul drumului, fără nici o palmă de teren ferm pe delături, când Murdock a tras o înjurătură.

— Drept în față, la 300 m, o companie. Pare o tabără mică. Au un foc și gărzi chiar pe drum. Trebuie să fie și un vehicul acolo, dar nu-l pot vedea.

Murdock se uită la Lam. În ultimele minute, acesta a șchiopătat rău.

— Sunt bine, pudrat și pomădat, *Commander, sir*, spuse Lam. Mă gândeam doar, cum dracu vom trece de ăștia.

Murdock a zâmbit. Dacă Lam făcea miștouri, înseamnă că era în formă. O fi fost el rănit, dar era gata să înfrunte furtuna.

— Înapoi în pădure. Ne apropiem de ei și facem o recunoaștere, ca să vedem exact ce și cum. Cum stăm cu *ammo*?

— Mai am 12 de 20 mm și multe de 5,56 mm, a raportat Van Dyke.

— Am o grămadă de ambele feluri, a spus și Lam.

Cei trei SEAL au înaintat prin pădure de pe laterala drumului, o fâșie de pământ tare în mijlocul unei zone de mlaștină largă de 20 mile. Pe lângă drum vedeau tot mai multe suprafețe acoperite de apă. Mangrovele prosperau în acest mediu nămolos. Apoi, Murdock a ridicat mâna și sau oprit cu toții. Prin desiș se vedea tabăra.

— Pare a fi un blocaj rutier, spuse Murdock. Dar toate armele lor sunt orientate în partea cealaltă, ca să împiedice pe oricine să vină pe acest drum. Văd patru oameni de gardă. Unul la o mitralieră grea, iar ceilalți în spatele sacilor cu nisip. Ar putea fi și un pluton de întăriri ascuns în desișul de pe partea asta a drumului.

— Sau de pe partea cealaltă, spuse Lam. Aș vrea să arunc o privire, dar acum sunt cam dărâmat.

— Am să verific eu, spuse Murdock. Stați aici, mă întorc în 5 minute.

A trebuit să meargă doar 15 m ca să se conving că de partea asta a barajului nu erau rebeli. Prin Motorola le-a ordonat celorlalți să înainteze. Au trecut neauziți pe lângă gărzi. Pe ultimii 4 m au trebuit să meargă chiar pe marginea mlaștinii ca să se mențină sub acoperirea vegetației de lângă drum.

Au intrat în apă până la genunchi, dar fără să atragă atenția rebelilor.

— Cât de departe trebuie să mergem? a întrebat Van Dyke, făcând semn către Lam.

— Nu știu. O luăm ușor. Avem toată noaptea. Înainte ca soarele să răsară ar trebui să dăm peste ceva trupe guvernamentale. Dacă aveau de gând să ridice munițiile și armele aduse, ar trebui să aibă o grămadă de oameni pe-aici.

— Aici, în mijlocul unei mlaștini de 20 de mile? De ce? a întrebat Van Dyke.

— Pentru că e greu de intrat și ușor de apărat. Depinde doar de cine a ajuns primul aici.

Au continuat să înainteze. După 20 de minute, Lam s-a prăbușit, iar van Dyke l-a chemat pe Murdock.

— Lăsați-mă 10 minute și am să pot merge din nou, spuse Lam. Nu știu de ce mă simt slăbit ca dracu.

Murdock i-a verificat bandajele și a aflat de ce. Ambele răni sângerau de ceva timp. Le-a tratat din nou, apoi le-a acoperit strâns cu ultimele lor bandaje și l-au culcat pe Lam pe pământ ca să se odihnească. Murdock avea două *syrete* cu morfină în kitul său. A scos una și i-a administrat-o lui Lam, care dădu mulțumit din cap.

— Da, aveam nevoie de asta. Îmi pare rău că sunt o pacoste. La dracu, eu nu sunt așa.

— Șezi blând. Te vom scoate de aici înainte de ivirea zorilor și ai să ajungi în infirmeria de pe *insula* aia mare care plutește în largul coastei. O luăm din loc peste 10 minute.

Dar le-au trebuit aproape 20 ca să-l poată face pe Lam să se ridice și să meargă. Acesta s-a sprijinit de umărul lui Murdock, iar Van Dyke îi ducea arma și cea mai mare parte din rezerva de *ammo*. N-au văzut nici un rebel.

— Sper că toți bastarzii sunt acum în urma noastră.

Cu o ora înainte de răsărit, Murdock a auzit râsete în față. I-a lăsat pe ceilalți doi și a înaintat cu precauție. Privind printre crengile unei mangrove, a văzut un foc în jurul căruia stăteau o jumătate de duzină de soldați.

Erau relaxați și nu aveau nici o gardă pe care să o poată vedea. I-a urmărit timp de 10 minute. Nimeni nu a venit sau plecat de lângă foc. Toți erau în uniforme și-și țineau armele agățate de umăr, cu țeava în jos.

Murdock s-a apropiat încet până ce a ajuns la limita cercului de lumină făcută de foc. Stând atât de mult cu ochii spre flăcări, soldații nu mai puteau să vadă nimic în adâncul întunericului.

Când a ajuns la 10 m depărtare, s-a ridicat și a tras o rafală de trei gloanțe de 5,56 mm pe deasupra capetelor lor.

— Care mișcă, moare, a strigat Murdock. Cine-i la comandă?

Unul dintre oameni a ridicat mâna.

— Rebeli sau trupe guvernamentale?

— Guvernamentale, *sir*. Sergent Tejan.

— Voi trebuia să ridicați armele și muniția aduse în noaptea asta de niște elicoptere?

— Da, *sir*. Așa este. Dar rebelii ne-au tăiat calea de acces și am ratat.

— Unde sunt restul soldaților?

— Noi suntem doar un post în avangardă, *sir*. Avem o mie de oameni la o jumătate de milă în susul drumului. N-am putut ajunge la zona de aterizare.

— Lăsați jos armele și puneți mâinile pe cap. Hei, SEAL, veniți aici.

Ceilalți doi au apărut cu armele ațintite.

Murdock s-a apropiat la 1,5 m de sergent.

— Dovedește-mi că ești cine spui. Ai un act de identificare?

Sergentul a coborât încet o mână, și-a scos portofelul din buzunarul bluzei și a extras două carduri. Unul era o legitimație de identificare a Armatei din Sierra leone. Celălalt era un card de credit. Pe amândouă era același nume.

Murdock a dat din cap și a coborât arma.

— Bine. Avem un rănit. Aveți aici vreun sanitar?

Un soldat, cu un kit medical pe umăr s-a apropiat repede de Lam. L-a ajutat să se întindă pe niște iarbă, apoi, la lumina unei lanterne, a început să-i trateze rănile și să le bandajeze.

— Aveți vreun mijloc de transport? a întrebat Murdock.

— Nu, *sir*.

— Puteți comunica cu efectivul principal?

— Da, *sir*. Prin radio.

Și a scos o mică stație radio dintr-un port de pa centură.

— Adu un jeep aici cât de repede poți. Spune-le că facem parte dintre cei care au adus munițiile.

Douăzeci de minute mai târziu, SEAL se aflau într-un cort mare, plasat pe teren solid de lângă drum.

Colonelul Limba zâmbea în timp ce le oferea oaspeților săi o gustare și niște Coca-Cola.

— Suntem bucuroși să aflăm că ați distrus cea mai mare parte dintre arme și muniție. Vom avea destule probleme ca să salvăm ce a mai rămas. Rebelii au o rețea uimitoare de spioni și metode de a traversa zona mlăștinoasă. Ei știau că veniți, știau unde va fi descărcată marfa, și cum să ne blocheze ca să nu ajungem la ea. Uneori Informațiile lor sunt mai bune decât ale noastre.

— Ne puteți ajuta să ajungem înapoi la bordul navei noastre, sau măcar să comunicăm cu portavionul din largul coastei?

— S-a făcut deja, *Commander*. Imediat ce se face lumină și vom avea siguranță totală, vă trimitem la Freetown, unde vă așteaptă un elicopter Navy. În două ore ar trebui să fiți la bordul portavionului vostru.

SFÂRȘIT

LEE CHILD

DOCUMENT NOU NECOMPLETAT

LEE CHILD

DOCUMENT NOU NECOMPLETAT

Titlul original: *New Blank Document, 2018*
Traducerea: Ştefi Todo

Totul s-a petrecut cu zece ani în urmă, atunci când nu prea primeam prea multe apeluri telefonice de la necunoscuți. Poate că primeam două într-o lună. Uneori trei. Angajamente întâmplătoare, pentru că eram ieftin şi eram întotdeauna disponibil. Eram un liber profesionist nou, pe deplin conştient de faptul că, pentru o lungă perioadă de timp, recolta va fi slabă, aşa că eram întotdeauna dornic. Eram bucuros să merg oriunde şi să fac orice. Câteva mii de cuvinte aici sau acolo îmi vor plăti chiria. Alte câteva mii îmi vor pune mâncarea pe masă.

Telefonul meu a sunat, am răspuns şi am auzit fluierături şi şuierături slabe. Nu era un număr local. S-a dovedit a fi editorul unei reviste din Paris, Franța. Un apel transatlantic. Primul pe care îl primisem vreodată. Engleza tipului avea accent, dar era fluentă. A spus că primise numele meu de la un birou. Locul pe care l-a menționat era unul în care ne înscriseserăm toți, cu speranța de a face puțină muncă locală pentru o publicație străină. S-a dovedit că speranțele mele au devenit realitate în acea zi. Tipul din Paris a spus că dorea să mă trimită tocmai într-o astfel de misiune. A spus că revista lui era cea mai mare şi mai tare, dar în final totul s-a redus la faptul că voia un reportaj despre fratele unui tip.

— Fratele lui Cuthbert Jackson, a spus el, cu respect, de parcă îmi oferea Premiul Nobel pentru literatură.

N-am răspuns. Am scris cu o mână Cuthbert Jackson pe tastatură şi motorul de căutare mi-a dezvăluit un pianist american obscur de jazz, un tip negru bătrân, născut în Florida, dar care locuia de multă vreme în Franța.

— Cuthbert Jackson, pianistul? am întrebat.

— Şi mult mai mult, a spus tipul din Paris. În ştii, bineînțeles. Revista mea vrea să facă o biografie completă. Plănuim să facem un serial de-a lungul a treisprezece săptămâni. De curând, pentru prima dată, domnul Jackson a dezvăluit că are o rudă în viață. Un frate, încă în Florida. Normal, avem nevoie

să includem punctul lui de vedere în povestea noastră. Trebuie să mergi imediat să-l vezi. Greşesc dacă spun că locuieşti lângă Florida?

De fapt nu greşea, ceea ce explica de ce m-a ales pe mine de pe lista biroului. Pur şi simplu, geografie. Distanța mai mică.

— Florida e un stat mare, dar da, locuiesc exact lângă el, am spus.

— În mod ideal, ar trebui să obții detalii biografice despre situația familială a lor. Asta ar fi excelent. Dar nu-ți face griji. În cel mai rău caz, putem folosi orice ai avea, ca o descriere, pur şi simplu, ca *apropo, domnul Jackson are un frate şi aici locuieşte şi asta face.*

— Înțeleg, am spus.

— E foarte important.

— Înțeleg, am spus din nou.

* * *

Acum zece ani internetul nu era ceea ce e azi. Dar era destul cât să-mi dea ceea ce aveam nevoie. Existau forumuri cu mesaje şi forumuri ale fanilor şi site-uri cu fotografii vechi şi site-uri cu istoria jazului şi chestii politice, în special în franceză. Pe scurt, Cuthbert Jackson era născut în 1925 într-o gaură necunoscută din Florida Panhandle. Exista un singur pian în oraş şi el cânta la acesta tot timpul. Era o asemenea minune că, în acele timpuri, patru oameni au menționat-o. La vârsta de optsprezece ani a fost înrolat în armată şi instruit ca mecanic. A fost trimis în Europa cu ocazia invaziei din Ziua Z. A fost trimis la Paris pentru a mărşălui cu soldații după eliberare. N-a mai plecat niciodată. La început a fost considerat dezertor, apoi a fost uitat.

A cântat la pian în Paris în toți anii groaznici de după război, pentru oameni disperați după ceva nou în care să creadă, care se regăseau în muzica americană cântată de un negru exilat. El ar fi spus că a dezvoltat muzica, nu doar a cântat-o, poate mai repede şi mai radical datorită izolării lui. Nu era în L.A. sau în Greenwich Village. Nu auzea cu adevărat problemele altora. Ceea ce a făcut nişte tipi să numească direcția lui o şcoală sau o mişcare, ceea ce a dus la dispute existențiale cu cei devotați altor şcoli sau mişcări. Ceea ce a dus la o faimă crescândă, ceea ce în Franța de adopție l-a făcut tot mai retras, ceea ce l-a făcut tot mai faimos. Puținul pe care îl spunea, el îl considera pur şi simplu bun simț, dar când era tradus în franceză suna de parcă era Socrate. Vânzările au depăşit orice aşteptări. În Franța. Nicăieri în altă parte. Aşa erau lucrurile pe vremea aia. Existau scriitori negri, şi poeți şi pictori, toți americani, toți trăind în Paris, toți ducând-o bine. Săptămânalele de ştiri au publicat câteva poveşti. A apărut şi numele lui Cuthbert Jackson.

Din cauza chestiilor politice. Franța mergea înainte. Avea cercetări aerospațiale şi industrie de automobile şi bombe nucleare. Toată lumea o ducea destul de bine. Doar că americanii o duceau mai bine. Ceea ce a dus la

un amestec îngrijorător de amestec şi invidie. Ceea ce a dus la critici. Ceea ce a dus la o întrebare: De ce o duc oamenii voştri negri mai bine când vin aici?

Ceea ce era un fel de îngâmfare şi o mişcare în cerc, deoarece nu era cu adevărat o întrebare, ci o mişcare într-un joc. Oricum, totul a fost îngropat de furtunile uriaşe care se declanşaseră deja acasă. Prin contrast, părea demodat şi civilizat. Oamenii au fost de acord că s-ar putea face un film. Oamenii s-au întrebat dacă ar putea fi menționată o notă a Departamentului de Stat.

Cuthbert Jackson însuşi a ignorat în general problema, dar dacă ar fi fost întrebat direct, ar fi răspuns cu ceea ce considera el pur şi simplu cu bun simț, deşi, pe măsură ce devenea mai în vârstă, traducerile franceze deveneau din ce în ce mai ciudate şi mai filosofice. Un tip a scris o carte întreagă despre răspunsul de cinci cuvinte al lui Jackson la o întrebare despre viitorul probabil al omenirii.

Cel mai recent CD era împreună cu trio-ului lui obişnuit şi se vindea destul de bine.

Cea mai recentă declarație era că avea un frate.

* * *

Pe harta mea, adresa cu care toată lumea părea de acord părea a fi într-o zonă pustie, cam la o zi de condus, aşa că am plecat devreme. Eram sigur că nu voi găsi niciun motel. M-am gândit că voi dormi în maşină. Orice şi oriunde. Aveam de plătit chiria.

Oraşul era atât de rău cum îmi imaginasem. Poate ceva mai rău. Toate casele erau mici şi grupate în jurul a ceva ce arăta ca ruinele arheologice ale unei civilizații anterioare. Un fel de fabrică veche, probabil de zahăr, şi magazinele şi băncile care au urmat, unele în clădiri decente, chiar arătoase, într-un fel modest, cu trei etaje, toate abandonate cu decade în urmă, acum năpădite de buruieni şi gata să se dărâme. Am coborât din maşină când am văzut un grup de bărbați. Toți aşteptau ceva. Era în ei un fel de nerăbdare şi certitudinea că va veni ceva.

— Ce vine? l-am întrebat pe un tip.

— Camionul cu pizza, a spus.

A apărut exact la timp şi s-a dovedit a fi noua lor versiune de bar, de când barul lor adevărat a dat faliment. Tipul cu pizza avea halbe de bere într-un răcitor, ceea ce putea să fie sau să nu fie conform cu regulile locului, dar oricum ei au transformat mâncatul pizzei într-un eveniment la care se stătea în picioare, ca şi cum era cel mai bun loc, cu berea jucând rolul berii şi cu pizza jucând rolul cartofilor prăjiți şi al alunelor sărate. Am numărat douăzeci de oameni. I-am spus unuia din ei că îl căutam pe fratele lui Cuthbert Jackson.

— Pe cine? a întrebat el.

— Cuthbert Jackson. Cântă la pian. Are un frate.

— Pe cine? a întrebat un alt tip.

Apoi altul. Toți păreau interesați. Poate că doreau să vorbească despre altceva în afară de pizza.

— E faimos în Franța, am spus.

Nicio reacție.

— Care-i cel mai bătrân de aici? am întrebat.

S-a dovedit a fi un tip de optzeci de ani, mâncând o plăcintă cu ardei iute şi bând o High Life.

— Îți aminteşti al doilea război mondial? l-am întrebat.

— Bineînțeles, a răspuns.

— Cuthbert Jackson a intrat în armată la vârsta de optsprezece ani, iar tu aveai şaisprezece ani în acea vreme. Înainte de asta cânta foarte bine la pian. Probabil l-ai auzit.

— Acel băiat nu s-a întors niciodată.

— Pentru că a stat în Franța.

— Am crezut că a fost omorât.

— Nu a fost. Acum spune că are un frate.

— E tot muzician?

— Aşa ceva.

— Atunci poate că e o metaforă. Ştii cum e, cu artiştii. Poate că a avut vreo revelație spirituală. Ceva despre frăția bărbaților.

— Să presupunem că n-a avut.

— Eşti reporter?

— Mândru de el, am spus, ca şi cum asta plănuisem întotdeauna.

— Pentru cine lucrezi?

— Pentru oricine gata să mă plătească. Chiar acum, o revistă din Franța.

— Noi am crezut că a fost ucis, a spus tipul. De ce ar fi stat în Franța? Nu prea înțeleg cum e asta normal.

— Îi cunoşti fratele? am întrebat.

— Bineînțeles, a spus şi m-a dus câțiva paşi şi a arătat cu restul de plăcintă cu ardei iute spre ultima casă de pe strada următoare.

* * *

Am bătut la uşă, iar aceasta a fost deschisă de alt tip care arăta cam de optzeci de ani. Ceea ce era aproape de adevăr. Cuthbert însuşi avea optzeci şi doi de ani. Fratele lui de mult pierdut trebuia să aibă tot pe acolo. Bătrânul a spus că numele lui era Albert Jackson. I-am spus că un tip de prin părțile astea, pe nume Cuthbert Jackson, devenise faimos în Franța. De curând a adăugat la biografia lui faptul că avea un frate.

— De ce ar fi spus asta? a întrebat Albert.
— Nu e adevărat?
— În emisiunile de televiziune vor adevărul, tot adevărul şi numai adevărul.
— Sunt doar un reporter care pune o întrebare.
— Care e întrebarea?
— Eşti fratele lui Cuthbert Jackson?
— Da, sunt, a spus Albert Jackson.
— Asta-i bine.
— Chiar?
— În sensul că noua biografie se dovedeşte corectă. Viitorii istorici nu vor fi înşelați. În Franța, vreau să spun. Un tip a scris o cartea întreagă despre cinci cuvinte pe care le-a spus.
— Nu l-am văzut de mai mult de şaizeci de ani.
— Ce-ți aminteşti despre el?
— Cânta la pian.
— Ai crezut că a fost ucis în război?
Albert a scuturat din cap.
— Mi-a spus de multe ori. Avea de gând să-i lase să-l ducă peste tot, şi avea de gând să aleagă cel mai bun loc pe care-l vedea, şi avea de gând să rămână acolo. Spunea că dacă războiul dura destul de mult ca să fiu recrutat ar trebui să fac acelaşi lucru.
— Pentru că ar fi putut fi mai bine altundeva pentru un negru?
— Care cântă la pian, bănuiesc. Deşi o mulțime de cântăreți la pian o duc destul de bine chiar aici.
— Ai auzit vreodată despre el?
— O dată. I-am scris ceva şi mi-a răspuns.
— Ai fost surprins că n-a venit niciodată acasă?
— Presupun că puțin, la început. Dar mai târziu, nu atât de mult.
— Mi-ai spune câteva informații de culise despre situația familiei voastre?
— Cred că cineva trebuie să o facă.
— De ce?
— Crezi că biografia e adevărată, dar nu e. Istoricii vor greşi. Nu ştiu de ce a spus ce a spus, că are un frate. Nu sunt sigur ce a vrut. Aş avea nevoie de ceva timp ca să-mi dau seama.
— Nu înțeleg. Tocmai mi-ai spus că tu şi el sunteți frați.
— Suntem.
— Atunci care-i problema?
— Biografia ar trebui să spună că are doi frați.
Ne-am aşezat şi mi-am luat computerul, iar Albert a început să-mi spună povestea, dar imediat ce mi-am dat seama încotro o ia l-am oprit un moment şi am salvat fişierul francez, am deschis un document nou necompletat,

pentru ceea ce simțeam că este adevărata poveste. Îmi amintesc acel moment. Simțeam ceea ce trebuie să simtă un jurnalist.

Un fermier negru pe nume Bertrand Jackson a avut trei fii şi trei fiice, toți la distanță de treizeci de luni unul de altul, toți perfect intercalați din punct de vedere al genului, Cuthbert primul, cel mai mare dintre băieți, care a crescut cântând la pian, apoi a mers la război, apoi s-a stabilit peste ocean. Băiatul mijlociu era Albert, care stătea acolo spunându-mi povestea şi cel mai mic băiat era Robert. Fetele dintre ei erau încântătoare. Mama lor era fericită. Pământul era productiv. Lucrurile mergeau destul de bine pentru un fermier. Se simțea ca un om de vază. Una peste alta, un succes. Avea o singură problemă. Cel mai tânăr fiu, Robert, era slab de minte. Zâmbea întotdeauna, era amabil întotdeauna, dar lucrul la fermă era peste puterile lui. Ceea ce era în regulă. Ceilalți făceau față.

Apoi fermierul a făcut o greşeală. Pentru că se simțea ca un om de vază a încercat să se înregistreze ca să voteze la alegerile prezidențiale. Simțea că era o datorie civică. A continuat să încerce mult timp înainte de a renunța. După aceea, un funcționar i-a spus să nu mai încerce niciodată. Lucrurile s-au răcit. Erau geloşi, bănuia el. Pentru că ferma lui mergea bine. Poate că era puțin dezamăgit. Noiembrie a trecut şi a venit decembrie.

Între timp fermierul i-a găsit lui Robert un loc de muncă la magazinul de unde-şi cumpăra semințele. Proprietarul era un tip alb. Câteodată fiica lui lucra la registre. Venea Crăciunul, aşa că Robert i-a făcut o felicitare. A muncit la ce a scris. A pus acolo, *Sper că-mi vei trimite şi tu o felicitare*. Tatăl ei a văzut, le-a arătat prietenilor lui şi imediat a fost pus la cale un linşaj asupra lui Robert din cauza sugestiei interrasiale indecente. L-au dus pe malul râului, legat de mâini şi de picioare. Tatăl lui, fermierul, a fost pus să privească. Lui Robert i s-a spus că avea de ales. Putea să se arunce singur peste malul râului sau puteau să-l împuşte ei. Oricum urma să ajungă în apă. Urma să se înece. Nimic nu se putea schimba. Robert a spus, *Tată, ajută-mă* şi fermierul a spus, *Îmi pare rău, fiule, nu pot, pentru că mai am patru acasă şi o fermă şi pe mama ta.* Robert s-a aruncat singur. După aceea acelaşi funcționar a venit şi a spus *acum vezi ce se întâmplă.* A spus, *votul nu e pentru tine.*

Albert a spus că i-a povestit totul lui Cuthbert, în cele mai mici detalii, într-o scrisoare lungă. Despre cum n-a apărut nici măcar în ziarul local. Cum poliția locală a scris că a fost un copil neascultător avertizat să nu înoate. Cuthbert a scris înapoi de la Paris, deprimat, dar resemnat. Şi nervos. Luptaseră în război. Cât mai dura asta? După aceea, Albert a încetat să fie surprins că fratele său nu a venit acasă.

* * *

Am condus înapoi trei sute de kilometri pe drumul pe care am venit, am tras un pui de somn pe scaunul pasagerului când am fost obosit şi apoi am pornit din nou. Voiam să lucrez. Dar când am început, n-am putut. Simțeam că din punct de vedere etic povestea aparținea revistei franțuzeşti. Dar era o poveste care nu doream s-o aibă ei. Sau altă națiune. Nu eram sigur de ce. Să nu-ți speli rufele murdare în public, bănuiesc. Uniți rezistăm, dezbinați ne prăbuşim. Clişeele sunt clişee cu un motiv. Mă simțeam ca un jurnalist prost.

Apoi am realizat că şi Cuthbert Jackson făcuse aceiaşi alegere. Prin toți anii de politică. Era Socrate. Ar fi putut să spună o poveste devastatoare. Ar fi putut să-şi ridice exilul la cer. Dar n-a făcut-o. Nu a spus niciodată un cuvânt despre Robert. Mă întrebam dacă ştie exact de ce. Voiam să-l întreb. Pentru un minut m-am întrebat dacă revista mi-ar plăti un zbor la Paris.

În final, am stat acasă şi am scris pur şi simplu, ca pe o descriere. Am scris de fapt, *apropo, domnul Jackson are un frate şi aici locuieşte şi asta face*. Am fost plătit destul cât să-mi scot prietenii la cină. Am vorbit toată noaptea despre tăcerea lui Cuthbert, dar n-am ajuns la nicio concluzie.

LEE CHILD

SECŢIUNEA 7(A) OPERAŢIONALĂ



LEE CHILD

SECŢIUNEA 7 (A) OPERAŢIONALĂ

Titlul original: *Section 7(A) (Operational), 2010*
Traducerea: Ştefi Todo

Echipa s-a întâlnit prima dată într-o marți seara târziu în apartamentul meu. Nu a fost progresul treptat, obişnuit în acest proces; n-am avut niciunul, şi apoi i-am avut pe toți. Apariția lor bruscă, o unitate completă, era cu siguranță plăcută, dar şi neaşteptată şi, prin urmare, eram mai puțin recunoscător decât aş fi putut să fiu sau ar fi trebuit să fiu, pentru că am fost imediat atent la implicațiile negative. Am fost lucrat? Au venit cu o agendă proprie? Am început procesul cu câteva zile înainte, în modul obişnuit, ceea ce însemna să fac tentative de abordare a jucătorilor-cheie, sau cel puțin să las să ştie anumite *tipuri* de jucători-cheie că eram pe piață şi în mod normal procesul ar fi continuat un număr de săptămâni, prin adăugare, un angajament obținut aici, un al doilea acolo, cu o cascadă de recomandări şi sugestii personale, urmate de recrutarea atentă făcută de specialişti, până când totul era în final la locul lui.

Dar au venit toți deodată. Eram reticent să cred că aşa ceva era un răspuns la reputația mea; la urma urmei, reputația mea nici nu a crescut nici nu a scăzut în valoare de mulți ani şi nu am avut niciodată un răspuns ca acesta înainte. Simțeam că nu e nici ca răspuns la anii mei de experiență; adevărul era că fusesem de mult trecut pe linie moartă şi, în general, simțeam că apelul meu a fost atenuat de prea multă familiaritate. De aceea căutam calul de dar la dinți: aşa cum am spus, eram suspicios. Dar am observat că păreau să nu se cunoască unul pe celălalt, ceea ce era liniştitor şi mi-a îndepărtat temerile de o conspirație anterioară împotriva mea, iar ei, cu siguranță, se purtau cu mine cu atenție: nu aveam sentimentul că aş fi un pasager pe propria-mi navă. Totuşi am rămas suspicios, ceea ce a încetinit lucrurile; şi cred că i-am şi ofensat puțin, cu răspunsul meu oarecum rece. Dar mai bine să fii sigur decât să-ți pară rău, ceea ce simțeam că era un sentiment pe care mă puteam baza că ei îl vor înțelege.

Sufrageria mea nu e mică – au fost două camere înainte să dărâm peretele dintre ele – dar chiar şi aşa, cumva era aglomerat. Eu stăteam

fumând pe o canapea de pe care puteam să-i văd, iar ei stăteau în semicerc în fața mea, trei dintre ei umăr la umăr pe o canapea vizavi de a mea şi ceilalți pe mobilă adusă din alte camere, cu excepția a doi bărbați pe care nu i-am întâlnit înainte, care stăteau în picioare unul lângă altul, aproape de ceilalți. Amândoi erau înalți şi solizi şi întunecați, şi amândoi se uitau la mine având pe față expresia unor infanterişti amărâți, parțial resemnați şi stoici, şi parțial rugătoare, ca şi cum ar fi făcut apel la mine să nu-i trimit prea repede la moarte. Erau în mod clar infanterişti – ceea ce, evident, aveam nevoie – dar nu erau de tipul celor mai nefericiți, firavi recruți: într-adevăr, cum ar fi putut să fie? Erau voluntari, ca toți ceilalți. Şi erau specimene fizice bune, fără îndoială instruiți şi letali în toate modurile în care aveam nevoie să fie. Purtau costume care erau excelente din punctul de vedere al croielii şi materialului, dar uzate şi lustruite acolo unde stăteau strânse pe muşchii tari.

Erau şi două femei. Ele au tras scaunele din bucătărie şi s-au aşezat pe ele, în spatele şi în dreapta celor trei bărbați de pe canapea – un fel de aranjament la mezanin. Recunosc că am fost dezamăgit că erau doar două: o combinație de două femei şi opt bărbați era la granița inacceptabilului, la nivelul standardelor actuale ale comerțului nostru şi am fost reticent să critic deschis, dacă aş fi putut evita asta la început. Nu critici publice, desigur – publicul, în general, nu era total conştient de ceea ce făceam – ci critica din interior, de la genul de paznici profesionişti care ar putea influența misiunile viitoare. Şi nu eram impresionat de genul de femei care se plasau singure uşor în spatele bărbaților: simțeam că vorbea despre felul de subordonare pe care aş încerca în mod normal să o evit. Totuşi, arătau foarte bine, ceea ce m-a încântat în acel moment, dar a întărit doar anticiparea problemelor viitoare. Ambele purtau fuste, niciuna excesiv de scurtă, dar urcarea lor pe scaunele înalte îmi arăta mai mult din coapse decât simțeam că intenționaseră. Ambele purtau ciorapi negri, despre care admit deschis că sunt preferații mei pentru picioarele cu forme frumoase, şi am fost cu adevărat distras în acel moment. Dar apoi m-am convins singur – numai cu titlu provizoriu, întotdeauna sub rezerva confirmării – că sunt profesioniste serioase şi că într-adevăr sunt văzute ca atare, aşa că, pentru moment, am lăsat grijile mele deoparte şi am continuat.

Bărbatul din dreapta adusese fotoliul pe roți din hol, dar nu şi scăunelul pentru picioare. Stătea în fotoliu, lăsându-se pe spate în el cu picioarele încrucişate la nivelul genunchilor şi lăsa o impresie elegantă. Purta un costum gri. Am presupus de la început că era omul meu de legătură cu guvernul şi s-a dovedit a fi adevărat. Lucrasem cu mulți bărbați la fel şi simțeam că pot avea încredere în obiceiurile şi abilitățile lui. Aşa se fac greşelile, bineînțeles, dar eram încrezător că nu fac una în acea seară. Singurul lucru care mă nelinişte a era că şi-a aşezat scaunul cu câțiva centimetri mai departe de restul grupului decât era strict necesar. Aşa cum am spus, sufrageria mea nu e mică, dar nici nu are un spațiu infinit: acei

câţiva centimetri în plus erau greu de câştigat. În mod clar spunea ceva despre nevoie sau atitudine şi m-am avertizat de la început că trebuie să fiu atent la asta.

Scaunele mele din sufragerie sunt modelul Tulip făcute de designerul finlandez Eero Saarinen; amândouă flancau acum canapeaua din fața mea şi erau ocupate de bărbați despre care am presupus că vor fi coordonatorul meu de transport şi expertul meu în comunicații. Inițial nu le-am dat prea multă atenție bărbaților deoarece scaunele în sine m-au distras: Saarinen proiectase şi centrul de zbor TWA de la aeroportul John F. Kennedy – sau Idlewild, cum se numea pe atunci – a cărui clădire devenise pe bună dreptate un model şi un simbol absolut al vremurilor ei. Amintea de zilele în care simplul cuvânt *avion* însemna mai mult mai mult decât un simplu motor cu propulsie. Avion cu reacție, vacanțe cu avionul, călătorii cu avionul... noul Boeing 707, imposibil de rapid şi elegant, strălucirea, orizonturile mai mari, lumea mai mare. În afacerea meu ştim cu toții că ne confruntăm cu legendele a căror cea mai bună lucrare – chiar dacă nu a fost neapărat *realizată* – a fost în mod incontestabil *înrădăcinată* în acea epocă irepetabilă. Periodic mă simt total nepotrivit pentru provocare şi într-adevăr, timp de câteva minute, în acea seară am simțit că aş vrea să-i trimit pe toți de acolo şi să renunț chiar înainte de a începe.

Dar m-am liniştit singur, amintindu-mi că noua lume este şi ea provocatoare şi că bătrânii ar lua-o la fugă țipând dacă s-ar confrunta cu genul de lucruri pe care trebuie să le rezolvăm acum – cum ar fi proporția bărbați-femei, de exemplu şi interacțiunile dintre ei. Aşa că nu m-am mai uitat la scaune şi am început să mă uit la bărbați şi nu am găsit nimic îngrijorător. Sincer, transportul e o treabă uşoară – în principal o chestiune de buget şi nu aveam nicio constrângere în privința cheltuielilor. Comunicațiile deveneau mai complexe în fiecare an, dar în general un inginer conştiincios poate face față provocării. Mitul popular că un calculator poate fi exploatat doar de tineri cu piercing-uri ale căror tastaturi erau îngropate sub cutii de pizza şi skateboard-uri era o prostie, bineînțeles. Întotdeauna am folosit exact ce a venit: un tehnician serios cu un comportament măsurat şi precaut.

În stânga, pe canapeaua de vizavi de mine era cel pe care l-am considerat cârtița noastră. Eram atât mulțumit, cât şi îngrijorat de el. Mulțumit, în sensul că era evident că se născuse în țară, aproape sigur în Teheran sau în una din suburbiile apropiate. Asta era indiscutabil. ADN-ul lui era absolut corect; eram sigur că era absolut autentic. Ceea ce era dincolo de ADN-ul lui mă îngrijora. Eram sigur că dacă aş investiga mai departe aş afla că a părăsit Iranul în tinerețe şi a venit în America. Ceea ce în general era cel mai bine pentru cârtițe: autenticitate etnică de necontestat şi loialitate de partea noastră de necontestat. Dar – şi poate că eu sunt mai sensibil la această problemă decât colegii mei – acei ani de formare în America au lăsat urme

atât fizice cât şi mentale. Cerealele îmbogățite cu vitamine, laptele, cheesburgerii – toate fac diferența. Dacă, de exemplu, să presupunem în mod bizar, că acest tânăr ar avea un frate geamăn care a rămas în urmă şi acum i-aş compara unul lângă altul, nu am nicio îndoială că această cârtiță a noastră ar fi cu trei centimetri mai înalt şi cu cel puțin trei kilograme mai greu decât fratele său. Nu e mare lucru, ai putea spune, sincer, şi aş putea fi de acord – doar că *felul* de centimetri şi *felul* de kilograme contează. Trei centimetri *americani*, plini de încredere contează mult. Trei kilograme americane – pe piept şi umeri, nu pe burtă – contează enorm. Dacă o să am timp să-l fac să piardă din greutate şi să-şi corecteze poziția rămâne de văzut. Dacă nu, după părerea mea, vom porni la acțiune cu o sursă majoră de nesiguranță chiar în inima operațiunii noastre. Pe de altă parte, când am fost siguri, în afacerea noastră?

La celălalt capăt al canapelei de vizavi de mine era trădătorul nostru. Era puțin trecut de vârsta de mijloc, neras, puțin cam gras, puțin cărunt, îmbrăcat într-un costum mototolit, în mod clar clar produs de un croitor străin. Cămaşa era şifonată, închisă la gât şi nu purta cravată. Ca toți trădătorii putea fi motivat ori de ideologie, ori de bani, ori prin şantaj. Speram să se dovedească a fi banii. Eram suspicios la ideologie. Bineînțeles că îmi dă un sentiment plăcut când un om riscă totul deoarece crede că țara mea e mai bună ca a lui; dar o asemenea convingere aduce cu ea izul fanatismului, iar fanatismul este în mod inerent instabil, chiar rapid schimbător: în mintea încinsă a unui fanatic, chiar şi o banală imaginație poate duce la o încăpățânare de catâr. Şantajul este şi el schimbător: ceea ce este jenant într-o zi s-ar putea să nu rămână aşa pentru totdeauna. Gândiți-vă în urmă: homosexualitatea şi infidelitățile provocate au produs bogății peste măsură. Am mai da acelaşi răspuns astăzi? Cred că nu. Banii dau dependență. Cei care îi primesc prind gustul şi nu pot renunța. Informațiile din interior ale băiatului nostru erau în mod clar absolut cruciale, aşa că speram că a fost cumpărat şi plătit, altfel am fi adăugat un al doilea strat de incertitudine în amestec. Nu, după cum am mai spus, că nu e întotdeauna incertitudine în inima a ceea ce facem: dar ce-i prea mult e prea mult. Atât şi nimic mai mult.

Între cârtiță şi trădător era bărbatul care era în mod clar destinat să conducă operațiunea. Era ceea ce cred că toți ne-am dori în acea poziție. În particular cred că un grafic referitor la creşterea şi scăderea capacităților mentale față de cele fizice la bărbați ar arăta vârful clar pentru ambele la vârsta de treizeci şi cinci de ani. Înainte – atunci când am avut de ales - am lucrat cu bărbați nu mai tineri de atât şi nu trecuți de patruzeci de ani. Am estimat că bărbatul din fața mea se încadra exact în acel interval. Avea corpul compact, nici uşor, nici greu, în mod clar simțindu-se bine în mintea şi trupul său şi în mod clar simțindu-se bine în privința competențelor. Probabil ca în prima ligă la baza a doua. Ştia ce face şi putea să o facă toată ziua, dacă

trebuia. Nu era arătos, dar nici urât; din nou, comparaţia atletică era, aşa simţeam, apt.

— Bănuiesc că e spectacolul meu, a spus el.

— Greşeşti. E al meu, am spus.

Nu eram sigur cum să caracterizez felul în care vorbea: era un om umil care pretindea că nu este? Sau era un bărbat arogant pretinzând că este umil pretinzând că nu este? Evident era o întrebare. Trebuia să-mi dau seama, aşa că nu am mai vorbit. Doar am aşteptat răspunsul lui.

A venit sub forma unui început de gest fizic: a bătut aerul în faţa lui, cu mâna dreaptă, cu încheietura mâinii şi cu palma spre mine. Era o mişcare prin care intenţiona în mod clar să mă calmeze, dar era şi un gest de supunere, înrădăcinat în obiceiurile străvechi: îmi arăta că nu este înarmat.

— Bineînţeles, a spus el.

I-am imitat gestul: am bătut aerul, încheietura spre el, palma deschisă. Am simţit că repetiţia întăreşte semnificaţia; am intenţionat ca gestul să spună, *Bine, nicio problemă, nicio supărare, să rejucăm punctul*. Interesant că din nou gândeam, în mod inconştient, în metaforele sportive. Dar asta era o echipă, la urma urmelor.

Am spus cu voce tare:

— Tu eşti conducătorul *pe teren*. Eşti ochii şi urechile mele. Trebuie să fii, cu adevărat. Nu pot şti ceea ce tu nu ştii. Dar să fie clar. Nicio acţiune independentă. Tu poţi fi ochii şi urechile, dar eu sunt creierul.

Probabil a sunat prea defensiv, în mod inutil: aruncând deoparte modestia, aşa cum trebuie din când în când, am fost, în cele din urmă, destul de bine cunoscut de o parte mică a celor interesaţi, pentru multele mele operaţiuni de succes care se ocupau de câte un individ teribil de încăpăţânat. Eram competent în rolul meu, fără discuţie. Ar fi trebuit să am puţin mai multă încredere în mine. Dar era târziu şi eu eram obosit.

Omul de legătură al guvernului m-a salvat.

— Trebuie să vorbim exact despre ce vom face, a spus el.

Ceea ce m-a surprins un moment: de ce am adunat o echipă înainte ca misiunea să fie definită? Dar avea dreptate: în afară de faptul că vom merge în Iran – şi să recunoaştem, acum toţi mergem în Iran – niciun detaliu nu a fost încă stabilit.

— Trebuie să fie despre capacitatea nucleară, a spus trădătorul.

— Bineînţeles – ce altceva e acolo, într-adevăr? a spus una dintre femei.

Am observat că avea o voce încântătoare. Caldă şi puţin intimă. În spatele minţii mele m-am întrebat dacă aş putea s-o folosesc într-un rol de seducţie. Sau îmi va crea şi mai multe probleme, cu puterea ei?

— E problema influenţei regionale, a spus omul de la comunicaţii. E important? Dar hei, ce ştim?

— Influenţa lor regională depinde în totalitate de ameninţarea nucleară, a spus omul de la guvern.

I-am lăsat să vorbească aşa o vreme. Eram bucuros să ascult şi să observ. Am văzut că cei doi duri din spate se plictiseau. Aveau pe față expresia *e peste nivelul meu.*

— Putem pleca? a întrebat unul. Ştii ce fel de lucruri putem face noi. Poți să ne dai detaliile mai târziu. E în regulă?

Am aprobat din cap. Era în regulă pentru mine. Unul dintre ei s-a uitat înapoi de la uşă cu expresia de mai devreme: *Nu ne trimite să murim prea repede.*

Bieții infanterişti. În tăcere le-am promis că nu-i voi trimite. Ceilalți erau încă adânciți în discuție. O suceau şi o învârteau şi se refereau la una şi la alta. Felul în care fotoliul pe roți era aproape de podea făcea ca fața bărbatului de la guvern să fie exact lângă partea dreaptă a picioarelor femeii. L-am invidiat. Dar el nu era impresionat. Era mai interesat să filtreze tot ce s-a spus prin lentilele înguste ale propriilor preocupări. La un moment dat a ridicat privirea către mine şi m-a întrebat direct:

— Exact, cât de mult deranj vreți pentru Departamentul de Stat?

Ceea ce nu era o întrebare atât de prostească precum suna. Era un adevăr etern că puteai obține foarte puține fără să superi într-o anumită măsură Departamentul de Stat. Şi exact de asta lucram cu oameni de legătură: au fost în mijlocul furtunii suficient de mult ca să putem să ducem la capăt orice operațiune era atunci în joc. M-am gândit că întrebarea lui implica o ofertă: ar face ce era nevoie. Ceea ce am considerat atât generos cât şi curajos.

— Fiți atenți, cu toții, am spus eu. Voi încerca să fac toată treaba pe cât de liniştită şi fără probleme se poate. Dar toți suntem adulți. Ştim cum merge. Vă voi solicita un efort suplimentar dacă va trebui.

După aceea, coordonatorul de transport a pus o întrebare legată de subiect, dar mai lumească:

— Pentru cât timp ne angajăm?

— Optzeci de zile, am spus. Nouăzeci, maximum. Dar ştiți cum este. Nu vom fi pe tren în fiecare zi. Vreau să vă planificați toți şase luni. Cred că aşa e realist.

Afirmație care a liniştit lucrurile puțin. Dar în final toți au aprobat din cap şi au fost de acord. Ceea ce, din nou, consideram că era curajos. Ca să folosesc o altă metaforă din sport, ştiau regulile jocului. O operațiune care ținea şase luni, în străinătate pe teritoriu ostil, producea în mod sigur pierderi. Eu ştiam asta şi ei ştiau asta. Unii dintre ei nu se vor întoarce acasă. Dar niciunul dintre ei nu s-a clintit.

A mai fost cam o oră de discuții, apoi încă o oră. Am simțit că am ajuns să îi cunosc pe toți atât cât aveam nevoie. Nu au plecat decât când se făcuse aproape dimineață. Mi-am sunat editorul imediat ce au ieşit pe uşă. M-a întrebat cum eram, ceea ce de fapt însemna, din partea unui editor:

— Ce ai pentru mine?

I-am spus că sunt înapoi în joc cu ceva destul de bun şi că într-un termen limită de şase luni aş putea să finalizez. M-a întrebat ce este şi i-am spus că era ceva ce a apărut când eram pe val. Am folosit tonul pe care îl folosesc întotdeauna cu ea. Era nesigură dacă vorbesc serios sau nu. Aşa că a întrebat din nou. I-am spus că am deja personajele şi că intriga va evolua pe parcurs. În principiu, în Iran. Ca o glumă personală am formulat toată chestia în limbajul pe care-l putem vedea în recenziile comerciale, dacă ele există: am spus că nu va depăşi limitele genului, dar ar fi un exemplu solid pentru el.

SFÂRŞIT

MICKEY FERRON

LEGEA JUNGLEI



MICKEY FERRON

LEGEA JUNGLEI

versiunea în limba română

UNCRIS

La 16.11.1974, prin Radio-Telescopul Arecibo a fost trimis în adâncul spațiului un semnal conținând detalii despre cum poate fi localizat Pământul.
Astăzi are loc Primul Contact…
…dar nu așa cum ați fi crezut.

Aceasta este *Legea Junglei* –
la fel de veche și adevărată precum cerul;
Lupul care o va respecta va prospera,
iar Lupul care o va încălca trebuie să moară.
Legea acționează în ambele sensuri…
Pentru că -
Puterea Haitei este Lupul,
iar Puterea Lupului este Haita.

- *Rudyard Kipling*

Pe când soarele apunea peste nemărginita pădure alaskană, un sunet ascuțit de rupere a spart liniștea atotstăpânitoare. Când sunetul a răsunat peste întinderea pustietății, a apărut o singularitate punctiformă, atât de mică încât era indistinctă în întunericul înconjurător. Punctul avea un micron în diametru. Ca să acopere vârful unui ac hipodermic, era nevoie de o sută microni. E greu de explicat în termeni științifici tehnologia necesară pentru a crea această singularitate punctiformă când cunoștințele sunt mult prea îndepărtate în viitor. Pentru ca acest punct cu diametrul de un micron a penetrat câmpul spațiu/timp al planetei noastre cam la fel cum un țânțar își găsește calea printre straturile epidermice ale pielii. La fel ca țânțarul, micro-mecanoreceptorii au sondat, căutând zone de minimă rezistență, perforând și înaintând prin nivele și straturi invizibile. Până ce, în final, au găsit un punct infinitesimal, unde câmpul spațiu/timp al Pământului era cel mai subțire și, pur și simplu, au perforat o gaură prin el.

Inițial, orificiul a apărut la un metru deasupra solului pădurii, menținându-și poziția în timp ce se expanda gradual. În mai puțin de un minut, gaura a crescut la un milimetru, continuând să expandeze exponențial. După două minute a crescut la un metru. După ce a atins un diametru perfect circular de doi metri și-a stopat expansiunea. În jurul perimetrului deschiderii zumzăia energia brută. Descărcări electrice galben strălucitoare se arcuiau de la o margine la alta creând forme caleidoscopice.

Prin deschizătură a ieșit o Creatură. Călătorise de pe planeta sa pentru a intra pe a noastră. Strecurându-se printre praguri, trecând în universul nostru. Existând pentru o nanosecundă în două realități diferite peste spațiu și timp. Deschiderea către o altă lume s-a închis în urma ei. Pur și simplu a încetat de a mai fi, lăsând Creatura în urmă, pentru a livra un răspuns la invitația Pământului.

16 Noiembrie 1974,
Radiotelescopul Arecibo din Puerto Rico.

Oamenii de știință au emis timp de trei minute un mesaj radio interstelar; scopul mesajului a fost acela de a fi recepționat și descifrat de inteligența extraterestră. Doar cu *zero* și *unu*, 1679 cifre binare, informau ființele inteligente din spațiu unde anume, cu precizie, se aflau oamenii și cum arătau fizic. Mesajul conținea detalii despre elementele chimice ale ADNului uman, și date despre mediu și demografie.

Mesajul era purtat de unde radio care călătoreau cu viteza luminii către centrul Căii Lactee. Spațiul fiind inimaginabil de vast, oamenii de știință nici nu se așteptau ca mesajul să ajungă în centrul galaxiei înainte de 25.000 de ani. Și pentru că răspunsului prin aceleași mijloace i-ar fi trebuit alte 25.000 de ani ca să sosească, e de presupus că oamenii de știință de la Institutul SETI (*Search for Extra-terrestrial Intelligence*) nu se așteptau să primească vreun răspuns prea curând. Se înșelau. Rău de tot.

Este uimitoare naivitatea acestor așa ziși experți spațiali în trimiterea unui asemenea mesaj. Naivi prin ideea lor de a furniza aiurea informații vitale despre existența noastră unei forme de viață extraterestră. Naivi, pentru că se așteptau ca aceste ființe extraterestre, inteligente, să fie binevoitoare cu noi. Să ne întâmpine cordial, cu brațele deschise. Nici o clipă nu s-au gândit că propria noastră istorie ne oferă lecții importante despre ce se întâmplă când civilizații diferite intră în contact. Întrebați-i pe cartaginezi și babilonieni. Întrebați-i pe egipteni și asirieni. Întrebați ultimele triburi sud-americane, adăpostite în pădurea tropicală tot mai restrânsă, sau pe amerindienii din America de Nord care timp de 12.000 de ani au străbătut preriile, înainte ca sosirea omului alb să le schimbe modul de viață pentru totdeauna. Istoria noastră ne spune repetat și apăsat că, atunci când o civilizație avansată întâlnește una mai primitivă, aceasta din urmă încetează să mai existe.

Călătorind cu 300.000 km/s, radio-mesajul Arecibo a ajuns la limita sistemului nostru solar în mai 1975, a trecut de *Alpha Centauri* în martie 1978 și *Ross* 128-b în octombrie 1985. În iunie 1988 mesajul a trecut de *Wolf* 1061-d și *Gliese* 832-c în 1990, transmisia trecând printre stelele *Eridian* în 1994, și dincolo de 61 *Virgins*-b în iulie 2002. Încă nedetectat și neauzit.

Transmisia de la Arecibo a mai călătorit încă 17 ani fără răspuns. În 2019, în Constelația *Aquarius* mesajul a ajuns într-un sistem planetar ce orbita în jurul unei stele pitice numită de umanitate *Trappist*-1. La fel ca în propriul nostru sistem solar, gravitația a aranjat planetele *Trappist* pe orbite diferite față de steaua lor. Una dintre planete, *Trapist*-1e, îndeplinește criteriile principiului *Goldilocks* și prin coincidență, are aproximativ aceeași mărime ca propria noastră planetă. Precum Pământul*, Trappist-1e* are o atmosferă compactă cu o masă comparabil; la fel și densitatea, temperatura și gravitația. Suprafața planetei este acoperită cu zone de lichid, foarte similar cu apa de pe Pământ. *Trappist-1e* seamănă cu Pământul, doar că se află la 39 ani lumină depărtare, rotindu-se în jurul unei alte stele, muribunde.

Aici, în cele din urmă, mesajul Arecibo a fost interceptat și descifrat, într-o lume aflată la 369 trilioane de kilometri depărtare de Pământ. Totuși, deși transmisiunea și-a continuat misiunea, tot mai adânc în spațiu, locuitorii de pe *Trappist-1e* nu au trimis un mesaj radio reciproc către Pământ.

În schimb, au trimis Creatura care acum stătea singură în sălbăticia întunecată alaskană.

Avea doi metri înălțime și o formă cilindrică. Cu niște membrane ce-i înconjurau baza, Creatura utiliza un fel de locomoție ondulatorie, similară speciilor de șerpi de pe Pământ, pentru a se deplasa neauzită pe solul pădurii. Creatura nu avea echivalentul unei guri, pentru că nu avea nevoie să respire, nici să ingereze lichide sau solide pentru a se alimenta. Cu mult timp în urmă, civilizația Creaturii s-a adaptat să valorifice puterea stelei pitice, convertind energia solară printr-un proces avansat de fotosinteză. Nu comunicau printr-un limbaj audibil, având dezvoltată telepatia, care le permitea comunicarea instantanee între grupuri și indivizi. Trupul avea o construcție robustă, evoluat și adaptat la forțele gravitaționale existente în lumea sa. În afara unei rețele circulare de senzori plasați în partea de sus a corpului, exteriorul îi era protejat de solzi groși, suprapuși.

Deși Creatura nu avea picioare, avea ceea ce un om ar fi considerat a fi *brațe*, dar o comparație mai apropiată ar fi fost cu niște tentacule. În jurul trupului tubular, erau poziționate șapte tentacule terminate cu câte un tampon plat și larg, similar unei palme umane; iar pe fața internă a fiecărui tampon, mii de mici filamente senzitive filtrau informațiile din mediul înconjurător, fiind echivalentul simțurilor omenești.

Cele șapte tentacule, înfășurate în jurul torsului Creaturii în spirală descendentă, precum iedera, s-au desfășurat încet, cu o eleganță sincronizată, când Creatura a început să execute sarcinile pentru care fusese trimisă pe Pământ. Catalogarea tuturor tipurilor de forme de viață găsite pe o rază de 50 m de punctul de emergență. Creatura a detectat o faună mică în interiorul florei, insecte și variate mici mamifere, dar nici un organism nu se potrivea cu mamiferul biped, care se autonumea *om*.

Mesajul Arecibo stabilea că înălțimea medie a omului este de 1,753 m, cu o structură genetică compusă în principal din hidrogen, carbon, azot și fosfor. Mesajul confirma structura genetică a tuturor formelor de viață de pe Pământ, ca fiind o *scară* în dublu helix, aceeași pe care o avea *Viața* de pe planeta natală a Creaturii. Informația demografică conținută în mesajul Arecibo a fost folosită pentru a selecta locația sosirii Creaturii pe Pământ. Absența semnăturilor în

infraroșu însemna absența tehnologiei, adică absența activității umane. Se părea că pe o rază de 100 km nu există nici o activitate umană.

Creatura a continuat scanarea vegetației din împrejurimi, înregistrând diferite tipuri de copaci, arbuști, plante și iarbă. Pentru că Creatura avea o structură bazată pe siliciu, împărtășea mai multe similarități cu plantele de pe Pământ decât cu fauna bazată pe chimia carbonului – care este structura a 75% din viețuitoarele de pe Pământ. Temperatura ambientală confirma că această zonă este habitabilă. Delicatele filamente-senzori de pe tampoanele Creaturii au măsurat componentele chimice ale atmosferei terestre. Procentul de 78% azot era inconfortabil, dar respirabil. Însă cei 21% oxigen erau o mare problemă. Deși nu avea nevoie să respire gazele ambientale ca să existe, proprietățile corozive ale unui nivel de oxigen atât de ridicat vor fi greu de suportat. Programată să rămână în acest loc timp de 2,42 ore terestre, Creatura a calculat că exteriorul ei ar trebui să reziste atmosferei Pământului durata necesară de timp ca să-și completeze misiunea.

Creatura a încheiat evaluarea atmosferică: argon 0,93%, bioxid de argon 0,04%, cu urme de heliu, hidrogen, metan, neon și kripton. Deși nu ideală, atmosfera terestră nu va stânjeni Planul.

Dacă Creatura găsea Pământul adecvat, atunci după reîntoarcerea sa acasă, va începe desfășurarea unei ofensive pentru eliminarea populației umane de pe această planetă. Va fi reținut doar un număr minimal, care să îndeplinească diverse activități de terraformare pentru reducerea azotului excesiv și a oxigenului din atmosferă. Subjugarea rasei umane urma să fie rapidă și terminată în trei zile terestre.

Planul necesita portaluri care să penetreze câmpul spațiu/timp dintre Acasă și Pământ în mii de zone izolate, pe toată suprafața planetei. Prin aceste portaluri vor invada armate numeroase care vor eradica simultan întreaga rezistență. Umanitatea nu va avea nici un loc unde să se ascundă; eradicare până în pragul extincției va avea loc concomitent pe toată planeta.

Creatura nu simțea animozitate pentru locuitorii umani ai Pământului. Emoții precum dușmănia, ca de altfel orice emoție, încetase demult să existe la cei de Acasă. Decizia de a înlătura omenirea de pe această planetă fiind pur necesară și logistică. Terra avea un mediu planetar similar cu cel de Acasă, iar locuitorii acestei lumi trebuiau să se extindă pentru a supraviețui ca civilizație.

Își trimiseseră propriile sonde în întunericul spațiului nemărginit, căutând în van planete locuibile. În urmă cu patru luni de-ale lor, mesajul Arecibo a ajuns

Acasă, punând la dispoziție o posibilă soluție pentru expansiune și supraviețuire. O lume nouă. O planetă nouă. Un nou început. Terra.

Creatura și-a petrecut 52% din timpul acordat misiunii executând hărți ale pozițiilor constelațiilor de pe cerul de deasupra, când senzorii săi au identificat multiple forme de viață care se apropiau dinspre nordul polar. Printr-o serie de pulsuri instantanee, Creatura monitoriza progresul formelor de viață, senzorii analizând traiectoria pe care avansau. Veneau direct către poziția sa curentă, unde vor ajunge peste 0,19 ore terestre. Imperturbabilă, Creatura a continuat evaluarea programată referitoare la poziția pământului și spațiul înconjurător din sistemul solar.

În partea superioară a trupului creaturii, pielea s-a separat dezvăluind un mușchi vibrator în formă de calotă. Mușchiul era dotat cu milioane de pixeli ca receptori, asigurând un câmp vizual de 360^0. Versiunea de simț vizual al creaturii funcționa prin interpretarea obiectelor, utilizând diverse lungimi de undă ale luminii, fiecare adaptată pentru anumite medii. Pe când formele de viață se apropiau, Creatura și-a comutat senzorii pe infraroșu, îmbunătățind condițiile de lumină slabă cu abilitatea de a detecta semnătura emisă de căldura corporală. O verificare a cronometrului său intern i-a arătat că mai sunt 1,18 ore terestre până la redeschiderea portalului. Timpul estimat până la contactul cu formele de viață: 0,16 ore terestre. În liniștea din întunecatul ținut păduros al Alaskăi a reluat colectarea de informații asupra mediului înconjurător.

#

M12 s-a așezat cu capul întors într-o parte și cu piciorul din spate a încercat să-și elimine colierul GPS din jurul gâtului. Detalii despre traseul parcurs și locațiile în care ajungea erau transmise în fiecare oră către un satelit de monitorizare. După ce erau descărcate, informațiile erau folosite pentru a-i marca harta arealului și locațiile, în diverse perioade ale anotimpurilor alaskane.

M12 fusese *împușcat* cu o săgeată cu Telazol anul trecut, din elicopter, și i se atașase un colier în cadrul Programului "*Wildlife* & *Fisheries*" pentru monitorizarea populației de lupi din Alaska.

Datorită izolării și inaccesibilității zonei, trecuseră mulți ani de când nu mai fusese desfășurată o asemenea acțiune. Dar, în decada anterioară, succesul Programului Yellowstone de reintroducere a marelui lup cenușiu în parcurile naționale, a trezit atenția Americii și chiar a întregii lumi. Lupii din Yellowstone au

devenit celebrități canine prin documentarele câștigătoare de premii, așa că, oamenii au dorit să afle mai multe despre lupi. Nici un alt lup nu a rămas mai necunoscut și mai misterios decât McKenzie din nord-vest[1].

M12 a devenit el însuși o mică celebritate în cadrul Programului ”*Wildlife & Fisheries*” pentru că era doar al doisprezecelea lup Mckenzie, căruia i s-a aplicat colier în regiunea McCarthy din Parcul Național *Wrangell St. Elias*. Dacă semnalul lui M12 s-ar fi menținut în aceeași poziție timp de două zile sau dacă înceta să mai fie transmis, Departamentul ”*Wildlife & Fisheries*”, ar fi cercetat pădurile alaskane căutându-l pentru a afla cauza.

M12 aparținea haitei McCarthy, care trăia în valea mărginită de munți înalți, între frontierele americană și canadienă. Teritoriul sălbatic, protejat, se întindea pe o suprafață de peste 80 milioane km^2, acoperind o zonă mai mare decât Scoția, ceea ce îl făcea cel mai mare și mai izolat Parc Național din America de Nord.

Evoluția făcuse ca lupii să-și poată sincroniza pe fazele somn, astfel încât membrii haitei să doarmă în faze diferite pe timpul nopții, asigurând siguranța haitei față de un atac prin surprindere. Masculul și femela alfa din haita McCarthy nu dormeau în faze, unul dintre multele privilegii ale celor aflați la comandă. În schimb se odihneau, spate în spate, în mijlocul ascunzișului, cu stomacurile pline cu carnea celor doi *caribou* pe care-i vânaseră în acea zi. M12 stătea de veghe la marginea haitei. Cu ochii atenți, urechile ciulite în toate părțile, cercetând sunetele nopții alaskane. Nasul filtra din aerul serii orice miros străin de haită, de vale, de pădure.

M12 a încremenit ca o statuie când a detectat ceva ce nu aparținea pădurii la sud-est de vizuină. Primul indiciu a fost un *crack* ascuțit, asemănător cu sunetul puternic făcut de ruperea gheții datorită fisurilor interne. Ca frecvență, era mult deasupra capacității auditive a oamenilor. Dar nu și pentru cele două milioane de ani de evoluție ale auzului de vânător al lui M12.

Întinzându-și gâtul în sus, M12 a slobozit un urlet intens care a trezit din somn întreaga haită. În câteva secunde, toți lătrau și mârâiau către prezența neidentificată și nevăzută care a îndrăznit să intre în pădurea lor. Ceva necunoscut le-a invadat *casa*. Teritoriul bogat controlat de haită le asigura din plin hrana de-a lungul tuturor anotimpurilor. În mod constant, alte haite făceau incursiuni în interior și de fiecare dată se confruntau cu ferocitatea lupilor McCarthy. Această vale, teritoriul și existența, le depindeau de menținerea dominanței lor. Cu cei doi alfa în frunte, haita McCarthy a plecat să cerceteze sursa intruziunii.

---

[1] Lupul nord-vestic (Canis lupus occidentalis), lupul din Valea MacKenzie, lupul din Munții Stâncoși, lupul alaskan/canadian – este o subspecie de lup cenușiu din vestul Americii de Nord.

Se deplasau cu o viteză constantă de 8 km/h pe potecile făcute de cerbi, schimbând periodic locul din frunte, în direcția în care percepția lor canină a înțeles că ar fi ceva neobișnuit în pădurea *lor*.

Nu după mult timp, adierea vântului le-a adus un miros ciudat, nemaiîntâlnit până atunci. Urma nefamiliară le dădea o direcție clară a prezenței neobișnuite și haita a mărit ritmul ca să ajungă la sursă.

M12 asigura spatele însoțit de cele două surori ale sale, care vor părăsi în curând haita McCarthy împreună cu el. Când va reveni lumina zilei, M12 și surorile sale se vor muta către marginea văii și-și vor alcătui propria haită. Amândouă erau niște lupi puternici, una având blana într-un amestec de gri cu alb, iar cealaltă, un argintiu luminos din cap până la coadă. M12 însuși era o imagine în oglindă a masculului alfa. Avea trei ani, blana deasă de culoarea nopții cele mai întunecate, și cântărea mai mult de 60 kg. Singura diferență dintre M12 și fratele său era un mic petic alb de pe fruntea lui M12, care i-a adus porecla de '*Black Beauty*' dată de *ranger*ii de la "*Wildlife & Fisheries*". Restul lupilor din haita McCarthy aveau blana groasă într-un amestec de pete cu toate nuanțele de cenușiu, argintiu, negru și alb. În număr de 42, se coordonau perfect, ca o companie, o haită. Fiecare înțelegând din instinct născut că supraviețuirea depindea de acțiunea comună, ca un tot.

Poemul lui Rudyard Kipling '*Legea jungle*i' descrie cel mai bine acest mod de viață: '*Puterea haitei este lupul, iar puterea lupului este haita*'.

Haita a ajuns într-un luminiș, și, fără pauză, s-au împrăștiat în jurul periferiei, formând un cerc larg în jurul *ființei* necunoscute. Toți ca unul, urmându-și conducătorii alfa, au început să strângă cercul ca să prevină orice încercare de scăpare. Fiecare cu trupurile încordate, cu urechile ciulite, orientate spre înainte. Cu buzele rânjite și colții expuși, cu blana ridicată pe spate și cozile orizontale față de sol.

#

Chiar dacă Creatura percepea o amenințare din partea formelor de viață care o asediau, poziția sa staționară nu lăsa să se vadă nici un indiciu exterior. Câmpul său vizual la 360^0 în infraroșu a evaluat cu calm cele 42 de forme de viață indigene necunoscute. Creatura le-a analizat fiecăreia mărimea și masa, pe baza semnăturii lor termice. Formele de viață care o înconjurau mențineau o distanță stabilă de 10 m. Pentru că nu sesiza un pericol imediat, Creatura a continuat să adune informații, așteptând deschiderea portalului peste 1,02 ore terestre.

#

Înțelegerea lupilor asupra mediului lor și a locuitorilor din acesta era simplistă. Ei trăiau în pădurea care adăpostea toate animalele și toate își aveau locul lor. Teritoriul haitei cuprindea valea și pădurea înconjurătoare. Dincolo de aceasta existau alte haite, care aveau propriile lor teritorii. În teritoriul lor erau animale, iar unele dintre acestea puteau fi periculoase pentru haită. Lupii nu aveau un nume pentru urșii grizzly care cutreierau prin pădure după cum voiau, dar asociau ursul cu faptele cunoscute. Era mai mare, mai puternic și mai dur decât mulți lupi. Avea colți feroci, gheare și un miros specific. Un miros care declanșa un avertisment de supraviețuire în creierul fiecărui lup. Când haita întâlnea un urs, evoluția îi învățase să evite marele animal maroniu cu colți sălbatici și gheare. Dacă era necesar, îl puteau ataca și ucide, dar ar pierde mulți frați și surori.

Dar Creatura aflată acum în fața lor, se afla mult dincolo de înțelegerea mediului lor și le forța un comportament reflex rar. *Luptă sau fugi*.

De-a lungul evoluției lupilor, a fost încercată și testată drept cale de supraviețuire neofobia. La confruntarea cu lucruri noi, neofobia, generează o frică extremă, irațională, sau neplăcere pentru tot ce este nou și nefamiliar. Comportamentul neofobic normal era acela de detașare față de Creatura necunoscută. Urmau să observe de departe pentru a măsura gradul de amenințare ce-l reprezenta pentru haită. Intrusul putea fi la fel de mortal precum ursul sau benign și inofensiv. Dar, la nivelul subconștient, primitiv, lupii simțeau că Creatura care se afla în pădure, era o monstruozitate pentru natură; că nu aparținea mediului din pădurea *lor*. La nivel adânc, subliminal, simțeau că aceasta este o amenințare pentru modul de viață și pentru supraviețuirea lor. Frica a declanșat o reacție hormonală în lanț, sinapsele conectând neuroni și receptori chimici, inactivi de multe milenii în istoria lupilor.

Aflați acum mai aproape de Creatură lupii simțeau din plin mirosul, o duhoare grea, asemănătoare cu vegetația putrezită. Odoarea străină a declanșat neurotransmițătorii, generând cantități uriașe de oxytocină și vasopresină. Glandele pituitare, aflate la bazele creierelor lupilor, hormonii adrenocorticoizi și corticosteroizi au inundat receptorii craniali și s-au revărsat prin trupurile lor.

Pe scurt, prezența Creaturii a stârnit o furtună electrică în creierul fiecărui lup, trimițând un val de steroizi agresivi asupra minții și trupului. Strategia neofobică a comportamentului normal al lupilor a fost copleșită. Evoluția a ales *lupta* în locul *fugii*. O luptă până la moarte.

Masculul și femela alfa s-au apropiat treptat, din părți opuse ale cercului. Oprindu-se periodic pentru a constata dacă există vreo reacție din partea Creaturii. Se mișcau cu trupurile aproape lipite de pământ. Picioarele din spate erau flexate, fiecare încărcat cu energie compresată, gata să se elibereze, gata să se năpustească. Înaintau pas cu pas.

#

Creatura a rămas nemișcată, de parcă nu avea cunoștință de prezența ce o înconjura. Dar observa cele două forme de viață aflate la distanța de 4 m, urmate de alte 40, la 10 m mai în spate.

#

Toți ca unul, haita a urlat la ciudata Creatură aflată în fața lor, și care nu avea nici o formă asemănătoare cu a vreunui animal din pădurea lor. Și care nu manifesta nici un comportament care să semnaleze agresivitate sau supunere față de lupi. Creatura stătea nemișcată în obscuritate, nici un semn vizibil de apărare sau de evidentă slăbiciune. Dar, mirosul Creaturii a ajuns la receptorii lor olfactivi, transmițând un amestec de furie, teamă și moarte. Fără avertisment, cu o viteză incredibilă, cei doi alfa s-au lansat în salt, intenționând să sfâșie intrusul în bucăți.

#

Creatura a răspuns fulgerător. Rotindu-și trupul cu 90^0, tentaculele ghimpate s-au desfășurat biciuind prin aer. Ghearele ascuțite ca acele, lungi și groase cât degetul unui om, le-au perforat toracele, fiecare injectând doze letale de otravă curara, mai puternică și mai toxică decât orice săgeată făcută de triburile sud-americane. Într-o mișcare abia vizibilă, Creatura s-a rotit cu 90^0, alte două tentacule ghimpate au penetrat prin urechile lupilor, pătrunzând în cranii și eliberând otrava direct în creierele celor doi alfa. Moartea a fost instantanee. Instinctul i-a făcut pe ceilalți să se retragă. Precum undele făcute de o piatră aruncată în apa unui iaz, lupii s-au dat înapoi câțiva metri, în siguranță.

Cu excepția lui M12. Lupul beta și-a ridicat capul către stele și a slobozit un urlet asurzitor prin care își jelea fratele. Unul câte unul, haita s-a alăturat corului de deznădejde, urletele reverberând peste întinderea văii. Haita avea un nou Alfa.

Cu mânia și jalea haitei încă răsunându-i în urechi, M12 a început să alerge într-un cerc larg în jurul Creaturii. Ochii săi pătrunzători căutau orice punct slab. Orice diferență. Orice indiciu care să dezvăluie o țintă pentru atac. Nu a găsit nimic. După întoarcerea în poziția inițială, haita s-a uitat la M12 așteptând ordinul.

Cu colții dezveliți, înaintă centimetru cu centimetru. Urmându-și liderul, toți cei 40 de lupi au început să se apropie de Creatură. După câțiva pași, M12 s-a oprit și a reevaluat situația; haita l-a imitat întocmai. După ce a avansat din nou cât lungimea unui lup, M12 s-a oprit încă o dată. Creatura a rămas nemișcată în mijlocul cercului de lupi. M12 și haita au avansat din nou, cu precauție, reducând spațiul dintre ei și Creatură cu încă o lungime de lup.

#

Creatura măsura intervalul dintre ea și cele 40 de forme de viață din jur, stabilind cu precizie fiecare distanță individuală. Compara aceste distanțe cu raza de acțiune a tentaculelor sale care atârnau încă inerte în josul trupului. Formele de viață se aflau dincolo de lungimea efectivă a tentaculelor. 0,92 ore terestre până la redeschiderea portalului.

#

M12 și haita s-au apropiat de Creatură la o distanță pe care el o considera a fi cât lungimea a patru lupi. În stânga sa se afla sora cea cu blană în pete albe și cenușii. La dreapta, sora cu blana sură. În față erau întinse pe jos trupurile lipsite de viață ale celor doi alfa. Atât de aproape de Creatură, duhoarea de vegetație putrezită, a intensificat secreția de steroizi agresivi, provocându-i lui M12 o furie turbată pe care abia putea să și-o stăpânească. Ținea coada dreaptă, orizontală cu pământul. Blana de pe spinare era ridicată. Se pregătea pentru atacul violent. Dar înainte de a se lansa asupra Creaturii, sora cu blana pătată a sărit prin aer… doar pentru a fi lovită mortal de ghearele unui tentacul care i-au străpuns gâtul. Fiind atât de aproape de Creatură furia agresivă a lupilor a covârșit orice instinct de supraviețuire; a rămas doar Legea Junglei: '*Puterea haitei este lupul, iar puterea lupului este haita*'. În timp ce sora cu blana alb-cenușie, zăcea sângerând pe pământ, haita s-a aruncat la atac.

#

Creatura a întâmpinat atacul cu o precizie mortală, superioară ferocității acestor forme de viață. Cu o eficiență incredibilă, tentaculele ghimpate au lovit injectând otrava letală, ucigând lup după lup. Dar, în același timp, colții și ghearele sfâșiau Creatura.

#

Când unul dintre tentaculele cu gheare i-a ucis tovarășul de haită din fața sa, M12 a profitat de ocazie ca să muște strâns tentaculul. Mușcătura unui lup McKenzie era cea mai puternică dintre toți lupii, fălcile cu 42 de dinți și molari masivi fiind capabile să zdrobească osul femural al unui elan. Cu o mușcătură ce dezvolta 700 kgf, M12 a rupt capătul cu gheare al tentaculului Creaturii, înainte de a se retrage la distanța sigură cât lungimea a patru lupi.

#

Chiar dacă Creatura a simțit durere, nu a lăsat să se vadă nici un semn care ar fi putut alerta formele de viață despre rana cauzată de atacul concentrat. Încă 12 forme de viață moarte s-au adăugat primilor doi alfa prăbușiți pe solul pădurii, dar Creatura și-a pierdut tamponul de la capătul tentaculului. Dinții ascuțiți ca niște lame ale acestor forme de viață mușcaseră repetat și adânc în pielea groasă cu solzi. Oxigenul caustic din atmosfera terestră pătrundea prin lacerații și rănile deschise și ardea carnea moale de dedesubt. După ce a făcut o diagnosticare a extinderii rănilor, Creatura a canalizat către acestea un fluid vâscos menit să se coaguleze și să le protejeze. Creatura a analizat și modificarea strategiei sale curente defensive într-una ofensivă, în fața celor 30 de forme de viață rămase. A concluzionat că defensiva rămânea cea mai potrivită.

0,79 ore terestre până la deschiderea portalului.

#

Vaporii condensați proveniți din respirația grea a lupilor dimprejur în aerul rece al Alaskăi, au învăluit Creatura într-un nor de ceață. Ritmul cardiac al lui M12 s-a încetinit în timp ce se concentra complet asupra Creaturii, încercând să depisteze orice semn sau indicație că inamicul lor ar putea fi rănit. Experiența de vânători spunea că retragerea din fața unei prăzi periculoase ar putea fi o hotărâre tactică bună. Dacă prada avea destule răni, acestea ar fi slăbit-o și ar fi micșorat

pericolul pentru haită. Totuși, Creatura din fața lui M12 nu dădea semne de „avarie", cu excepția lipsei unui tampon de tentacul, cel rupt de M12. Poate că ar trebui să mai aștepte. Continua să cerceteze condiția în care se afla Creatura, dar simțea furia care cuprindea haita. Toți voiau Creatura moartă, imediat. Ca noul alfa, rolul său era să recunoască nevoile haitei și să acționeze pentru îndeplinirea lor. '*Puterea haitei este lupul, iar puterea lupului este haita*'.

Urlând asurzitor s-a năpustit din nou la atac împreună cu haita.

#

Când formele de viață s-au retras, Creatura a numărat 22 morți împrăștiați pe sol, iar ceilalți 20 rămași o încercuiau la o distanță de 4 m, dispersați la un unghi mediu de 17^0 între ei. Ultimul asalt a fost atât de feroce în intensitatea lui, pe cât erau lupii de sălbatici. Creatura nu putea raționaliza agresivitatea repetatelor atacuri sinucigașe. Orice forme de viață cu mintea sănătoasă s-ar fi retras după ce au suferit asemenea pierderi oribile. Creatura a rulat diagnosticarea propriilor răni și a canalizat o cantitate adițională de fluid protectiv pentru a preveni efectul corosiv al atmosferei. Din nou, a revăzut opțiunile disponibile. Apărare sau ofensivă. Amândouă au fost respinse datorită rănilor extinse provocate de formele de viață.

Acum era valabilă o singură opțiune.

Supraviețuirea.

0,54 ore terestre până la deschiderea portalului.

#

M12 avea ochii ațintiți la pământul de sub el. Alți zece dintre frații și surorile sale zăceau morți printre frunzele și tufișurile stropite de sânge, care împânzeau luminișul. Trebuia luată o hotărâre. Cu 20 de lupi puternici, haita rămânea o forță formidabilă care putea oricând neutraliza orice incursiune a haitelor din apropiere. M12 putea recunoaște pierderile lor împotriva unui adversar remarcabil și necesitatea retragerii. Dacă M12 ar decide așa ceva, haita îl va urma înapoi în vale, și viața va continua pentru lupii McCarthy. Dar, dacă insista, chiar după uciderea Creaturii în următorul atac, ținând seama de defensiva sa de până acum, fără îndoială că vor mai fi și alte pierderi. Consecințele viitoare ale decimării haitei ar însemna că lupii McCarthy își vor pierde valea. Ar fi devenit o haită vagaboandă,

care urma să se strecoare pe nesimțite prin teritoriile altor lupi, întotdeauna precaută și temătoare de contactul cu haitele inamice agresive.

Îngrijorat, noul alfa a făcut un nou circuit prin luminiș, analizând metodic *pagubele* produse Creaturii care stătea nemișcată în centru. În timpul ultimului atac, ei au reușit să sfâșie alte două tentacule. Au rămas doar patru, dar la fel de letale. Terminând înconjurul, a înțeles cu certitudine că această ciudată Creatură nu aparținea pădurii și nici lumii lupilor. Ascultându-și creierul de lup, s-a strecurat într-un spațiu din spatele surorii sale cu blana sură. Simțurile ascuțite ale lui M12 i-au spus că victoria depindea de el.

'Puterea haitei este lupul, iar puterea lupului este haita'.

Cu un urlet puternic care a răsunat în toată pădurea, s-a aruncat înainte. Haita McCarthy a atacat din nou.

#

Creatura a numărat 39 de morți. Cele trei forme de viață rămase se aflau la o distanță de 4 m în jurul ei. Ultimul atac s-a transformat într-o luptă cumplită, disperată. Formele de viață au fost slăbite și încetinite de asalturile anterioare; dar odată cu fiecare lup doborât de Creatură, alți doi reușeau să-i străpungă defensiva. Mușcând și sfâșiind. Colții pătrunzând adânc printre solzii pielii. Smulgând bucăți din straturile senzitive interioare ale trupului său. Deschizând răni noi, expuse neiertătorului oxigen. În timpul atacului, analiza scenariilor multiple a dus la concluzia că deținea avantajul, iar moartea formelor de viață atacatoare era doar o chestiune de timp.

Fără nici un avertisment, acestea au părăsit lupta, retrăgându-se în siguranță.

Dacă Creatura ar fi fost capabilă să aibă emoții, ar fi înregistrat o dezamăgire pentru că victoria s-a aflat atât de aproape. Fără patimă, a constatat statusul înrăutățit al integrității sale fizice, confirmat de severitatea mușcăturilor multiple și a leziunilor, care duceau la o situație amenințătoare pentru viața sa. Deteriorarea a atins o asemenea extindere încât aplicarea fluidului protectiv pe noile răni nu mai era posibilă, ceea ce lăsa oxigenul să pătrundă și mai adânc în țesuturile interne.

Asalturile devastatoare i-au rupt tampoanele de la șase tentacule, limitându-i sever apărarea. Aceleași atacuri viscerale, neîntrerupte, i-au sfâșiat numeroase zone ale rețelei vizuale de 360^0, lăsându-le complet oarbe. Creatura s-a rotit cu 10^0 pentru a compensa cât de mult putea.

0,38 ore terestre până la deschiderea portalului.

#

M12 se lupta să-și normalizeze respirația. Ultimul atac s-a desfășurat altfel decât tacticile obișnuite. Năpustire. Provocare de răni și retragere rapidă pentru evitarea contraloviturilor. Un nou asalt, mușcătură, retragere. Totuși, creșterea gradului de disperare a haitei a schimbat atacul organizat într-o încăierare turbată, haotică. Să ucidă sau să fie ucis; luptă până la moarte. Pe fondul sângelui și al carnagiului, ceva din interiorul calității sale de conducător, ceva din nebunia conflictului prelungit, țipa la el! Retragere și reevaluare a situației haitei rămase! Numai la hotărârea lui sau retras lupii rămași.

Lângă el, umăr la umăr se afla un cenușiu bătrân. Bătrân dar puternic și experimentat. De cealaltă parte stătea sora sură, care dovedea tot mai mult că-și va merita poziția de femelă alfa[2]. Realizând că impactul următor asupra Creaturii urma să fie letal, M12 și-a adunat toate resursele de agresivitate din adâncul său. Care să-i maximizeze mânia și ostilitatea. Va avea nevoie de toată furia pentru atacul iminent… și final. Pentru că la sfârșit, doar lupii, sau doar Creatura vor rămâne în pădure, nimic altceva.

Concentrat, a început să alerge în jurul perimetrului, la o distanță prudentă de tentaculele Creaturii. Căuta slăbiciuni, zone țintă, orice slăbiciune a Creaturii. Sora surie se afla în urma lui, urmată de bătrânul cenușiu. Împreună îi dădeau roată Creaturii, căutând puncte slabe și defecțiuni în defensiva acesteia.

#

Creatura supraveghea cele trei forme de viață care o înconjurau alergând. După câteva circuite, cea neagră a accelerat, îndepărtându-se de celelalte două. Forma de viață sură a lăsat un interval între ea și cea neagra, apoi a accelerat ritmul și ea. După ce s-a format și următorul interval, forma cenușie și-a sincronizat și ea viteza după celelalte două. Acum alergau toate trei în jurul luminișului. Urmărirea vizuală a formelor de viață se dovedea a fi problematică datorită afectării senzorilor vizuali ai Creaturii în urma numeroaselor atacuri. Monitorizarea individuală devenise imposibilă. Ținându-se în afara raza de acțiune a ultimului tentacul cu gheare rămas, formele de viață au redus distanța de la 4 m la 3 m, apoi din nou la 4 m.

[2] Alfa – în text, termenii de frate/soră desemnează doar apartenența la aceeași haită. Cei doi alfa fiind singurii din haită care se împerechează și produc urmași, nu pot fi niciodată înrudiți biologic, pentru că Natura evită instinctiv consangvinizarea ce ar duce la degenerarea populației de animale.

Creatura a recunoscut testarea sistematică a câmpului său vizual, iar această problemă necesita o corecție urgentă dacă voia să supraviețuiască suficient pentru a se întoarce acasă. Începu să emită pulsuri nu foarte puternice de sunete ultrasonice pe bandă largă care ricoșau de copacii înconjurători, marcând obiectele solide staționare. Această formă elementară de ecolocație avea o eficiență limitată, dar îi asigura Creaturii informații binare, acoperind golurile din sistemul senzorial vizual afectat. Printre aceste goluri, formele de viață se aflau sau nu. Dacă erau, sonarul le marca trupul moale, detectându-le prezența. Când nu erau, sonarul marca trunchiurile solide ale copacilor. Satisfăcută că a securizat o potențială slăbire a defensivei, Creatura a continuat să monitorizeze progresul făcut de cele trei forme de viață. Într-un efort de a îmbunătăți calitatea ecolocației, a crescut gradual frecvența emisiei ultrasonice. La nivelul de 67 Mhz, calitatea ecolocației a crescut doar cu puțin, așa încât Creatura a mărit frecvența la 70 Mhz.

0,25 ore terestre până la deschiderea portalului.

#

În timp ce lupii dădeau roată căutând vulnerabilități, M12 a simțit că Creatura s-ar putea să aștepte ceva. Ceva legat de acest loc specific trebuia să fie important. Pe toată durata luptei, Creatura a rămas fix în același loc unde a întâlnit-o haita prima dată. Chiar și când lupii au atacat cu ferocitate maximă, Creatura nu s-a mișcat la adăpostul pădurii, unde haita ar fi fost stânjenită în acțiunile ei de prezența copacilor. Lupii at fi putut profita doar de spațiile înguste, ceea ce le-ar fi limitat eficiența. Asta îl dezorienta pe M12; ce-i așa special cu acest loc? Ce o făcea pe această ciudată Creatură să refuze protecția pădurii?

Testând insistent limitele de siguranță, au descoperit zone în care răspunsul era absent dacă un lup se apropia ceva mai mult. Zone în care Creatura nici măcar nu ridica vreun tentacul ca să se pregătească să pareze un atac. Asta era ceva nou. În continuarea acestei lungi bătălii cu strania Creatură, unde nu s-a schimbat nimic, *nou* era ceva bun. Oare Creatura era slăbită în aceste zone?

Chiar și fără ghearele otrăvitoare, tentaculele Creaturii și reflexele se dovedeau a fi teribil de eficiente în luptă, trântind lupii la pământ, inconștienți.

M12 s-a pregătit să se lanseze într-o asemenea zonă identificată, când Creatura a început să *„țipe”*. La început, *țipătul* s-a menținut la un nivel constant, la fel de tare ca urletul unui coiot rănit. Dar, după un moment, *țipetele* au crescut în frecvență și volum. M12 simțea că *țipetele* îi sparg urechile. Rapid, aceste țipete, la început enervante, apoi iritante, au deveni insuportabil de dureroase. Pentru

prima dată de la începerea luptei, *țipetele* i-au forțat pe lupi să se retragă dincolo de distanța de 4 lungimi de lup pe care o menținuseră. Totuși, distanța mai mare, îi făcea, pe M12 și tovarășii săi de haită, să suporte mai ușor *țipetele* intensificate ale Creaturii.

#

Creatura a baleiat frecvențele ultrasonice, observând că la 67 Mhz, formele de viață au încetat să o mai înconjoare. Folosindu-și ultimele resurse limitate de energie, Creatura a mărit frecvența. Ca răspuns, formele de viață nu numai că și-au încetat intențiile prădătoare, dar s-au și retras, mărind distanța dintre ei.

#

Dincolo de Creatură, s-a auzit un puternic sunet de ruptură. Același sunet care l-a alertat inițial pe M12 făcându-l să trezească haita din somn și i-a adus aici, la locul acestei bătălii sângeroase. Prin durerea chinuitoare, M12 s-a concentrat, dar nu a văzut nimic în spatele Creaturii, decât întunericul. Dar a simțit că, indiferent care era sursa sunetului, exista o legătură între acesta și Creatură. M12 și-a forțat creierul să funcționeze în ciuda durerii care amenința să-l lase inconștient. Să fie acest sunet motivul pentru care Creatura a rămas în mijlocul luminișului, în loc să caute protecția copacilor? Regulile luptei s-au schimbat. S-a întâmplat ceva; ceva s-a schimbat în avantajul Creaturii. Percepția lui M12 asupra schimbării creștea, în timp ce Creatura, cu mișcări imperceptibile, a început să înainteze către punctul negru ce se mărea.

#

Portalul a început să se deschidă. Creatura a calculat că mai sunt doar 0,13 ore terestre până când deschiderea va fi suficient de largă ca să-i permită trecerea prin ea. În 6 minute terestre, se putea reîntoarce acasă, părăsind Pământul și aceste forme de viață agresive.

#

Simți că Creatura care i-a ucis atât de mulți frați și surori ar putea scăpa; Alfa a lansat un urlet de adunare către înaltul cerului nopții alaskane. M12 mai degrabă

ar fi murit înainte de a lăsa Creatura să scape vie. M12 a ignorat *țipetele* ce-i provocau o durere crescândă. Acum, durerea îi alimenta furia turbată. M12 a urlat din nou, semnalând atacul. Adânc în creierul său de lup, știa că Creatura nu trebuia să mai trăiască. Urletul, chema Legea Junglei să-l ajute încă o dată.

'Puterea haitei este lupul, iar puterea lupului este haita'.

#

Pe când se deplasa către portal, rămășițele rețelei de senzori au înregistrat două evenimente. Primul, absența tuturor celor trei forme de viață din raza senzorilor vizuali rămași. Al doilea, toate cele trei forme de viață s-au năpustit direct către punctele de unde erau emise impulsurile ecolocatoare.

Creatura le-a ignorat, concentrându-se să ajungă la portal și acasă.

#

Transformându-și durerea în furie, M12 și-a direcționat și ultima rămășiță de energie către aceasta și a atacat creatura. A evitat tentaculele, care mai înainte l-au trântit la pământ, M12 și-a încleștat fălcile în ceea ce el credea că este capul. Colții au sfâșiat rănile deja deschise. Țipetele Creaturii au încetat, durerea copleșitoare a dispărut ca ceața dimineții sub razele soarelui. Revigorat, M12 simțea întreaga forță ce se revărsa prin venele sale odată cu fluxul de sânge și a continuat să sfâșie și mai adânc cu colții și ghearele în rănile deja făcute. Nu se va opri din sfârtecarea Creaturii, până când aceasta nu va zăcea lipsită de viață pe pământul pădurii. Simțind victoria, M12 mușca și mai adânc, în timp ce tentaculele îl loveau neîndurătoare, iar și iar.

#

Extenuată de lupta prelungită și cu reflexele de răspuns diminuate până aproape de zero, Creatura se împotrivea cu energia epuizată și cu singurul tentacul cu tampon rămas. În final, într-o încercare disperată de a obține victoria, și-a pregătit trei pulsuri ecolocatoare ațintite asupra atacatorilor – o contralovitură sincronizată.

Prea târziu. Toate cele trei forme de viață au fost asupra ei imediat, provocând pagube critice asupra proiectoarelor de impulsuri.

Greutatea combinată a celor trei era pur și simplu prea mult și Creatura s-a cutremurat, oprindu-se înainte de a ajunge la portalul care continua să se lărgească. Folosindu-și ultimele vestigii de putere, Creatura și-a avântat tentaculul și a zdrobit craniul formei de viață cenușii. Cealaltă, sură, a reușit să evite lovitura în plin, dar tot a fost trântită la pământ în stare de inconștiență. Dacă senzorii auditivi externi ar mai fi fost funcționali, ar fi înregistrat urletul disperat al formei de viață negre când și-a văzut fratele și sora doborâți. Capabilă să se concentreze asupra unei singure ținte, Creatura nu a pierdut timp și și-a lovit repetat ultimul atacator până a lăsat-o inconștientă, ghearele de pe tamponul tentaculului perforându-i trupul.

În sfârșit, bătălia cu aceste forme de viață agresive s-a sfârșit. Creatura se târa cu greu către portal și supraviețuire. A încercat să-și retragă ghearele tentaculului înfiptă în ultimul atacator, dar a simțit rezistență. O a doua încercare a eșuat de asemenea. Obosită, cu dificultate sporită, s-a târât înainte, trăgând după ea lupul negru.

Când a trecut pe lângă cel cu blană sură, Creatura și-a înfășurat două tentacule în jurul trupului nemișcat. Logica îi spunea că Acasă va fi nevoie să fie examinată amenințarea pentru așteptata invazie, venită din partea acestor forme de viață care s-au dovedit atât de greu de învins. Evaluarea asupra ființelor bipede, detaliată în mesajul original trimis, omitea informațiile asupra altor forme de viață indigene, beligerante, atât de periculoase precum acestea. Acasă se va reevalua înțelegerea lor asupra planetei Terra: dacă ființele bipede, care au trimis mesajul, erau speciile dominante pe această planetă și locul ocupat în ierarhia de pe Terra de aceste forme de viață, care aproape că au ucis Creatura. Cugeta asupra acestei întrebări chinuindu-se să rămână erectă, în timp ce se străduia dureros să înainteze către portal.

0,05 ore terestre, sau trei minute, până ce portalul va ajunge la dimensiune maximă.

#

M12 și-a recăpătat cunoștința. Gheara Creaturii pătrunsese în colierul GPS, unde s-a înțepenit între exteriorul zgărzii din piele și banda metalică. Această fâșie de oțel avea scopul de a-l proteja pe M12 de numeroasele lațuri din cablu pe care puitorii de capcane le puneau în pustietatea sălbăticiei. Acum, precauția *ranger*ilor de la ”*Wildlife & Fisheries*” a salvat viața tânărului alfa de amenințarea

extraterestră, pentru că gheara Creaturii s-a blocat în banda metalică fără a mai reuși să străpungă și gâtul lui M12. Lovitura doar l-a lăsat lat câteva momente.

În timp ce era târât pe pământ, M12 își putea vedea sora sură, târâtă lângă el. Revenindu-și complet, a înțeles că Creatura era încă vie. Lupta cu acesta încă nu era terminată. Stupoarea lui M12 a trecut, fiind înlocuită de familiara furie agresivă. Dincolo de Creatură, putea vedea o întunecime vibrantă. M12 nu înțelegea ce ar putea fi aceasta; simțea doar că e ceva rău, care nu aparținea pădurii.

Cu un efort concentrat, și-a rostogolit trupul mai aproape de Creatură, reușind să slăbească gheara acesteia, după care s-a ridicat în picioare. Adunându-și ultimele vestigii de putere s-a lansat la atac. Colții au clămpănit, mușcând adânc tentaculul care-l reținea; trei mușcături și ultimul tampon a fost retezat. Eliberat, s-a aruncat asupra tentaculelor înfășurate în jurul surorii sale, atacându-le frenetic. M12 le mușca pe rând, în timp ce celelalte tentacule ale Creaturii loveau slab și ineficient peste blana deasă de pe spatele lui.

Creatura părea aproape gata să moară. M12 a simțit o slăbiciune finală, lipsindu-i puterea de a o doborî la pământ. A căzut peste trupul surorii sale, fără a mai putea face nimic. Privea doar la Creatura care avansa încet către cercul larg de întunecime.

#

Creatura a abandonat cele două forme de viață prăbușite epuizate pe pământ și și-a concentrat ultimul strop de energie rămas ca să ajungă la portal.

Odată ajunsă Acasă, Creatura va raporta descoperirea formelor de viață beligerante întâlnite în misiunea de recunoaștere. Va recomanda asaltul aerian asupra populației, prin portaluri deschise în spațiul de deasupra planetei. Mesajul radio portretizase o populație formată din forme de viață prietenoase, non-agresive, dornice să stabilească contact cu alte lumi. Creatura înțelegea acum: conținutul mesajului era fals; în realitate, multe forme de viață de pe planeta Terra erau agresive. O invazie terestră putea întâlni o rezistență similară cu cea din propria sa misiune de recunoaștere și se putea încheia cu un eșec.

Creatura se afla la un centimetru de portal și de completarea misiunii. Ultimii doi senzori vizuali rămași îi arătau cele două viețuitoare întinse pe jos în urma sa și marginea tremurătoare a portalului din față. Fără nici un avertisment, imaginea anterioară s-a schimbat, portalul fiind înlocuit de stelele clipitoare ale cerului nopții alaskane.

Creatura a avut doar o clipă scurtă ca să încerce să înțeleagă ce s-a întâmplat, înainte de a înceta să mai gândească pentru totdeauna.

#

Ursul grizzly mâncase ultima dată în urmă cu patru zile. Încerca să-și stăpânească foamea dormind și a reușit parțial, până când sunetul unui *țipăt* nepământean l-a smuls din culcuș. Durerea din stomacul gol i-a reamintit cât de flămând este, așa că a plecat să cerceteze sunetul. Poate că au doborât ceva mare, care acum țipa de durere. Ceva ce să-i sature lui foamea pentru că el era mai mare decât *Patru-Picioare* și avea chef să lupte cu ei pentru mâncare.

A ajuns repede în luminiș, iar ceea ce a văzut în fața sa l-a făcut să se oprească brusc. Trupurile contorsionate ale acelor *Patru-Picioare* zăceau peste tot. Confruntat cu atâția *Patru-Picioare* morți, un instinct de supraviețuire adânc înrădăcinat l-a făcut pe urs să sară înapoi în siguranța pădurii. Totuși, frica a dispărut, când ursul a văzut Creatura ce înainta către o formă întunecată ciudată, pâlpâitoare, care atârna în aerul pădurii.

Același instinct primitiv care declanșase intensa agresivitate a lupilor, a provocat de asemenea beligeranța și ferocitatea ursului.

Ursul a atacat. Sărind peste trupurile împrăștiate ale *Patru-Picioare* morți. A ajuns la Creatură în câteva secunde. Cu greutatea sa de peste 700 kg, ursul a lovit Creatura cu impactul bilei unui utilaj de demolare. Când Creatura s-a rostogolit pe pământ, a lovit cu toată forța labei masive, sfâșiind cu ghearele ascuțite, lungi de 13 cm, ceea ce ursul presupunea că este capul acesteia. Ursul și-a întors atenția asupra găurii negre, tremurătoare. Un sunet asemănător cu cel produs de mii de minuscule insecte înaripate care munceau din greu ca să producă hrana moale și dulce pe care ursul și-o dorea atât de mult, i-a asaltat urechile atrăgându-l cu promisiunea unei prăzi bogate. Ridicându-se pe labele din spate, ursul măsura aproape 2,5 m înălțime. Urlă sfidător către întunecimea absolută a portalului. După o privire scurtă aruncată în spate către la cei doi Patru-Picioare alungiți unul lângă altul pe solul pădurii, s-a năpustit în întunecime, lovind în stânga și-n dreapta cu labele colosale… părăsind Pământul pentru totdeauna.

#

M12 a văzut imensul animal maroniu cu colți și gheare, doborând Creatura la pământ, ucigând-o dintr-o singură lovitură cu laba puternică. A observat și frica

amestecată cu ură din ochii ursului atunci cânt urletul de victorie i-a asaltat urechile, înainte ca să se arunce în întuneric. După câteva secunde, sunetul ciudat a încetat, iar cercul întunecat a dispărut. Liniștea a cuprins spațiul gol rămas iar pădurea a redevenit din nou doar pădure.

M12 s-a ridicat în picioare și și-a examinat sora surie, întinsă nemișcată, pe pământ. I-a văzut pieptul mișcându-se și a știut că este încă în viață. A început să-i lingă botul, încercând să o scoată din starea de inconștiență. Când aceasta și-a deschis ochii, privirile li s-au întâlnit. Ochii comunicau dincolo de inabilitatea lor verbală. M12 își înghiontea sora cu blândețe, ajutând-o să se ridice în picioare.

Apoi sora sa l-a văzut pe M12 că redevine atent asupra sa însuși. Ceva ascuțit îi zgâria gâtul ori de câte ori își întorcea capul. Șezând, lovea cu piciorul din spate în ceea ce îi provoca iritația, dar aceasta refuza să cedeze. Din nou pe picioare, sora sa a observat strădania acestuia. S-a dat mai aproape și a mârâit gros, cu ochii strălucitori, când a văzut cauza. În colierul de la gâtul fratelui său era înțepenită o bucată din gheara Creaturii. Și-a încleștat dinții în jurul ei și și-a scuturat capul cu violență dintr-o parte în alta, cu gândul la monstrul cu care s-au luptat de curând.

Încercând să-și ajute sora, M12 s-a proptit pe picioare și a tras cu toată puterea. Cu o smucitură bruscă, s-a desprins întregul colier, cu gheara Creaturii rămasă încă înțepenită în banda metalică, și a căzut pe pământ.

M12 s-a apropiat de Creatura moartă care zăcea la trei lungimi de lup depărtare. A adulmecat în jurul capului zdrobit, pentru a-și confirma că este moartă. Și-a ridicat piciorul din spate și a urinat mult, marcându-și teritoriul. Alți lupi vor găsi Creatura și vor ști că noul Alfa al haitei McCarthy revendica moartea ei.

M12 s-a uitat către locul unde era noua sa femelă Alfa. Împreună vor întemeia o nouă haită. Încet, și-a croit drum printre frații și surorile căzuți până ce s-a oprit lângă un trup inert. Plecându-și capul i-a lins fața moartă înainte de a lansa în noaptea rece din Alaska un urlet de disperare. Sora sa i s-a alăturat, iar urletele lor au răsunat în întreaga vale. În depărtare, un lup dintr-o altă haită i s-a alăturat. Apoi altul, și încă unul, până ce se păru că întreaga pădure e plină de urletele lupilor care-și onorează conducătorul căzut.

'Puterea haitei este lupul, iar puterea lupului este haita'.

#

2038

La 59 de ani după transmisie, mesajul interstelar de la radio-telescopul Arecibo din Puerto Rico a ajuns în Constelația *Dorado*. În jurul stelei pitice *Gliese* 163, în interiorul zonei locuibile, orbitau trei planete. Pe una dintre acestea, numită de astronomii pământeni Gliese 163c, exista viață inteligentă evoluată. Civilizația de acolo a interceptat și tradus transmisia primitivă a omenirii. Locuitorii acestei lumi au discutat informațiile conținute în mesaj și timpul îndelungat necesar contactului și comunicării dintre două lumi diferite, mai ales când una este atât de primitivă precum părea a fi cea de pe Terra. Nu era un demers realizabil fără a lua în considerare implicațiile largi. După șase ani, au decis să nu răspundă. Această planetă Terra și locuitorii ei umani încă nu erau pregătiți pentru Primul Contact.

Mesajul a fost pus la păstrare însoțit de notarea de a fi deschis peste cinci milenii.

- SFÂRȘIT -

William Mitchell



William Mitchell

SPIRITUL DUNEI

În traducerea lui ***Sorin Panait***

EPISODUL III

Capitolul 21

Şi a Ta fața umană, şi ale Tale
Mâinile umane şi picioarele şi suflarea.
Intrând prin Porțile Naşterii
Şi trecând prin Porțile Morții.
-William Blake, JerUsulem: To the Jews

Micii păstrăvi veniră curând după ce Sheeana se întinsese pe nisipurile adâncului deşertului, înconjurându-i corpul, la care reacționară ca şi cum ar fi fost o masă de apă liberă.

Asta e ceea ce fac, încapsulează mase deschise de apă, sau în cazul ăsta un corp care conține apă. Miracolul acestui ciclu a început astfel de nenumărate ori.

Pielea-care-nu-era-a-ei o înconjurase de câteva ore, exact câte, nu putea să-şi dea seama. Uriaşele cantități de melanj de mirodenie pe care le ingerase atât ca să o inițieze în acest nou mister, cât şi ca să mai uşureze din durerea transformării, făceau trecerea timpului difuză.

Să amorțească durerea. Zeilor! Încă mă tem că-mi voi pierde cunoştința din cauza agoniei.

Sheeana folosi durerea ca un punct de sprijin, deschizând mai mult decât o dilatare a timpului. Privind țintă din ochii strâns închişi, imaginile se scurgeau în afară – ducându-se din celulele con sensibile la culoare în retină. Forma expresionismului emana din strălucita claritate a conştienței omniprezentă.

Mai mulți păstrăvi de nisip se adăugară la pielea-care-nu-era-a-ei, şi în timp ce corpul ei era doar în fazele incipiente ale schimbării care avea să o transforme într-o zi într-un vierme de nisip, mintea ei metamorfozată deja ieşea din crisalidă, făcându-şi drum spre lumină.

Situația îşi pierdea forma, realitatea prezentului topindu-se, şi ea alunecă în afară spre un vis.

Sheeana intră în corpul lui Leto. Aproape sexual. Apoi totul se schimbă. Ea îi dădea naştere lui Leto, dar Cărarea lui de aur se întorcea asupra ei însăşi. Iar o schimbare, o întorsătură. Îl simți pe Leto în măruntaiele ei, stomacul i se contractă. Simțea experiența cu toate părțile anatomiei ei, şi în moduri care puteau doar fi imaginate. (Cei cu Multe Fețe ştiau aceste

moduri). ”Câte ai îndurat, drag neam al meu. Să mai plângem o dată împreună.” Sheeana se întinse să îi sărute sprânceana, în timp ce Leto zăcea torsionat în propria sa piele de vierme de nisip. Ea fusese acolo când el devenise prima dată vierme de nisip, sau dacă nu fusese își impusese să fie acum. El o observă și-i spuse slăbit, ”Sunt bolnav.” ”Cei ce sunt sănătoși nu au nevoie de medicamente.” Leto întinse o mână spre ea. ”De ce urmezi Cărarea de Aur?” Sheeana nu spuse nimic, dar, ținându-i micuța lui mână de copil, se descoperi cum îl îmbărbătează cu un cântec, vocea ei muzicală calmând copilul Leto, cu ochii mari ațintiți la tatăl său, Profetul, și țesându-și Cărarea de Aur.

Propria ei durere o aduse înapoi într-o rearanjare rapidă de trecuturi și viitoruri, realitate peste realitate realiniindu-se la punctul unde intrase ea. Își înfipse ghearele în carnea ei ca o victimă a unei boli mâncătoare de carne. Observă cum o parte locală a ei își aduna trupul într-un cerc strâns, dar Sheeana era liberă de asta. Se întoarse la cartea pe care o începuse, mormântul vizionar pe care îl clădise peste istoria umanității acea primă dată în deșert.

Scriu istoria omului și viermelui și mirodeniei. Va fi așa cum o scriu eu.

Titlul fusese mereu acolo, continuarea fusese mereu în inima tuturor fremenilor poate. Așa fusese pentru Leto și Muad’Dib. Acum alunecă din nou în carte pentru a-i continua istoria...

A DOUA CARTE A LUI SHAI-HULUD

În zilele dinainte de a lua prima dată mirodenia, pustnicul juca jocuri cu marii viermi de nisip. Le permitea să-l observe și să se ridice spre suprafață din adâncul dunelor. Apoi, când viermele ieșea la suprafață, să-și consume prada găsită, descoperea că pustnicul dispăruse. Așa de puternică era calea sa încât îl putea păcăli pe Shaitan însuși îngropându-se în nisip, sau alunecând într-o umbră, sau evaporându-se ca un miraj la ora prânzului, care dispare mai repede chiar decât apa însăși. Deci în acest fel, Shai-Hulud era tachinat. Iar pustnicul trăi multă vreme în deșert – mai multă decât își putea aminti chiar el. Puțini alții l-au văzut vreodată, dar copiii țineau minte poveștile spuse de părinții lor despre vremea când bătrânul pustnic din deșert venise la seitchul lor să repare o pompă de călcâi a distraiului. Își aminteau aceste povești, și păstrau imaginea lui până la maturitate, și la rândul lor le spuneau copiilor lor. Și ca adulți, acești copii crescuți aveau să țipe când un om străbun avea să iasă singur din deșert, purtând un distrai într-un stil care era străvechi deja pe timpul bunicilor lor. Avea nevoie să înlocuiască un tub de captură sau o sint-piele a distraiului său. Și apoi se întorcea iar în deșertul din care apăruse. Legendele au crescut în jurul pustnicului, dar nici una nu putea fi verificată. Doar secole mai târziu aveau primii Visători ai mirodeniei să-l descopere dincolo de istoria orală a primilor fremeni. Căci el stătea la baza istoriei multor vieți, că el a călcat primul în calea lui Shai-Hulud, că l-a cunoscut pe Shai-Hulud, că se spunea că el a vorbit cu Shai-Hulud...

Visul dispăru iar Sheeana se regăsi nu în corpul ei în transformare, ci în centrul unei rețele de transformare umană, creație umană şi cultură umană. Stătea în locul care ar fi fost rezervat pentru un om.

Şi totuşi nu mai sunt om.

Şi la fel de rapid rețeaua umană se retrase până când era doar un obiect într-un orizont umplut cu noi obiecte.

Noi Cărări.

Aceste cărări nu erau inteligibile Maeştrilor Dansatori Față, care erau ancorați în materialismul final al exploatării umanității ca marfa lor particulară. Mai mult, aceste cărări erau inaccesibile Celor Cu Multe Fețe, pentru că însuşi modul lor de a fi, deşi mult avansat în orice fel ca ființe adaptative extreme, era rigid legat de universurile umanității.

Sheeana simți prezența Celor Cu Multe Fețe şi permise realității lor să devină a ei...

...ca şi cum se ascundeau în întuneric, se retraseră şi mai departe când privirea ei îi surprinse. Cei Cu Multe Fețe se chirciră printre cutele fiecare-pentru-fiecare. Profund independentul deveni brusc legat de ceea ce ei deveniseră maeştri. Nu puteau pleca din acest loc, pentru că era atât de ciudat în sensul interzis şi închis. SHEEANA NE VEDE! DAR DE UNDE PRIVEŞTE? Ne temem de scrutarea Sheeanei. Pentru că nu este cu Noi Care Suntem Totul. Din ce sector răspundem deci? Ne temem că Sheeana a plecat, şi totuşi ea ne capturează în scrutarea ei de unde! TREBUIE SĂ PERMITEM ASTA, NU TREBUIE SĂ NE TEMEM DE EA! CUM? Unde? Oh! Ne temem. Va preda ea asta în Şcolile Păstrăvăreselor? Vom scăpa de toți, dar atunci vom fi singuri. Cei mai singuri. Cei cu Multe Fețe se învârtejiră din ce în ce mai înapoi, vălurind cu o rotire patologică. Mereu interzis cu doar un sentiment de avertizare de la Sheeana. Puterile mele sunt slăbite acum, dar feriți-vă de noua mea rasă...

Sheeana fu smulsă înapoi la durerea cruntă a corpului ei. Un lung moment durerea îi inundă toată percepția, apoi încet, ceea ce tocmai se întâmplase deveni clar.

Şi deodată Cei cu Multe Fețe păreau minusculi în această perspectivă, căci era adevărat că nu mai erau umani. Evoluția lor fusese doar cea mai crudă farsă jucată asupra lor înşile.

Au căutat să scape de rolul omului prins în rețeaua umană. Şi tot ce au reuşit să facă a fost să îşi cedeze individualitatea în schimbul devenirii rețelei însăşi. Sunt mai captivi decât oamenii pe care caută să-i extermine. Poate într-o zi, când ultimii oameni vor fi păşit în afara lumii lor pe Noile Cărări, natura organică a acelei vechi rețele umane ar putea primi o viață proprie, întrețesându-se cu ceilalți Eoni ai Noilor Cărări.

Capitolul 22

”E doar muritor ca şi tine. Mănâncă aşa cum mănânci tu şi bea aşa cum bei tu. Deci dacă urmezi un om ca şi tine cu siguranță vei fi pierdut. Îți oferă promisiunea că atunci când mori şi te transformi în praf şi oase te vei ridica din nou la viață? Cât de fals e ce ți se promite: Pe lumea asta e o singură viață: Murim şi trăim: pentru noi nu există ridicare din morți.”

-veche scriptură islamiată

Yanima murmură ceva ce Thunhun nu reuşi să prindă. Se întoarse spre ea în timp ce Hayt Duncan trăgea următoarea carte din vechiul Tarot Dune.

”Această carte ia forma influențelor din lumea exterioară.”

Ix.

”Ix simbolizează ceva mai mult decât lumea sa de baştină. Aici Ix se împleteşte cu influența Universului. Prea mulți oameni încep să gândească precum maşinile. E timpul de a gândi iar ca animalele.”

Hayt Duncan întoarse penultima carte.

”Asra e cartea speranțelor şi temerilor.”

Întoarse cartea.

”Asta e cartea care reprezintă rezultatul final.”

Întoarse şi ultima carte.

Thunhun i se adresă. ”Trebuie s-o găsim pe Sia’aba, ne poți duce la ea?”

Thunhun se îngrijoră pentru transa Yanimei, nu părea să fie capabilă să iasă din ea.

Hayt Duncanul comentă la gândurile lui Thunhun, sau poate doar observase vizibila îngrijorare de pe fața lui în timp ce o ajuta şi pe ea să se ridice.

Duncanul cu ochii de metal îşi adună cărțile. ”Sia’aba o are acum. Acum ea e în mâini divine. Aşa cum au spus cărțile, Ix se împleteşte cu Universul.”

Yanima spuse ceva într-o limbă pe care Thinhun nu o putu descifra. Hayt o înțelese.

”Ea spune, ‘O vei găsi pe Sia’aba pe marginea stâncii Chin.”

Hayt Duncan explică faptul că stânca Chin era în adâncul deşertului.

Sheeana ne ghidează în adâncul deşertului.

Pe stradă era agitație. Tonetele vânzătorilor ambulanți se răsturnară în timp ce ceva rula spre ei.

Thunhun o apucă pe Yanima care abia putea merge de una singură. Şi mai mult haos din direcția străzii unde Duncan cu ochii de metal citise cărțile Dune Tarot. Apoi o serie de țipete.

”Ca pe vremea când ochii lui Muad’Dib au fost arşi de arzătoarele de piatră, Thunhun, Cei cu Multe Fețe au venit şi după noi.”

Vorbeşte ca şi cum e încă în Visul Mirodeniei, ca şi cum ceea ce vede acum e o manifestare a imaginilor de atunci.

Thunhun o apucă şi începu să fugă, chiar atunci Duncanul fu prins în haosul imens de carne, numai ochi şi mâini şi picioare, în timp ce ei doi plecau. Creatura îl răsturnă, cărţile sale zburând în toate direcţiile.

Trăgând-o pe Yanima tot timpul, Thunhun făcu o întoarcere bruscă după un colţ cu negustori, când observă o pauză îngustă într-un perete dintre o clădire mai veche şi una nouă care fusese clădită peste ea. O aruncă pe Yanima prin deschizătură şi apoi se strecură şi el înăuntru.

Haosul de carne nu îi pierdu aşa uşor. Dar numărul mare de oameni din piaţă lucra în avantajul lor. Reuşiră să îi eludeze pe Cei cu Multe Feţe.

Nu după multă vreme erau afară, în deşertul deschis.

Alte peisaje ale ceea ce se întâmplase pe Spiritul Dunei.

Evadarea lor atât de la Maeştrii Dansatori Faţă cât şi de la Cei cu Multe Feţe în adâncul deşertului.

Yanima derulă înapoi în minte evenimentele atât ale zborului lui Paul şi Jessicăi de la Harkonnen, cât şi ale gemenilor Ghanima şi Leto în deşert.

Unde e geamănul meu, Yeshika, poţi vedea acum cum văd şi eu?

Thunhun trebuia să o păzească la fiecare pas, căci deşi ochii ei erau deschişi, ea nu putea vedea.

Ca şi copilul Leto care vedea pentru orbul Paul, eu o conduc prin deşert.

Acest loc va fi creuzetul lor. Merseră un timp ce părea să nu aibă sfârşit. Apoi Thunhun deodată avu sentimentul că poate el era orbul Muad'Dib, şi Yanima îl ghida.

O movilă marca un loc unde cineva găsise timpul să adune pietrele ca semn. Pietrele movilei erau aşezate să arate o direcţie, spre stânca ce se întindea peste următoarea dună.

Aceasta e mostra noastră din a fi ”Fremen”.

Apoi ajunseră la stânca Chin.

Capitolul 23

> Frica noastră se ridică, o pasăre arzând în lumina dezvăluirii. Mirosul penelor arse. Inteligenţa umană e slabă. Şi ne aşteptăm ca dragostea să fie o soluţie – pentru suferinţa infinită. Şi ce alegere avem? În noi neliniştea e infinită, şi ne îndrăgostim. Mai există vreo alternativă – alta decât de a face dragoste, comic, pe un pat Procustean? Nelinişte infinită!
>
> -din memoriile umane selectate ale Sia'abei

Camera era în tăcere întunecată. Apoi vocea unui bărbat deranjă tăcerea perfectă.

”Ce crudă soartă m-a făcut să mă îndrăgostesc de tine?”

Din nou tăcere întunecată. Acum vocea unei femei sparge din nou calmul.

”Aşa cum e dragostea noastră dulce, un vânt teribil se iscă în deşert.”

Teg şi Chiani stăteau culcați, unul lângă celălalt, în dormitorul lui.

”Te iubesc, Chani, şi aş muri pentru tine.”

”Din nou vârtejul vine, şi o durere care ne va elibera.”

Dragostea ei era pe atât de generoasă pe cât era de periculoasă. Teg simți că ar putea muri din cauza ei.

Camera era în tăcere întunecată. Teg şi Chiani erau înăuntru. Paul spuse, ”Îmi duci mireasa în cel mai pur dintre toate locurile?”

Rebecca fusese tovarăşa constantă a lui Paul de la agonie. Paul încă suferea din cauza durerii emoționale a Trezirii sale. Amintirile încă se sedimentau, ordonate cumva de mirosurile pe care le aduceau.

Mirosul de blană umedă îi umplu deodată nările.

Ca un câine care a hoinărit prin ploaie pe vechiul Caladan.

Rebecca puse cele două surori care îl hrăneau şi spălau să părăsească seitch-ul. Întrebă, ”Te simți destul de bine pentru vizitatori, Paul?”

Duncan sosi primul în cameră, urmat de un ghola care-i răni ochii lui Paul când îl văzu. Rebecca îi lăsă, iar Duncan păşi deoparte pentru ca ghola să îl poată privi mai bine.

”Liet Kynes. Eşti conştient cine eşti, ghola?” Duncan era uluit de uşurința cu care Paul reluase vocea autoritară.

”Sunt conştient că sunt Liet Kynes, Usul. Acestea sunt timpuri ciudate, dar din nou văd că te-ai regăsit ca bază a unui nou stâlp.”

Vederea lui Kynes trezi amintiri interne ale deşertului cu Paul.

”E bine să vezi figuri familiare. Şi sunt bucuros că mi-ai spus Usul şi nu Muad'Dib. Ei, Duncan, ce lună ar trebui să aleg drept noul meu nume?” Paul lăsă să-i scape un râs cinic. Dar ce era nou pentru Paul, deşi fusese Kwitsatz Haderach, era obositor şi adevărat pentru Duncan. Paul reținea hățişurile timpului şi spațiului în mintea sa, dar Duncan murise o mie de morți omeneşti.

”Să sperăm că alegi al'Kitab, scriitorul, şi ne descrii în scris un viitor minunat; pentru că mie mi-a ajuns cu al-Gaib, lumile exterioare şi al-Akrab, scorpionul.” Duncan reuşise să-l facă pe Paul să zâmbească.

”De ce să nu alegi al-Sayal, ploaia de nisip, şi să ne îngropi odată pentru totdeauna. Ghola!” Acesta era Kynes, deşi reuşise să-i facă pe toți să râdă, nu cinic, ci din plin, cu toată gura.

”Liet, nu ai mai avut până acum simțul umorului. Poate chestia asta cu ghola a fost spre bine.” Paul se ridică slăbit şi-i salută cu un gest fremen.

”Tot nu am simțul umorului, Usul.”

Lui Paul îi plăcea că Kynes nu era strămoşul lui, că nu împărtăşea alte amintiri cu el.

În acea seară, Duncan aranjă lucrurile astfel încât să nu-i fie simțită lipsa, legat fiind de evenimentele zilei cu Paul. Se retrăsese oficial pentru noapte, şi se odihnea pentru ceea ce putea fi un atac în orice moment din partea Celor cu Multe Fețe. De fapt, se strecurase pe lângă garda sa

personală şi se dusese la o non-navă în locul unde atinsese el prima dată solul acestei lumi care se sucea rapid.

Non-nava care ne-a adus pe acest Spirit al Dunei, cu atât de mulți ani în urmă.

Duncan aranjase întregul plan să coincidă cu Trezirea lui Paul. Dar la bordul non-navei era o surpriză neaşteptată.

Rebecca? Nu o voi lăsa să-mi stea în cale.

”Mă gândeam că ăsta va fi cursul acțiunii pe care-l adopți. Am văzut felul în care priveai, cum te uitai în altă parte, când Paul a luat Apa Vieții.”

Nu e aici să mă oprească. Rebecca vrea să se întoarcă cu mine.

”Mă duc singur. Nici nu ştiu dacă vom reuşi să trecem pe lângă Cei cu Multe Fețe, sau dacă Murbella mai trăieşte.” Duncan avea un sentiment ciudat că şi-ar fi văzut moartea în Rețeaua sa dacă ar fi venit.

”Nu-i nevoie să fii puternic şi încăpățânat acum, Duncan. Cel puțin putem face această călătorie împreună, liniştită.”

Capitolul 24

> Am schimba conceptul istoriei noastre umane şi să concentrăm în schimb cunoaşterea noastră spre viață, în loc de cronicile morții? Chiar acum indivizii sunt gata să participe la ceva extraordinar, o mişcare pentru toți oamenii din Întoarcere, o mişcare care ar integra toate culturile noastre. Aceşti indivizi care, dacă ai vorbi cu ei, dacă ar fi organizați, ar putea să înalțe un strigăt care ar fi auzit în întreg universul. Niciodată în istorie nu a existat un moment mai merituos. Şi trebuia să fie făcut din frică de război între Bene Gesserit şi Onorate, din frică de amenințarea ştiinței Tleilaxu lăsată s-o ia razna. Tot ce avem de făcut este să facem primii paşi şi să rostim primele cuvinte.
>
> -notele Rebeccăi asupra Ideologiei Integrale

„Tot nu am încredere în ei”, Kitrana nu-şi mai putea reține sentimentul. „Şi ştiu că e irațional, şi ştiu că e contrar întregii mele pregătiri Bene Gesserit.”

Kitrana şi Murbella lucrau la detalii cu mai mulți generali de teren şi bashari din Vechiul Imperiu.

„Uiți un lucru, că am fost o Onorată Matre înainte de a deveni Maica ta Superioară.” Murbella trimise lovitura verbală cu blândețe, fără a diminua înțepătura ei.

Kitrana îşi aplecă capul pentru un moment, în tăcere.

Conflictul cu Onoratele Matre trebuia să fie rezolvat în reacție cu Cei Cu Multe Fețe – Noua Comunitate a Surorilor va fi Şcoala Păstrăvăreselor.

Câte lumi au fost umplute de teroarea lor. Aceste Onorate Matre au fost alungate din lumile lor, şi aveau să pedepsească noile lumi pe care le

cucereau, deşi o mai mare pedeapsă le urmărea din apropierea Celor cu Multe Fețe.

Murbella luptând cu Cei cu Multe Fețe înăuntrul unei carapace.

Guerina reuşise să convingă Casele majore ce fuseseră înrobite de diferite lumi ale Onoratelor Matre din Revenire, să se alăture Bene Gesserit şi alianțelor economice care fuseseră cândva casele mari ale Vechiului Imperiu, pentru această luptă. Oricum, mai erau zeci de elemente logistice care rămăseseră nedeterminate.

Pur şi simplu nu era destul timp.

Intrigă de un fel oarecare cu Guerina şi Kitara. Se ciorovăiesc şi se împung, dar Murbella observă că legăturile obişnuite nu sunt de ajuns.

Noutăți despre Maeştrii Dansatori Fețe capturând o lume de sclavi sexuali ai Onoratelor Matre.

Murbella caută o pedeapsă severă.

Ar fi putut să prevină Vechile Imperii, în loc de asta au căutat să subjuge. Le voi face să plătească dublu pentru că m-au angrenat în căile lor.

Capitolul 25

> Fremeni – ascultați cuvintele predicatorului deşertului. Cuvintele lui taie spre adevăr ca un cristai, el vorbeşte să arate adevărul tuturor fremenilor. Dar atenție, cuvintele lui sunt şi ca otrava Gom Jabbar-ului! Nu le lăsați să vă otrăvească inima. Fără credință, chiar adevărul poate ustura ca minciuna. Mesajul lui nu e diferit de sabia cu două tăişuri: când îl tăi pe inamic, ai grijă să nu te tăi şi tu!
>
> - o scrisoare de la Din Nou Muad'Dib către fremenii-ghola

Sheeana se trezi torturată de începuturile transformării ei uluitoare.

Era trezire sau adormire – acum că era eliberată de ciclul diurn. Şi iarăşi vocea îşi trimise mesajul său din atât de multe straturi de vieți adânc în ea.

”Adormitul trebuie să se trezească.”

Sheeana ştia că această frază spusă fusese o mantra pentru a-i şterge durerea. Îl ştia pe acest Leto ca bunic al lui Leto cu care acum avea ceva în comun.

Alegem un melanj diferit, pentru a amesteca omul şi viermele de nisip.

Păstrăvii de nisip deja îşi începuseră munca, întărindu-i pielea în cochilia lor, făcând-o mai puternică, în timp ce mergea prin deşert. Mersese o zi fără a obosi, şi mergea în plină amiază fără a fi rănită de cei doi sori.

Leto nu-şi cunoscuse vreodată nepotul, sau ceea ce avea să realizeze nepotul său. Iar Sheeana îl ştia pe acest bărbat ca o fantomă, şoptind în urechea unui tată îngrijorat. Un tată îngrijorat pentru fiul său Paul, într-o lume de apă. El era cel care şoptise fraza în urechea lui Leto I în acea noapte pe Caladan.

”Cel ce doarme trebuie să se trezească.”

Toate lucrurile, chiar şi acesta, sunt aproape de disperare. Şi acum am pierdut acel dar Prometean, acela al uitării.

Sheeana, ca semi-vierme, se întoarce la Paul şi Fremenii tleilaxu.

Sheeana îi îndrumă pe Noile Cărări.

Există un spirit de cooperare reciprocă ce nu ar fi observat din punctul de vedere războinic. Nu poți lupta cu evoluția, nu poți lupta cu existența. Rezultatul unui război cu Cei Cu Multe Fețe ar duce la sfârşitul individului care s-ar gândi să reziste.

Doar dacă acel individ nu ar fi transformat.

Un fel de ”Avem o treabă de făcut” şi ”Vine o furtună pe care umanitatea nu o poate îndura, aşa că trebuie să ne adaptăm.”

Ei ne arată un potențial pentru o nouă alegorie, nu umană, nu interpretată în funcție de timp sau loc sau mediu. Atman şi Purusha au fost doar căi arătând spre acest lucru. Acum a venit vremea să facem primii paşi.

Din toate amintirile, primele dezgropate de primii Visători ai Mirodeniei sunt cele ale primei călăriri a lui Shai-Hulud de către Ermit...

A TREIA CARTE A LUI SHAI-HULUD

În lunga viață în deşert a Ermitului, a învățat limba tuturor creaturilor acestuia. Era o limbă pe care a învățat să o viseze dar nu s-o vorbească aşa cum vorbim noi. Se spune că Shai-Hulud, obosit de vânarea Ermitului de-a lungul anilor, s-a apropiat de Ermit ieşind din nisipuri în timp ce Ermitul dormea în umbra celor două luni ale lui Arrakis.

Shai-Hulud înțelese că dacă Ermitul îl învinsese toți aceşti ani era o ființă superioară poate chiar viermilor de nisip. Marele vierme se oferi să-l lase pe om să călărească pe spatele lui, sugerând că picioarele bătrâne ale Ermitului trebuie să fie obosite după toți aceşti ani. Bătrânul fu de acord să urce pe spatele lui Shaitain, folosind bastonul ca să urce pe leviatan. Viermele alunecă peste nisipuri şi-l întrebă pe Ermit dacă îi place să călărească peste nisipuri. Ermitul răspunse că era poate cel mai minunat mod de a călări peste nisipuri. Ermitul, care simțea lucrurile înainte de a se întâmpla, îl întrebă pe bătrânul vierme, nu călătorea pe sub nisipuri majoritatea timpului? Viermele răspunse că da, Shai-Hulud călătoreşte sub nisip.

Ai vrea să încerci?... Oh, nu, eşti prea fragil, prea uman pentru asta. Shai-Hulud se gândi să-i sfârşească viața Ermitului rostogolindu-se pe o parte, zdrobindu-l pe Ermit în nisip.

Dar Ermitul simți viclenia lui Shaitain şi-şi vârî bastonul în spațiul dintre două secțiuni ale armurii viermelui. Ermitul spuse, Vezi, nu sunt atât de fragil. Sunt capabil să te țin la suprafață cât timp te călăresc.

Viermele fusese îmblânzit, dar unii dintre străbuni încă visau că melanjul devenise posibil printr-un pact dintre om şi vierme. Că înainte existaseră

păstrăvii iar mirodenia era o otravă întunecată pentru a înhăța sufletul Ermitului care devenise prea puternic în deşertul lui Shai-Hulud.

Şi astfel Ermitul era văzut călărindu-l pe Shai-Hulud de către unii membri ai Fremenilor care se încumetau prea adânc în deşerturile interzise. Poveşti ale Fremenilor cruțați de un vierme cu un om deasupra erau deseori jurate ca fiind adevărate.

Capitolul 26

Nu sunteți vulturi. Motiv pentru care nu ați înțeles beatitudinea terorii din mințile voastre. Nefiind păsări, cum vă propuneți să faceți cuib pe un abis?

- zicerile Sia'abei

Thunhun şi Yanima o găsesc pe Sheeana.

”Vă rog, aşezați-vă, şi scoateți-vă încălțările”, vorbi Sheeana. Iar ei se descălțară. ”Iată, aşa stă întreaga omenire, cu speranța de a fi eliberată şi cu teama că vor scăpa de comploturi.”

Ea le explică locul Spiritului Dunei.

Le dezvăluie ce este pe cale să se întâmple pe vechiul Dune.

Trebuie să ducem noua responsabilitate pe care o va aduce noua noastră libertate. Nu mai suntem legați de memoriile Bene Gesserit sau de genealogiile Bene Tleilax. Dar următorii noştri paşi sunt cu adevărat ai noştri.

Arhetipurile inconştientului au fost cândva exploatate de dogmele religioase. Naturii aparent arbitrare i-au fost suprapuse un set de reguli, set de reguli care în fapt nu se mai aplică.

A PATRA CARTE A LUI SHAI-HULUD

Prima dată când Pustnicul a cunoscut melanjul este o poveste în sine. Pentru că în acea zi Pustnicul a mirosit acel miros asemănător scorțişoarei şi totuşi diferit de scorțişoară. Pustnicul îl călărea pe Shai-Hulud în acea zi când păreri de melanj i-au pus simțurile în mişcare.

Shai-Hulud a observat asta şi i-a spus că aceasta e mirodenia, şi că Pustnicul va fi cu adevărat măreț dacă va lua din ea. Iar Pustnicul s-a împărtăşit din melanjul de mirodenie şi a alunecat în transa mirodeniei cum nimeni nu o mai făcuse. Pentru că la acel moment pentru prima dată cărările umanității s-au amestecat, comunicat, experimentat şi trancens. Mulți spun că la el transa mirodeniei a fost o totalitate a ființei adusă în interior pentru un moment; în timp ce alții cred că transa sa a mirodeniei continuă şi astăzi.

Pustnicul şi-a uitat locul în raport cu deşertul, a uitat sâcâirea lui Shai-Hulud. S-a uitat în gura infernal de fierbinte a marelui vierme. Unii spun că Pustnicul şi Shai-Hulud au stat faţă în faţă mai multe zile – timp în care o eternitate de mistere s-au plimbat între ei. Pentru că însăşi ţesătura gândului între fiinţe era diferită la acea vreme, şi fiecare putea împărtăşi istoria celuilalt. Şi astfel melanjul a devenit marele accelerator.

Pe măsură ce mirodenia era obţinută de la vierme, Shai-Hulud a fost primul care a ieşit din transa lor reunită. Şi văzându-l pe Pustnic în faţa sa a spus – Apa ta acum se întoarce la mine. Iar Shai-Hulud l-a consumat pe Pustnic în timp ce el era încă în transa mirodeniei. Se spune în zilele din urmă, de către cei care visează cu mirodenia, că astfel cunoaşterea Pustnicului a trecut către Fremeni. Pentru că aşa cum au învăţat Fremenii, aşa a fost dată mai departe şi arta visării. Şi aşa a fost dat mai departe visul. Şi astfel continuă visul.

Yanima o întreabă pe Sheeana, ”Ce este cartea lui Shai-Hulud, nu e în nici una din istoriile pe care le-am visat”.

Sheeana răspunse ”Priveşte din nou. Este acum acolo, aşa cum a fost întotdeauna. S-ar putea să o fi trecut cu vederea, sau poate să se fi întâmplat altceva.”

Cei doi alunecară într-un vis. Prin multe meandre şi încrengături, descoperiră adevărul ei, o istorie acolo unde nu era niciuna.

Ea a schimbat trecutul!

”Eu sunt cea care plantează sămânţa Şcolii de Păstrăvărese Scytale din partea Bene Tleilaxu.” Sheeana era directă, ”şi nu din motive de milă.” Se rostogoli peste partea din spate a corpului ei de vierme când vorbi, ridicând partea din faţă uşor deasupra şi spre ei pentru a accentua cele spuse. ”Într-un multivers în care înseşi legile fizicii definesc realitatea, anumite combinaţii care funcţionează devin nu numai necesare dar şi preţioase. De aceea am intervenit pentru a mă asigura că nu pierdem alt trib Nazca în faţa imperialismului, sau populaţia altei Insule a Paştelui din cauza lipsei de resurse potrivite.”

Yanima şi Thunhun erau cuprinşi de o teamă inexplicabilă. Niciunul nu se putea îndoi de ea, pentru că fuseseră martori ai adevărului ei, dar nici unul nu putea înţelege implicaţiile celor adăugate de ea istoriei.

Putem măcar să le numim adăugiri la momentul ăsta? Au fost mereu în istorie, a spus ea.

Aveau multe întrebări pentru Sheeana. Fusese ea în stare să-i mute în alt curent temporal, fără a mai avea trecutul ca element al Noilor Cărări? Erau Noile Cărări o cale de a obţine o arhitectură a realităţii unde Cei cu Multe Feţe nu mai erau o ameninţare? Sau crease Sheeana un mister care a dat peste cap tot timpul, aşa cum a făcut Muad'Dib cu Arrakis, sau Leto cu Universul?

Capitolul 27

Din multele lucruri pe care le-am învățat despre Război, cele mai valoroase lecții au venit din amestecul a ceea ce am învățat de la mama mea Bene Gesserit. Atunci Războiul devine Arta Înşelătoriei. Deşi eşti capabil, arată-le că nu eşti capabil. Când te-ai hotărât să foloseşti forțele, prefă-te inactiv. Când obiectivul tău e aproape, fă-l să pară îndepărtat; când eşti departe crează iluzia că eşti aproape.

- Miles Teg, Arta Războiului.

Duncan mai trecuse prin pliurile spațiului. Mai ieşise din non-spațiu. Chiar revenise de nenumărate ori din moarte. Dar în această călătorie nu remarcă nici una din aceste tranziții. Singura lui dorință era să se reunească cu Murbella. Non-sfera sa traversă barierele ieşirii din spațiul criptat, setase comenzile navigației pentru pliul spațiului al Canonicatului. Când află că Murbella nu era acolo, întrebă imediat surorile lăsate în urmă despre locul unde se afla ea. O găsi extenuată şi în delir de la pregătirile de război şi ingerarea de mirodenie. Acum se recuperase, pregătindu-se din nou pentru războiul ce avea să vină.

Murbella apăru în fața lui aşa cum o văzuse întotdeauna cu ochii minții. O vedea din acel loc din adâncuri care-l lega cu fiecare strămoş care-l adusese la acest moment. Nu era prana Bene Gesserit, nici un truc al Onoratelor Matre. Nu era rezultatul unui plan de reproducere sau produsul unui mileniu de linii de sânge atent ghidate. Era natural în multe feluri, pe cât era şi legătură sexuală. Era de asemenea o legătură umană specială, aşa cum a lor era o atracție care ridica reacțiile hormonale la nivel de artă a dependenței.Dar în cele din urmă era o dragoste care avea să simbolizeze prețiosul pas următor pe care va trebui să-l facă umanitatea.

Valuri.

Maeştrii Dansatori Față sunt racolați să ajute în războiul ce va să vină contra Celor cu Multe Fețe.

Existau doar anumite locuri unde Cei cu Multe Fețe puteau lansa cu succes o ofensivă. Unul era într-un anumit sistem stelar cu două planete. Una din planete era ocupată masiv de Onoratele Matres, pe când cealaltă fusese oarecum recuperată de infiltrarea Bene Gesserit de la ascensiunea Murbellei ca Maică Superioară. Sistemul de asemenea era la un anumit nexus unde Cei cu Multe Fețe păreau să lucreze din cealaltă parte pentru a face pe acolo intrarea în acest război. Murbella planificase ca cele două frății să reziste în acest sistem, cu forțele lor între aceste două lumi.

”Ca grecii la Termopile”, răspunse Guerina.

Dar Duncan se gândea la altă metaforă.

Ca acel prim atac Harkonnen asupra Arrakis.

Lupta continua. Pe măsură ce hoardele Celor cu Multe Fețe ieşeau din spațiu, unele din ele fiind adaptate dincolo de nevoia de nave sau propulsie, erau aşteptate de nave de luptă de toate tipurile, chiar şi trupele Murbellei

cu exoschelete. Unii din ei ieşiseră din pliurile spaţiului chiar pe suprafaţa planetelor, unde erau întâmpinaţi de armate de oameni şi maşini de luptă.

Imaginea întipărită în mintea Murbellei era cea a unui inamic care va învinge pe termen lung în războiul împotriva umanităţii. Şi o nevoie presantă.

Pentru ca umanitatea să supravieţuiască, trebuie să absorbim ceva din ceea ce sunt Cei cu Multe Feţe.

Capitolul 28

> Metanormalităţile devin baza modelării culturale. Practic în toate tradiţiile sacre, de exemplu, cogniţia mistică este onorată deasupra tuturor abilităţilor fizice. Şi totuşi căutăm să adunăm toate lucrurile către scopul comun al unei Integrări post-umane. Trebuie să privim cu toţii în perspectivă, şi astfel trăirea devine parte a ceva mai mare. Acest calcul al trăirii jură să refuze odihna până când toate perspectivele sunt eliberate în propria lor natură primordială.
>
> - Teoria Integrală GIOAD

Ceva începe să se întâmple pe vechea Dune. Un lucru devine nu numai o relicvă a sa însăşi, ci a celor care manipulează lucrul, cunosc lucrul şi folosesc lucrul. Dar când lucrul este distrus, ce se întâmplă cu aceste amintiri? A cunoaşte un lucru înseamnă a elibera totul: pentru ce a fost folosit lucrul, de cine a fost atins şi pentru ce a avut potenţial. Asta a început să se desfăşoare pe Vechiul Arrakis.

Metaforele Harkonnen despre război şi diabolic, ce par aşa legate de uman, vor deveni de asemenea învechite în această desfăşurare.

Poate Duncanul Final va descoperi acum că Alia a fost cea care a făcut această tranziţie posibilă de la Murbella în Răzbunarea Sfintei Alia?

Vechiul Dune a fost pus în mişcare acum, aşa cum a fost Spiritul Dunei, pe o cărare ce semăna oarecum cu mişcarea unui soare, văzut nu din spaţiu, ci aşa cum soarele ar fi fost văzut de străvechii predecesori umani, de pe ţărmurile vreunei planete.

Alia şi fiecare calendar al istoriei umane.

Se spune că mişcarea Soarelui este considerată a fi ochii lui Shaitain, şi că în inima sa există un loc răcoros, temperat, pentru credincioşi, toată căldura emanată în exterior fiind un scut protector şi o avertizare.

Yeshika deveni inclusă în lumină, manifestă în ochii ei, dar datorându-şi sursa altora, nevăzuţi. Visul mirodeniei al Yeshikăi îmi permite să văd lucrurile aşa cum sunt aici. Yeshika era acum lumina, iar lumina era acum inclusă în lumină. Privea afară la acest Dune sterp, dar putea vedea că e plin de un fel de viaţă. Viermi de nisip pretutindeni ! Nu... oameni, acest loc este populat cu oameni din trecut. Yeshika ştia că întunericul acestui Dune mort era doar un văl, şi că în umbră era uşurare şi realitate.

Ceva îmi devine cunoscut acum. Sunt în pragul observării acestui ceva ce este nou.

Yeshika îl observă pe Nro privind ca şi cum era ceva inert, un simplu înregistrator al unui mod de a privi la ce se întâmpla.

El devine instantaneu învechit.

Brusc ea deveni conştientă de multe Dune şi multe Yeshika, toate defazate unele de altele. Fiecare din eurile ei apropiate acționau, în mare, aşa cum ar fi făcut-o ea, fiecare mai puțin probabil pe măsură ce deviația fiecărei din cele apropiate se îndepărta. Dacă oricare Yeshika se apleca să vadă destul de departe, se putea vedea pe sine acționând mult diferit, chiar ea însăşi incapabilă să accepte ceea ce vedea. Mai departe, era diferită fizic, variată mental. Încă şi mai departe şi nu mai exista de loc.

Ăsta e Spiritul Dunei.

De undeva, Yeshika îl auzi pe Nro pomenind că l-a văzut pe Scytale, prin ochii lui Lrolan.

Şi multe dintre Yeshika îl văzură de asemenea pe Scytale, fiecare peste mai multe orizonturi. Scytale se înapoiase cumva la creațiile sale, care, la rândul lor, aveau nevoie de el acolo, cu ele. Părea să vorbească ceva cu ea, dar era prea departe. Nu-l auzi. Apoi imaginea lui păli. Dispăruse.

Yeshika putea vedea necesitățile Integrării desfăşurându-se peste multele Dune ca o maşinărie, ca o mare maşină gânditoare care vorbea de încă alte necesități.

Nevoi în alte Nevoi.

Maşini quantice lucrând în spatele Constantei lui Planck, în spatele Efectului Holtzmann, iată!

Maşini în alte maşini.

În cele din urmă ea văzu toate aceste Dune şi universurile lor ca Spiritele tuturor posibilităților. Ființe departe de noi dar încă oarecum umane, ca Maeştrii Dansatori Față. Ființe încă şi mai îndepărtate, deloc asemănătoare nouă, dar cu aceleaşi origini ca noi, ca Cei Cu Multe Fețe. Şi multe alte ființe care apărură, şi toate dorințele lor erau deodată ca nişte fantome în fața ei. Iar dorințele lor se contopeau, iar uneori intrau în conflict.

Dorințe în alte Dorințe.

Încet, Yeshika-le şi vechile Dune începură să se răsfire, să se disperseze, până când rămase o singură femeie pe planetă. Nro Pathay era lângă ea.

"Această planetă va deveni noul oracol."

Cea mai tulburătoare imagine fusese cea a lui Scytale, extras din pliurile universului care acum păreau să se solidifice din spuma quantică de dinainte cu câteva minute.

Calea sa nu poate fi găsită pe Noile Cărări.

Era ceva melancolic ce Yeshika trebuia să exprime despre dispărutul Scytale.

El nu mai face amestecul celor ce vor fi.

Se gândi cât de diferite erau cele două individualități care stăteau la originile celor două Şcoli de Păstrăvărese. Era Hayt-Scytl şi Idah-Mirabla.

Nro îi întrerupse gândurile.

”Văd ceva prin partea din mine care este Lrolan. Maeştrii Dansatori Faţă au readus Dune cel ascuns din spaţiul criptat.”

Capitolul 29

Învaţă să nu adori prea mult lucrurile umane.

-din O plângere pentru Scytale, de Yeshika Ampre

Thunhun şi Yanima văd revenirea Spiritului Dunei în spaţiul ne-criptat. Mai mult, Spiritul Dunei devine vechiul Arrakis.

O auto-dezvăluire. Nu au fost niciodată despărţite.

Nicăieri nu a putut ea găsi un sistem în sensul structurilor unificate, sau un plan care i-ar proteja pe cei slabi de minte de schimbarea perceptuală în devenire. Acesta e chiar lucrul pe care Cei Cu Multe Feţe nu-l pot digera.

”Leto îşi are Duncanii lui, eu am Dune-le mele. Ea se rostogoli în trupul ei de vierme.

Mulţi Duncani. Multe Dune.

La fel de rapid pe cât puteau Cei Cu Multe Feţe să se extindă în noi universuri, Sheeana începuse deschiderea a mai multor universuri unde umanitatea, sau Copiii Individualilor, aveau să aibă o existenţă probabilă.

Noile ei Cărări sunt doar drumuri deschise spre viitorul a ceea ce a început ca Umanitate.

Existau anumite Necesităţi care apăreau odată cu asigurarea viitorului. Recunoaşterea Şcolilor de Păstrăvărese fusese una din contribuţiile ei, dar asta venise cu preţuri diferite. În evoluţia umanităţii, totul devenea o opţiune. Totul o posibilitate. Darul ei era să se asigure că exista o realitate pentru fiecare permutare. Făcând asta, ea închisese un subset de realităţi în care Cei cu Multe Feţe nu mai erau prezenţi, iar în altele erau ei înşişi asimilaţi.

”Avem mulţi vizitatori care aşteaptă acest moment.” Era Yanima, din nou, din neobişnuitul ei vis al Mirodeniei treaz.

”Mulţi vizitatori? Nu înţeleg.” Thunhun o ţinuse strâns tot acest timp.

Alinând-o pe ea şi alinându-se pe sine.

Când Yanima nu răspunse, Sheeana răspunse pentru ea. ”Vorbeşte despre navele în orbită în jurul acestei lumi. Deja pinul de criptare păstrat de regalitatea Ixiană de o mie de ani, a căzut în mâinile Maeştrilor Dansatori Faţă. Ne readuc înapoi din spaţiul non-criptat, ca pe un lucru din trecut. Ceea ce ei nu ştiu e că noi aşteptăm această Întoarcere.”

Cu Întoarcerea Spiritului Dunei veni un fel de vindecare a istoriei. Yeshika era acolo cu ei, la fel şi Nro. Yanima ieşise din transa ei, toate lucrurile revenite la normal pentru Yeshika. Thunhun avea o privire îngrozită.

Sheeana îl linişti, ”Totul e parte a planului meu.”

Capitolul 30

Dacă au suficient timp ca generațiile să evolueze, prădătorul produce adaptări specifice de supraviețuire în prada sa, care, la rândul lor, prin operațiunea curiculară de feedback, produce schimbări în prădător care din nou schimbă prada – etcetera etcetera etcetera... Multe forțe puternice fac acelaşi lucru. Puteți socoti religia ca fiind una din ele.

-Jurnalele lui Leto II

Însărcinarea lui Paul de către Sheeana, o numise ea. Nu avea să fie vreun jihad. Nu avea să fie vreo revoluție. Cel puțin, nu încă. Sheeana era încă în etapele primare ale transformării ei şi avea să se întâlnească cu ghola-Muad'Dib să discute modul în care fuseseră lucrurile, şi de ce sunt lucrurile şi felul în care vor fi lucrurile.

”Fiului tău i-au trebuit cam o mie cinci sute de ani să stabilească Poteca de Aur. Planului meu îi vor trebui doar o mie.”

Paul, căruia deja i se spunea Din Nou Muad'Dib, ştia că nu va putea niciodată să înțeleagă complet punctul ei de vedere.

”Pentru unii, moartea va fi preferabilă vieții, de aceia care vor încerca să se cramponeze de vechile obiceiuri.”

Cei Cu Multe Fețe aveau o limitare ce emană din toate lucrurile umane.

Făcuți după imaginea noastră.

În cei o mie de ani ai istoriei noastre din care au apărut, au fost mai legați de acest univers, acest multivers, pe măsură ce au perfecționat legăturile lor cu natura sa.

Acum natura însăşi se schimbă, iar ei sunt copii pierduți aruncați într-o dilemă.

Imaginația înțelege în moduri străine rațiunii.

”Vei avea viziuni, Paul, la fel şi Rebecca şi Murbella, la fel şi Duncan şi Scytale.” Pielea de păstrăv de nisip a Sheeanei lucea în soare. ”Ăsta e felul în care vor fi lucrurile.”

Muad'Dib se pregătise luni de zile pentru Visarea Mirodeniei. În acest timp mai multe alte surori începuseră transformarea în Vierme de nisip. Maia era lângă el când avu revelația.

”Cred că pot împărtăşi această experiență cu tine,” îi spuse Muad'Dib Maiei şi îi ceru să vină aproape. Ea era acoperită cu micii creatori, care abia arătau semne de întărire acum, astfel că ea arăta ca o insectă cu formă umană a cărei armură, încă translucentă, începea să se formeze.

”Ce anume ai vrea să împărtăşeşti?” Vocea Maiei arăta de asemenea semnele transformării. Era cu un ton mai profundă, cu un sunet uşor grav.

”Este ceva foarte vechi. E ceva ce tocmai am descoperit. Tocmai am făcut-o reală.” Muad'Dib o atingea acum, în timp ce alunecau în vis...

APOCRIFA PUSTNICULUI

Mirosul a fost primul lucru, a adus viziuni ale Fremenilor mei, cu copiii lor şi ochii albastru în albastru. Căci atunci era vremea când umanitatea a aflat prima dată de mirodenie, iar eu am fost primul care s-a împărtăşit din ființa lui Shai-Hulud. Eu, care cunosc mişcările timpului aşa cum deşertul cunoaşte trecerea timpului.

La gura infernală a lui Shai-Hulud stăteam, şi am luat melanjul de mirodenie care era din suflarea lui fierbinte şi asta e ceea ce s-a întâmplat. Faptul că asta e cunoscut oricui este datorită visului mirodeniei. Căci aceste cuvinte au fost prima dată scrise nu cu cerneală pe hârtie, nici ca linii în nisip – dar întipărite în co-conştiințele care au apărut în afara timpului între om şi vierme. În această primă transă a mirodeniei, aceste cuvinte au fost scrise în eternitate, în însele furtuni ale timpului, de misterul melanjului şi al lui Shai-Hulud.

Gustul a fost al doilea lucru, dincolo de dulce, amar, nucşoară – toate simțurile erau ca un singur simț, gustând. Toate sunetele erau gust, la fel şi văzul și pipăitul. Asta e natura melanjului simțurilor.

Apoi am petrecut cu Shai-Hulud, dar nu am fost rănit. Căci s-a adeverit că aceste lucruri nu se mai puteau întâmpla în acelaşi fel în care se întâmplau în deşert. Pentru că multe lucruri au devenit mici, în timp ce altele s-au extins de sute de ori. Şi lucrurile coteau la unghiuri exacte dar nespecificate. Şi puteam vedea cu amândoi ochii. Iar nisipurile cădeau şi se ridicau în sticlă.

Ce s-a întâmplat în al treilea rând şi mai departe, căci enumerarea îşi pierde rostul la acest punct, până la infinit, a fost o aglomerare a spațiului şi timpului şi minții şi lucrurilor încă necunoscute şi încă de necunoscut.

Lucrurile trecute erau prezente, iar locurile îndepărtate erau apropiate. Iar lucruri de acum nu fuseseră vreodată, iar aici era dispărut. O Voce vorbise, şi încă avea să vorbească, şi erau audibilă urechii mele. Şi omul era cu Viermele de nisip, iar Viermele de nisip era cu omul.

”Este minunat,” observă Maia ținându-l strâns pe Muad'Dib.

”Eu am fost originea.”

Dar Maia ştia că el era doar o treaptă.

Curând alte surori vor începe transformarea. Iar Muad'Dib va permite Fremenilor lui să se maturizeze şi să evolueze încet. Iar Tleilaxu vor avea rolurile lor. Şi secole se vor scurge. Iar cultul Sia'abei va înflori. Iar mirodenia nu va mai avea influența pe care o avea asupra viitorului. Şi cam la fiecare sută de ani, elemente din Spiritul Dunei vor apărea din ascunzişul spațiului criptat Ixian, arătându-şi zorii în noi vremuri ale viitorului umanității. Întoarcerea. Integrarea. Dar unele lucruri vor fi păstrate pe Spiritul Dunei până în ziua când se va întoarce din non-spațiu. Şi aceste lucruri erau Noile Poteci.

Viitorul nostru, al tuturor.

Capitolul 31

> Fie ca Domnul să ne aşeze printre cei care aduc împreună cele două perfecţiuni! Şi dacă ar fi să ne priveze de aducerea lor la un loc, fie ca El să ne aşeze printre oameni ai bunătăţii şi generozităţii.
>
> -Veche scriptură islamiată

Marty şi Daniel vorbeau, la o cană de ceai, despre tot ce se întâmplase. Voiau să o povestească din punctul lor de vedere.

Marty aduse serviciul de ceai la masă, unde Daniel era deja aşezat. ”Doar că nu-mi place să ne numească Maeştri Dansatori Faţă.”

”Păi, imaginează-ţi cum ar fi să-ţi trăieşti viaţa şi să fii numit Cei cu Multe Feţe.” Râseră amândoi.

Daniel turnă două căni de ceai şi adăugă puţin lapte în cea a lui Marty.

”Nu vor fi niciodată fericiţi, nu cu toată lumea fiind ghola.”

”Nu ştiu ce să spun. Uită-te de unde am ajuns aici.”

”Oh. Ţie doar îţi place să fii în dezacord cu tot ce spun eu.”

Marty avea de gând să scrie totul într-o zi, întreaga poveste. Toate chestiile despre Bene Gesserit, Onoratele Matre şi acum Şcolile Păstrăvăreselor.

”Sunt ca şi copiii lor,” spuse Daniel, turnându-i lui Marty altă cană de ceai.

”Cine sunt ca şi copiii lor?” Marty sorbi din ceai şi puse cana înapoi pe farfurie. ”Te referi la copiii lui Duncan şi Murbella?”

”Nu, păstrăvăresele, ei sunt copiii lor, ai tuturor. Bene Gesserit, Bene Tleilax, chiar şi ai Ixienilor.”

Lui Marty îi plăcea să se ia de Daniel. ”Urmează să-mi spui că Viermii de nisip sunt şi ei copiii lor.”

”Copiii cui?”

”Nu contează. Ştii că ei nu puteau vedea imaginea de ansamblu.”

Daniel termină ultima înghiţitură de ceai. ”Te referi la Onoratele Matre. Nu-ţi face griji, Murbella a aranjat asta pentru toate.”

”Şi ele. Dar eu vorbeam despre Cei cu Multe Feţe.”

”Cândva vor găsi şi ei Noile Cărări. Dar deocamdată, vor trebui doar să aştepte.”

”Cred că aşa e.” Marty puse cana goală pe farfurie. ”Unde ai vrea să mergem la plimbare azi, dragă?”

”Atât de multe Noi Cărări pe care încă nu le-am văzut. Ce-ar fi să începem să mergem şi vedem unde ne duce drumul.”

Capitolul 32

Uneori Duncanii întreabă dacă înțeleg ideile exotice ale trecutului nostru. Şi dacă le înțeleg, de ce nu le pot explica? Cunoaşterea, cred Duncanii, rezidă doar în persoane. Încerc să le spun că toate lumile sunt plastice. Cuvintele imagini încep să se distorsioneze în momentul rostirii. Ideile imprimate într-o limbă au nevoie de acea limbă specifică pentru a fi exprimate. Aceasta este însăşi expresia cuvântului exotic. Vedeți cum începe să se distorsioneze? Traducerea se chinuie în prezența exoticului. Limba Galach, pe care o vorbesc aici, se impune singură. Este un cadru de referință exterior, un sistem particular. Pericolele pândesc în toate sistemele. Sistemele încorporează credințele neexaminate ale creatorilor lor. Adopți un sistem, adopți credințele lui şi ajuți la întărirea rezistenței la schimbare. Serveşte vreunui scop să le spun Duncanilor că pentru anumite lucruri nu există limbaje? Ahhh! Dar Duncanii cred că toate limbajele sunt ale mele.

-Jurnalele lui Leto II

Rezultatul luptei a fost decisiv. Şi concomitent cu evenimente de semnificație cosmică. Cei cu Multe Fețe s-au retras din luptă. Abia mai târziu se va vedea că retragerea lor coincide cu întoarcerea Spiritului Dunei din pliurile non-spațiului.

Lumea a devenit instantaneu un loc de pelerinaj. Un cult al Sia'abei s-a dezlănțuit în lumile mai multor universuri. Pentru că şi vechiul Arrakis era renăscut, nu aşa locuit de Fremeni ghola cum era Spiritul Dunei. Pentru că dacă întoarcerea Spiritului Dunei era ca un fel de fantomă a Atenei, nu noua sa eră de aur gata să transforme universul. Vechiul Arrakis era Oracolul, care va fi locul curățării, fereastra către Integrare şi poarta către Sala Oglinzilor care erau Noile Cărări.

Şi departe de toate astea, dar în acelaşi ton cu ritmurile sale, veni naşterea copilelor lui Duncan şi Murbellei.

Murbella zâmbi spre Duncan. ”Ştii, există o teorie străveche despre 'Gravitația animală' pentru a explica sexualitatea. S-ar putea spune că am fost imprimați unul pentru celălalt. Eu prefer să gândesc că dependența noastră mutuală a existat mereu acolo, ca un fel de adevăr.”

Duncan zâmbi. Timpul trecu. Gemenii lui Duncan şi ai Murbellei s-au născut curând după bătălia decisivă. Familia se stabilise acum pe Ouadra. Îşi petreceau timpul cu copilele lor, în afara afacerilor unui univers care înnebunise.

”Alia nu era o aberație până la urmă, ” îi spuse Murbella lui Duncan.

”Ce vrei să spui?” întrebă Duncan.

”Încă nu sunt prea sigură, lucrez la un fel de dramă, o tragedie de fapt, unde voi spune lumii ce cred eu.”

Ei aveau ceva din abilitățile oraculare ale lui Duncan, acumulate după multe vieți, ca şi amestecul celor două frății pe care mama lor fusese capabilă să le integreze în ea, în viețile ei. Ei erau doar primii copii din cei ce aveau să urmeze.

”Trebuie să recunosc, ceva despre Integrarea cu aceşti oameni din Dispersie mă sperie.” Duncan ținea în brațe una dintre copile.

”Ei nu mai sunt oameni din Dispersie, sunt oameni ai Întoarcerii. Odată ce lămureşti asta îți va fi mai uşor să accepți schimbarea.” Murbella o ținea pe celălaltă copilă în timp ce-i vorbea.

Duncan simțea prezența Sheeanei, deşi ea era dincolo de spațiul în care exista el acum, de cealaltă parte a barierei Ixiene, abia începând drumul ei de o mie de ani al Integrării.

”Din ceea ce mi-ai spus, Sheeana este cea care integrează, imaginează-ți sarcina de a aduce la un loc oameni, ghola şi viermi de nisip. Munca noastră pare joacă de copii în comparație.”

”Asta venind de la o femeie care stă în fruntea a două frății rivale.”

”Nu vor mai fi rivale multă vreme. Acestea două deja m-au inspirat în acea zbatere.”

Fiicele lui Duncan şi Murbellei aveau să crească spre maturitate, iar conceptul de Şcoală de păstrăvărese avea să fie transmis copiilor lor. Dar nu numai aici, deoarece Sheeana avea să planteze aceleaşi semințe de pe planeta ei ascunsă, dezvăluind încet noi secrete ale noilor Cărări ale universului, scriind istoria în visurile surorilor ei care-i împărtăşiseră transformarea în vierme de nisip.

Duncan reflectă la multele lui vieți, şi văzu adevărul în haos.

Ce spunea mereu Sheeana?

‘Posibilitățile sunt nelimitate’

Capitolul 33

Cineva îmi pune o întrebare. O voce nouă, foarte veche. Citează o voce şi mai veche, spunând:

”Atâta vreme cât aruncăm vina pe alții aparținem tot grămezii, când ne asumăm responsabilitatea suntem pe calea înțelepciunii; dar înțeleptul nu blamează pe nimeni, nici pe alții, nici pe sine. - Cine spune asta?” întreabă el, nu numai pe mine.

E rumoare în mulțime un moment iar vocea lui se pierde. Dar îi regăsesc vocea. Vorbeşte de cineva care era străvechi pentru el cum este şi el străvechi față de mine.

El spune ” A fost auzit dar uitat – nu, nu a fost auzit dar uitat: nu totul se uită. Dar nu se găseau urechi pentru asta...”

Din nou mulțimea... împrăştiindu-se. Îl ascult pe cel uitat să găsesc răspunsul la întrebare, dar în schimb îl găsesc pe cel pe care l-a întrebat.

”I-a spus-o la ureche? - Da, aşa se întâmplă: Înțelepciunea este şoapta singuraticului către sine însuşi într-o piață aglomerată.”

Mulțimea se întoarce. El a plecat. Sunt uluită de acest lucru.

-din Răzbunarea Sfintei Alia

Vechiul Arrakis, Spiritul Dunei, era pe cale de a deveni Mecca multiversului. Maeştri Dansatori Față veneau s-o vadă pe Sia'aba şi rasa ei de viermi de nisip umani. Indivizi din toate Şcolile de Păstrăvărese veneau în pelerinaj pentru a-şi privi originea şi destinul. Departe de aici, viața continua pe Ix, înăuntrul pliurilor non-euclidiene ale Maşinăriei Regale.

Viața mergea înainte pentru Nro Pathay, Yeshika, Yanima şi Thunhun.

”A răspuns la întrebare?” îl întrebă Yanima pe Thunhun.

”Cine?”

”Murbella.”

Mulți dintre Maeştrii Dansatori Față se dezvăluiseră ca ceea ce erau. Că ei îi ghidaseră pe Ixieni. Mulți dintre ei se temeau de acest lucru pe care îl putuse face Nro Pathay. Lucrul pe care şi Yeshika îl putea face acum.

Există ceva din Maeştrii Dansatori Față în toate Şcolile de Păstrăvărese.

Şi deşi cultul Sia'abei era un mod de a descrie ceva ce mătura întregul univers, Sheeana făcuse schimbarea în tot acest timp. Influența ei era influența Spiritului Dunei.

Există un principiu al Economiei Integrale care este un concept foarte vechi. Grecii, primii Atreizi, îl ştiau drept *arete*.

Yeshika preferă să caute un nou termen, şi nu era *tehne*.

Nro trăi să exploreze minunea pe care o descoperise. Iar Yeshika conduse Ix în marea eră a Integrării, la apusul Dezvăluirii. Yar Yanima şi Thunhun visară atât trecutul cât şi viitorul.

Într-o zi, pe Ix, s-a descoperit un artefact. Au fost chemați experții să-l analizeze, şi nici unul nu-l putu plasa în timp. Părea futuristic tot atât cât părea străvechi, şi sfida orice încercare de datare.

Dispozitivul conținea un mesaj, codat într-o tehnologie care părea în acelaşi timp Ixiană şi Tleilaxu. Tonul său era Bene Gesserit, iar forța era a Onoratelor Matre. Artefactul însuşi este piesa centrală a mai multor noi ştiințe şi religii de-a lungul şi de-a latul universului.

Iar mesajul este acum cunoscut tuturor:

Într-o zi, Şcolile de Păstrăvărese vor evolua. Se vor întoarce în direcții diferite, iar membrii acestor şcoli se vor schimba ca să țină pasul. Şi aşa cum Marile Case au făcut loc Erei Împărtaului Zeu, aşa cum Dispersia a făcut loc Întoarcerii şi Integrării, aşa vor urma noi ere. Iar Dezvăluirea, numită Amurgul de milioane de milioane, va urma. Născută din aceste timpuri, va urma Ieşirea la lumină. Apoi cea mai vie dintre ere, numită Trezirea, îşi va urma cursul, până la liniştita reflecție caracterizată de

următoarea eră, numită Adormirea. Trimitem acest salut către voi din ultima eră, era noastră, numită Visarea. Suntem mult diferiți față de voi, şi în unele feluri suntem încă aceiaşi. Acesta e salutul nostru. Puteți să vă gândiți la noi ca fiind la fel de diferiți de voi cum sunteți voi de strămoşii voştri. Vă reamintim de darurile pe care deja le aveți: speranță, credință şi imaginație. Acum vă urăm adio, căci nu veți mai auzi nimic de la noi.

SFÂRŞIT



GUSTAV HASFORD

ÎN SPIRITUL BAIONETEI

GUSTAV HASFORD

IN SPIRITUL BAIONETEI

versiunea în limba română

UNCRIS

Dedicație:

'Penny'
John C. Pennington, *Caporal*
Fotograf combatant, Divizia I *Marine*,
KIA[1], 09 iunie 1968

„Cred că Vietnamul a fost ceea ce am avut în locul unei tinereți fericite."

- Michael Herr,
Dispatches

[1] KIA – Kill In Action – ucis în luptă.

Marines caută câțiva oameni buni…

Recrutul spuse că numele său este Leonard Pratt.

Gunnery Sergeant[2] Gerheim i-a aruncat o privire țărănușului slăbănog și l-a poreclit imediat

— *Gomer Pyle*.[3]

Ne-am gândit că poate încearcă să fie amuzant. Nu a râs nimeni.

Zori. *Marines* începători. Trei instructori urlând:

— ALINIEREA! ALINIEREA! NU MIȘCA! NU VORBI!

Clădiri din cărămizi roșii. Sălcii plângătoare încărcate cu mușchi spaniol. Rânduri lungi, neregulate, de civili transpirați stând '*Drepți*' pe marcajele de tălpi galbene imprimate pe platoul din beton.

Insula Parris, Carolina de Sud, cazarma US *Marine Corps*, un stagiu de pregătire de 8 săptămâni – din programa de colegiu – pentru așa-zișii duri și curajoși fără minte. Era construită într-o mlaștină de pe insula, simetrică dar sinistră precum un lagăr al morții suburban.

Gunnery Sergeant Gerheim a împroșcat cuvintele:

— Urechea la mine, gloată. Ar fi fost mai bine să începeți să arătați ca niște recruți din US *Marine Corps*, viermilor. Să nu credeți nici măcar o secundă că sunteți *Marines*. Doar ați pus pe voi niște haine[4] albastre. Nu-i așa, cucoanelor? Pare rău d'asta.

Un texan subțirel cu ochelari cu ramă de os, pe care băieții îl porecliseră deja 'Cowboy', spuse:

— Tu ești John Wayne? Sau eu?

Cowboy și-a scos pălăria Stetson gri-perlă și și-a făcut vânt cu ea ca să-și răcorească fața asudată.

Am râs. Cursurile de artă dramatică din anii de liceu m-au făcut un imitator. Am avut exact vocea lui John Wayne când am spus:

— Cred că n-o să-mi placă filmul acesta.

Cowboy a râs. S-a lovit cu pălăria Stetson peste coapsă.

---

[2] Gunnery Sergeant – grad militar specific US Marine Corps (cod NATO OR-7); echivalent *plutonier*.

[3] Gomer Pyle – personaj naiv și blând dintr-un serial TV transmis între anii 1964-1969 în SUA.

[4] Joc de cuvinte: *dress* înseamnă *haine* / *uniformă* dar și *rochie*.

Gunnery Sergeant Gerheim a râs și el. Instructorul șef este o mică brută obscenă echipată într-o uniformă kaki imaculată. Și-a îndreptat degetul drept între ochii mei și a spus:

— Tu. Aha, tu. Soldat *Joker* (Glumețu'). Îmi placi. Poți să treci pe la mine pe-acasă și să i-o tragi soră-mii.

A rânjit. Apoi chipul i-a devenit dur.

— Ascultă, băi, scârbă mică. Ești al meu. Curul tău este al meu. Nu ai voie să râzi. Nu ai voie să plângi. Ai să înveți asta pe de rost. Am să te învăț eu.

Leonard Pratt a zâmbit.

Gunnery Sergeant Gerheim și-a proptit pumnii în șolduri.

— Dacă voi, cucoanelor, veți pleca de pe insula mea, dacă veți supraviețui programului de instrucție, veți fi niște arme, veți fi niște apostoli ai morții care vor propovădui războiul. Veți fi mândri. Până atunci sunteți doar o vomă, niște scârboșenii, formele de viață cele mai inferioare de pe Pământ. Nu sunteți nici măcar ființe omenești. Nu sunteți decât niște resturi de căcat ale vreunui amfibian.

Leonard a chicotit.

— Soldatul Pyle crede că chiar sunt un tip amuzant. Crede că Insula Parris este mai distractivă decât o rană hemoragică în piept.

Chipul de țăran a încremenit într-o expresie permanentă de inocență.

— Viermilor, aici nu veți avea parte de nici o distracție. Nu vă veți bucura stând în formații de rânduri drepte, nici n-o să vă simțiți bine frecându-vă scula la rece, nici n-o să aveți vreo mulțumire pentru că vă adresați cu '*sir*' unor indivizi pe care nu-i înghițiți. Ei bine, cucoanelor, eu voi ordona, iar voi veți executa. Zece procente dintre voi nu vor supraviețui. Zece procente dintre voi, viermilor, vor deveni AWOL (dezertori) sau veți încerca să vă sinucideți sau vă veți rupe spinare pe traseul de forță din poligon sau pur și simplu o veți lua razna. Asta e. Am ordin să-i elimin pe toți cei ce nu merită să facă parte din iubitul meu *Corps*. Veți fi *grunts*[5].

Grunts nu sunt mototoli. Recruții mei învață să supraviețuiască fără să cedeze. Pentru că eu sunt dur, nu vă va place de mine. Dar cu cât mă veți urî mai mult, cu atât veți învăța mai mult. Așa este, gloată?

Câțiva au mormăit *„Da. Mda. Îhî, sir.”*

— Nu vă aud, cucoanelor.

— Da, *sir*.

— Tot nu vă aud, cucoanelor. PARCĂ AȚI FI NIȘTE PĂMPĂLĂI!

— DA, *SIR*!

— Mă scoateți din sărite. Culcat!

Ne-am lăsat pe jos, pe betonul fierbinte al platoului.

---

[5] Grunts – *grohăitori* - una dintre poreclele „oficiale” ale pușcașilor marini americani.

— Nu aveți o motivație. Mă auziți, viermilor? Atențiune! Am să vă dau eu motivație. Nu aveți suflet de *Marines*. Am să vă dau eu suflet de *Marines*. Nu aveți tradiții. Am să vă dau eu tradiții. Și am să vă arăt cum să trăiți conform acestor tradiții.

Gunnery Sergeant Gerheim s-a îmbățoșat, drept ca o vergea de armă, cu mâinile în șolduri.

— DREPȚI! DREPȚI!

Ne-am ridicat în picioare cu genunchii zdreliți și palmele pline de praf și pitriș mărunt.

Gunnery Sergeant Gerheim le spuse celorlalți trei instructori:

— Ce gloată amărâtă.

Apoi către noi:

— Nenorociților, vă mișcați prea încet. Culcat!

Jos.

Sus.

Jos.

Sus.

— CULCAT!

Jos.

Gunnery Sergeant Gerheim a pășit peste trupurile noastre încordate, călcându-ne pe degete și lovindu-ne cu vârful bocancului în coaste.

— *Jesus H. Christ!* Viermilor, gâfâiți la fel ca mama voastră când tata și-a băgat scula-n ea pentru prima dată.

Durere.

— DREPȚI! DREPȚI!

Sus. Crampe dureroase în mușchi.

Leonard Pyle a rămas întins pe betonul fierbinte.

Gunnery Sergeant Gerheim s-a îndreptat spre el parcă dansând, s-a oprit deasupra sa, și-a dat pe spate pălăria sa – în stilul celei de pe posterul campaniei *'Ursul Smokey'* – de pe capul chel.

— OK, amărâtule, ridică-te.

Leonard s-a ridicat într-un genunchi, a ezitat, apoi s-a ridicat în picioare, inspirând și expirând greu. A zâmbit.

Gunnery Sergeant Gerheim l-a pocnit pe Leonard în mărul lui Adam – tare. Apoi, pumnul masiv al Gerheim l-a lovit în piept. Apoi în stomac. Leonard s-a îndoit de durere.

— CĂLCÂILE APROPIATE! EȘTI ÎN POZIȚIE DE DREPȚI!

Gunnery Sergeant Gerheim l-a plesnit cu dosul palmei peste față pe Leonard.

Sânge.

Leonard zâmbea, cu călcâiele apropiate. Buzele sale sunt umflate, roții și vinete, iar gura plină de sânge, dar Leonard ridica doar din umeri și zâmbea de parcă durul *Gunnery Sergeant* Gerheim tocmai i-a dat un dar de ziua sa de naștere.

În primele patru săptămâni de instrucție Leonard a continuat să zâmbească, chiar dacă pentru asta și-a primit chiar mai multe pedepse decât alții. Am învățat că pedepsele sunt un element de rutină al vieții din Insula Parris. Și nu erau prostii de-alea pentru civili ca-n filmele de la Hollywood, gen *Instructorul* cu Jack Webb sau *Nisipurile din Iwo Jima* cu John Wayne.

Gunnery Sergeant Gerheim și cei trei instructori subordonați lui administrau pedepse brutale peste față, în piept, burtă, pe spinare. Cu pumnii. Sau bocancii – ne loveau în cur, rinichi, coaste, și peste tot unde nu se vedeau vânătăile negre și purpurii.

Dar chiar și dacă era bătut cu regularitate, de se căca pe el, aceste pedepse n-au reușit să-l educe pe Leonard, așa cum se întâmplase cu alți recruți din Plutonul 30-92. În liceu se spunea că până și peștii, gândacii sau chiar protozoarele unicelulare pot fi dresate. Dar nu și Leonard.

Leonard se străduia mai mult decât oricare dintre noi.

Nu putea face nimic așa cum trebuia.

Leonard se împiedica și cădea toată ziua, dar nu se plângea.

Noaptea, când cei din pluton dormeau în paturile suprapuse, Leonard plângea. I-am șoptit să se liniștească. S-a oprit din plâns.

Niciodată nu i s-a permis unui recrut să fie singur.

În prima zi a celei de-a cincea săptămâni, lui *Gunnery Sergeant* Gerheim i s-a pus pata pe mine.

Stăteam *'drepți'* în palatul lui, o mica încăpere de la capătul barăcii-dormitor.

— Crezi în Sfânta Fecioară?

— NU, *SIR*! am răspuns.

Era o întrebare capcană. Orice răspuns va fi greșit, iar *Gunnery Sergeant* Gerheim mă va pedepsi rău de tot dacă mă răzgândesc.

Gunnery Sergeant Gerheim m-a pocnit cu cotul în plex.

— Băi, vierme, iar pumnul său i-a subliniat vorba.

Stăteam *'drepți'*, cu călcâiele lipite, privirea drept înainte, încercând să-mi rețin gemetele și să nu mă clintesc.

— Când te văd, îmi vine să vomit, gunoiule. Păgân blestemat. Fă bine și respect-o pe Sfânta Fecioară, altfel îți scot mațele afară.

Chipul lui *Gunnery Sergeant* Gerheim se afla la un centimtru de urechea mea stângă.

— PRIVIREA DREPT ÎNAINTE!

Picături de saliva mi-au împroșcat obrazul.

— Crezi în Sfânta Fecioară, nu-i așa, soldat *Joker*?

— *SIR* NEGATIV, *SIR*!

Aștept. Știu că e gata să-mi ordone să merg în spălător. Pe recruții pe care voia să-i „disciplineze” îi lua în sala dușurilor. Aproape în fiecare zi, recruții mergeau în spălător împreună cu *Gunnery Sergeant* Gerheim și pentru că podeaua de la dușuri era udă, aceștia *cădeau* accidental. Cădeau de atâtea ori, încât când ieșeau de acolo, arătau de parcă trecuse peste ei un tractor cu șenile.

Este în spatele meu. Îi pot auzi respirația.

— Ce spui, soldat?

— *SIR*, SOLDATUL A SPUS, ‘NU, *SIR*!’ *SIR*!

Chipul roșu, dur, al lui *Gunnery Sergeant* Gerheim se mișca precum o cobra hipnotizată de muzică. Ochii săi treceau prin mine; mă forțau să mă uit la el; mă provocau să-mi mișc privirea măcar cu un milimetru.

— Ai văzut lumina? Lumina alba? Lumina măreață? Lumina călăuzitoare – ai avut viziunea?

— *SIR, AYE-AYE, SIR!*

— Cine-i liderul secțiunii tale, gunoiule?

— *SIR*, LIDERUL SECȚIUNII ESTE SOLDATUL HAMER, *SIR*!

— Hamer, pe interval,’*adunarea*’!

Hammer a alergat pe intervalul dintre paturi până în centrul dormitorului și a încremenit în poziție de ‘*drepți*’ în fața lui *Gunnery Sergeant* Gerheim.

— AYE-AYE, *SIR*!

— Hamer, ești schimbat. Soldatul *Joker* este promovat la comanda secțiunii.

Hamer a ezitat:

— AYE-AYE, *SIR*!

— Pleacă!

Hamer a făcut ‘*stânga-n-prejur*’, a alergat în lungul holului, a intrat în rând cu ceilalți, în fața patului, încremenind în poziția ‘*drepți*’.

Eu am spus:

— *SIR*, SOLDATUL CERE PERMISIUNEA SĂ VORBEASCĂ INSTRUCTORULUI!

— Vorbește!

— *SIR*, SOLDATUL NU VREA SĂ FIE LIDER DE SECȚIUNE, *SIR*!

Gunnery Sergeant Gerheim și-a proptit pumnii în șolduri. Și-a dat pe spate, de pe capul chel, pălăria ’*Ursul Smokey*’. A oftat:

— Nimeni nu vrea să conducă, vierme, dar cineva trebuie să o facă. Tu ai cap, ai sânge-n instalație, deci ai slujba asta. *Marine Corps* nu este o gloată precum *Army*.

Pușcașii marini mor – de aia suntem noi aici – dar *Marine Corps* va trăi veșnic, pentru că fiecare pușcaș este un lider atunci când trebuie – chiar și un soldat.

Gunnery Sergeant Gerheim s-a întors spre Leonard.

— Soldat *Pyle*, soldatul *Joker* este noul tău vecin de pat. Soldatul *Joker* este foarte *luminat*. Te va învăța totul. Te va învăța cum să te piși.

Am spus:

— *SIR*, SOLDATUL AR PREFERA SĂ RĂMÂNĂ CU VECINUL SĂU, SOLDATUL COWBOY, *SIR*!

Cowboy și cu mine devenisem prieteni pentru că atunci când ești departe de casă și speriat ca dracu, ai nevoie – și încă imediat – de toți prietenii pe care îi poți aduna.

Cowboy este singurul recrut care râde la toate glumele mele. Are un simț al umorului care este neprețuit într-un loc ca acesta, dar este serios atunci când trebuie – te poți bizui pe el.

Gunnery Sergeant Gerheim a oftat.

— Ești *femeia* soldatului Cowboy? Îți dă muie?

— *SIR*, NEGATIV, *SIR*!

— Foarte bine. Atunci, soldatul *Joker* va fi vecin cu soldatul *Pyle*. Soldatul *Joker* este prost și ignorant, dar are coaie, iar astea sunt de ajuns.

Gunnery Sergeant Gerheim s-a îndreptat către ‘palatul’ său. Mica încăpere de la capătul dormitorului secțiunii.

— OK, cucoanelor, gata… ÎN PATURI!

Sărim cu toții în paturi și rămânem nemișcați.

— CÂNTAȚI!

Cântăm:

De pe colinele lui Montezuma,
Până pe țărmurile din Tripoli,
Vom duce bătăliile patriei noastre,
Pe pământ, în aer și pe apă.
Dacă cei din Army și Navy
Vor ajunge vreodată-n paradis,
Vor afla că străzile lui sunt păzite de
Pușcașii marini ai Statelor Unite…

— OK, turmă, gataaa… DORMIȚI!

Instrucția continuă.

Îl învăț pe Leonard tot ce știu, de la cum să-și lustruiască bocancii militari, negri, până la asamblarea și dezasamblarea armei semiautomate M-14.

Îl învăț pe Leonard că *Marines* nu merg în pas de defilare – nu merg pur și simplu. *Marines* aleargă; în ‘*fuga-marș*’. Sau, dacă distanța care trebuie parcursă este mare, *Marines* își cară ranița, punând un picior în fața celuilalt, iar și iar, atât timp cât este necesar. *Marines* trag din greu. Doar avortonii încearcă să se fofileze de la muncă. *Marines* sunt curați, nu jegoși. Îl învăț pe Leonard să-și prețuiască carabina precum viața sa. Îl învăț că sângele face iarba să crească.

— Arma asta nu e decât o bucată de fier.

Cu degetele neîndemânatice Leonard și-a plesnit ușor arma.

Eu eram deja contrariat de aspectul și senzația data de propria mea armă. Carabina e rece și grea în mâinile mele.

— Gândește-te la ea ca la o unealtă, Leonard. Ca la un topor de la fermă.

Leonard surâse.

— OK. Ai dreptate, *Joker*. Mă bucur mult că mă ajuți, Joker. Ești prietenul meu. Știu că sunt încet la minte. Totdeauna am fost. Nu m-a ajutat nimeni niciodată…

Am plecat de lângă el.

— Asta e o problemă personală, am spus. Eu am grijă de arma mea.

Gunnery Sergeant Gerheim continuă să-l hărțuiască pe soldatul Leonard Pratt. Îi ordonă să facă mai multe flotări în fiecare seară, țipă la el mai tare decât la restul dintre noi, îi dă maică-sii mai multe porecle colorate.

Între timp, nu ne uită nici pe noi. Și noi suferim. Pentru greșelile lui Leonard.

Marșuri, alergare, mersul-piticului, târâș.

Exerciții de luptă în mlaștină. Aproape de locul Masacrului de la Ribbon Creek, unde șase recruți s-au înecat în 1956, în timpul unui marș de noapte disciplinar, *Gunnery Sergeant* Gerheim mi-a ordonat să mă cațăr într-o salcie. Sunt lunetist. Trebuie să trag în cei din pluton. Stau agățat de o ramură. Dacă pot vedea un recrut destul de bine încât să-l pot identifica după nume, înseamnă că e mort.

Plutonul atacă. Strig ‘HAMER!’ și Hamer cade mort.

Plutonul se împrăștie. Cercetez tufișurile.

O fantomă verde se strecoară prin umbra. Îi văd chipul. Deschid gura. Ramura se rupe. Cad…

Mă prăbușesc pe solul nisipos. Îmi ridic privirea.

Cowboy stă în picioare deasupra mea.

— *Bang, bang*, ești mort, zice și izbucnește în râs.

Gunnery Sergeant Gerheim este și el lângă mine. Încerc să-i explic că s-a rupt craca.

— Nu poți vorbi, lunetistule. Tu ești mort. Soldatul Cowboy tocmai te-a lichidat.

Îl promovează pe Cowboy ca lider de secțiune.

Pe durata celor șase săptămâni, *Gunnery Sergeant* Gerheim ne ordonă să dăm ture în jurul barăcii-dormitor, în ritm de '*fuga-marș*', cu penisurile ținute cu mâna stângă și cu armele în cea dreaptă, cântând:

Asta mi-e carabina, asta mi-e scula.
Cu una lupt, cu cealaltă mă distrez.

Nu vreau o regină a frumuseții,
Vreau doar carabina mea M-14.

Gunnery Sergeant Gerheim ne-a ordonat să dăm nume carabinelor noastre.

— Asta e singura pizdă de care veți avea parte. A trecut vremea când i-o frecați lu' Mary Jane Rottencrotch cu degetele prin chiloțeii roz. Sunteți însurați cu asta, cu această armă din fier și lemn, și-i veți fi fideli.

Alergăm. Și cântăm:

Păi, eu nu știu
Dar mi s-a spus
Că-ntre picioare, eschimosa
E rece rău…

Înainte de masă, *Gunnery Sergeant* Gerheim ne povestește că în timpul Primului Război Mondial Blackjack Pershing[6] a spus: „*Cea mai mortală armă din lume este carabina unui pușcaș marin*." La Belleau Wood *Marines* au fost atât de *răi*, încât infanteriștii germani i-au numit *Teufel-Hunden* (câinii diavolului).

Ne explică că este important pentru noi să ne dezvoltăm instinctul de ucigaș, dacă vrem să supraviețuim în luptă. Carabina noastră este singura unealtă; e lipsită de milă și ucide.

Voința noastră de a ucide trebuie să se concentreze la fel cum carabina concentrează presiunea prafului de pușcă pentru a propulsa o bucată de plumb. Dacă carabinele noastre nu sunt curățate corect, explozia nu va fi concentrată corect și carabina se dezintegra.

[6] John Joseph "Black Jack" Pershing (1860–1948) a fost un general american, care a condus Forțele expediționare americane din Europa în timpul Primului Război Mondial.

Dacă instinctul nostru de ucigaș nu este pur și puternic, vom ezita la momentul adevărului. Vom fi niște *Marines* morți. Și atunci vom fi în budă, pentru că pușcașilor marini nu li se permite să moară fără aprobare; noi suntem proprietatea guvernului.

Cursa cu obstacole: Ne mișcăm trecând o mână peste alta în josul unei funii întinse la 45^0 peste un iaz. Atârnăm cu capul în jos precum maimuțele și ne târâm cu capul în înainte, în josul funiei.

Leonard cade de pe funie de 18 ori. Aproape că se îneacă. Plânge. Se urcă în turn. Încearcă din nou. Cade din nou. De data asta se scufundă.

Cowboy și cu mine plonjăm în iaz. Îl tragem pe Leonard afară din apa noroioasă. Este inconștient. Când își revine, plânge.

Înapoi în dormitorul secțiunii, *Gunnery Sergeant* Gerheim pune un prezervativ Troian peste gura unui bidon de apă și îl aruncă spre Leonard. Bidonul îl lovește întâmplă. *Gunnery Sergeant* Gerheim urlă:

— *MARINES* NU PLÂNG!

Îi ordonă lui Leonard ca în fiecare zi după masa de seară să sugă bidonul.

În timpul antrenamentului cu baioneta, *Gunnery Sergeant* Gerheim dansează un balet agresiv. Ne lovește cu un baston lung de 1,5 m cu manșoane de protecție dure la capete. Ne jucăm de-a războiul cu aceste bastoane. Ne batem unii cu alții fără milă. *Gunnery Sergeant* Gerheim ne ordonă să punem baionetele.

Demonstrează practic tehnicile de atac asupra unui recrut pe nume Barnard, un băiat de țară tăcut, din Maine. Masivul instructor îi sparge doi dinți soldatului Barnard cu patul unei carabine.

Scopul antrenamentului cu baioneta, ne explică el, este de a trezi instinctul de ucigaș. Acesta ne va face neînfricați și agresivi, precum animalele.

Dacă cei blânzi vor moșteni vreodată Pământul, cei puternici îl vor lua de la ei.

Cel slab există pentru a fi devorat de cel puternic.

Fiecare *Marine* trebuie să-și împacheteze propriul echipament.

Fiecare *Marine* trebuie să fie instrumentul propriei sale salvări.

E greu, dar asta e.

Soldatul Barnard, cu falca sângerândă, cu gura ca o gaură plină cu sânge, demonstrează că a fost atent. Își înșfacă carabina, și, pe neașteptate, îl înțeapă cu baioneta în coapsa dreaptă pe *Gunnery Sergeant* Gerheim.

Acesta mormăie. Apoi răspunde cu o lovitură de sus în jos cu patul armei, dar ratează. Așa că îl pocnește pe soldatul Barnard cu pumnul în față.

Scoțându-și centura, își improvizează un garou în jurul coapsei.

Apoi îl promovează lider de secțiune pe soldatul Barnard aflat în stare de inconștiență.

— Blestemăția dracului, uite un viermișor care știe că spiritul baionetei este să ucidă! Va fi un *Marine* al naibii de bun. Merită să ajungă un afurisit de general.

În ultima zi a celor șase săptămâni, m-am trezit și mi-am luat carabina din rastel. Carabina se află sub pătură, lângă mine. Nu știu cum a ajuns acolo.

Nu-mi este mintea la responsabilitățile pe care le am și uit să-i amintesc lui Leonard să se bărbierească.

Inspecție. Echipamentul aliniat pe pat. *Gunnery Sergeant* Gerheim subliniază că soldatul Pyle nu a stat suficient de aproape de lama de ras.

Ordonă lui Leonard și liderilor de secțiuni să intre în spălător.

Acolo, ne ordonă să ne pișăm într-un vas de toaletă.

— CĂLCÂIELE LIPITE! DREPȚI! ATENȚIEEE… PIȘAȚI!

Ne pișăm.

Gunnery Sergeant Gerheim l-a apucat pe Leonard de ceafă și l-a silit să îngenuncheze, după care i-a băgat capul în vasul galben. Leonard se împotrivea. Bulbuci. Panica i-a dat putere lui Leonard; *Gunnery Sergeant* Gerheim îl ține jos forțat.

Când noi am fost siguri că Leonard s-a înecat, instructorul a tras apa la vasul de toaletă. Apoi i-a dat drumul lui Leonard.

Gunnery Sergeant Gerheim avea o imaginație bogată și crudă, dar nimic nu a mers.

Leonard continua să o dea în bară. Acum, de câte ori greșește el, instructorul nu-l mai pedepsește pe Leonard. Pedepsește întreg plutonul. Îl exclude pe Leonard de la pedeapsă. În timp ce acesta se odihnește, noi executăm genoflexiuni și sărituri cu brațele și picioarele depărtate, multe… multe… multe…

Leonard m-a atins pe braț când stăteam la rând, la cantină, cu tăvile metalice.

— Nu pot să fac nimic. Am nevoie de ajutor. Nu vreau să vă fac necazuri, băieți. Eu…

M-am îndepărtat.

În prima noapte din cea de a șaptea săptămână de instrucție, plutonul i-a pus *pătura în cap* lui Leonard.

Miezul nopții.

Plantonul era la datorie. Soldatul Philips, „câinele credincios” al lui *Gunnery Sergeant* Gerheim, s-a dus în picioarele goale către capătul dormitorului ca să supravegheze dacă vine instructorul.

În întuneric, o sută de recruți s-au adunat în jurul patului lui Leonard.

Chiar și în somn acesta continua să zâmbească.

Membrii secțiunii aveau calupurile de săpun înfășurate în prosoape.

Patru recruți au aruncat o pătură peste Leonard. Au ținut-o strâns de colțuri pentru ca Leonard să nu se poată ridica,iar țipetele sale să fie înăbușite.

Am auzit gâfâielile a o sută de trupuri transpirate și am auzit *fump* și *thud* în timp ce Cowboy și soldatul Barnard îl loveau pe Leonard cu săpunurile înfășurate în prosoape.

Țipetele lui Leonard semănau cu răgetele unui măgar bolnav, auzite din depărtare. Se zbătea.

Toți ochii plutonului erau pe mine. Ochii erau ațintiți asupra mea, ochi care străluceau ca rubinele.

Zbieretele lui Leonard au încetat.

Am ezitat. Ochii erau asupra mea. M-am dat înapoi.

Cowboy mi-a întins săpunul și prosopul.

Am învelit săpunul răsucind prosopul, apoi l-am lovit pe Leonard, care a încetat să se miște. Zăcea tăcut, uimit, chinuindu-se să respire. L-am lovit din ce în ce mai tare, iar când am simțit lacrimile în ochi, l-am lovit și mai tare.

A doua zi, pe *parade deck*[7], Leonard nu zâmbește.

Gunnery Sergeant Gerheim întreabă:

— Ce faceți voi în viață, cucoanelor?

Noi răspundem:

— UCIDEM! UCIDEM! UCIDEM!

Leonard rămâne tăcut.

Alt instructor întreabă:

— Ne place să avem *sânge-n-instalație*, cucoanelor? Ne place iubitul nostru *Corps*?

Platonul răspunde la unison:

— *GUNG HO! GUNG HO! GUNG HO!*[8]

Leonard este tăcut.

În a treia zi a celei de a șaptea săptămâni ne deplasăm în poligonul de tragere și facem găuri în țintele de hârtie. *Gunnery Sergeant* Gerheim ne laudă abilitățile de lunetiști ale unor foști pușcași marini: Charles Whitman[9] și Lee Harvey Oswald[10].

Până la sfârșitul celei de a șaptea săptămâni Leonard a devenit un recrut model. Am stabilit că muțenia lui Leonard este rezultatul noii sale stări de intensă concentrare. Cu fiecare zi, Leonard este tot mai motivat, tot mai cazon. Acum, felul

---

[7] Parade deck – platoul central al unității unde au loc ceremoniile și instrucția; pe el se respectă o etichetă cu reguli stricte.

[8] Expresie ce exprimă entuziasmul și nerăbdarea, mai nales în legătură cu participarea la luptă.

[9] Charles Joseph Whitman (1941–1966) "Texas Tower Sniper" – la 1 Augus 1966, ți ucis familia, apoi, din turnul universității, a ucis cu arma cu lunetă 11 oameni și a rănit alți 31, înainte de a fi împușcat de polițiști.

[10] Lee Harvey Oswald (1939–1963) a fost, după cum arată cinci anchete guvernamentale, asasinul Președintelui SUA John F. Kennedy, care a fost împușcat mortal, cu o armă cu lunetă, la 22 noiembrie 1963, în Dallas, Texas.

cum manevrează armele este fără cusur, dar ochii săi sunt opaci. Leonard are arma mai curată decât orice recrut din pluton. În fiecare seară, după servirea mesei, Leonard lustruiește cu ulei de in patul din stejar zgâriat al armei, așa cum au făcut-o sute de recruți înaintea sa. Leonard progresează în toate privințele, dar rămâne tăcut. Face ce i se spune, dar nu mai este integrat în pluton.

Putem vedea că lui *Gunnery Sergeant* Gerheim îi displace atitudinea lui Leonard. Îi amintește acestuia că moto-ul Marine Corps este *Semper Fidelis – Loial întotdeauna*. Îi amintește că '*Gung ho*' în chineză înseamnă '*cooperare*'.

Spune că este o tradiție în Marine Corps, că pușcașii nu-și abandonează niciodată morții sau răniții. *Gunnery Sergeant* Gerheim este atent să nu-l hărțuiască prea tare pe Leonard atât timp cât acesta se comportă după standarde cazone. Deja am pierdut șapte recruți eliminați pe baza *Secțiunii 8*[11]. Un băiat, Perkins, din Kentucky și-a tăiat venele de la mâini, în mijlocul dormitorului. *Gunnery Sergeant* Gerheim nu a fost deloc mulțumit să vadă că un recrut sângerează pe podeaua curată a dormitorului. Acestuia i s-a ordonat să șteargă sângele, să lustruiască zona și să pună baioneta la loc în teacă.

În timp ce Perkins curăța sângele, *Gunnery Sergeant* Gerheim a luat la mișto zgârieturile superficiale pe care recrutul și le-a făcut la încheieturile mâinilor cu o baionetă. Metoda *aprobată* de U.S.M.C. pentru sinuciderea recruților era o tăietură adâncă și verticală, de la încheietura mâinii până la cot, făcută cu o lamă de ras. Abia apoi i-a permis lui Perkins să se ducă în pas alergător la infirmerie.

Gunnery Sergeant Gerheim l-a lăsat în pace pe Leonard și s-a concentrate asupra noastră.

Duminică.

Spectacol magic. Serviciu religios la alegerea ta – și ai ce allege – pentru că serviciile religioase sunt specificate în frumos colorata broșură pe care *coioșii*[12] o distribuiau acasă, lui mămica și tăticu, chiar dacă *Gunnery Sergeant* Gerheim ne asigura că *Marine Corps* exista dinainte de Dumnezeu.

— Vă puteți dărui inima lui Isus, dar curul vostru aparține *Marine Corps*.

După *spectacolul de magie*, mâncăm. La mese, liderii de secțiuni citesc rugăciunea de pe niște cartonașe ținute în porthart. Apoi:

— STAȚI JOS!

Ungem feliile de pâine cu unt, apoi presărăm zahăr peste acesta. Strecurăm sandvișurile afară din sala de mese riscând o pedeapsă pentru gustarea neprogramată. Ni de fâlfâie; suntem șucăriți. Acum, când *Gunnery Sergeant* Gerheim și instructorii subordonați lui ne *freacă*, le spunem că ținem la ei și că vrem mai și mai mult frecuș.

---

[11] Secțiunera 8 – excluderea din armată a celor considerați mental nepotriviți serviciului militar.

[12] Crotch – termen derogatoriu, folosit de gradele inferioare pentru *Marine Corps*. Exprimă punctul lor de vedere oarecum negativ asupra USMC.

Când *Gunnery Sergeant* Gerheim comandă *„OK, cucoanelor, dați-mi 50 de genoflexiuni cu săritură. Și câteva sărituri cu brațele și picioarele depărtate. Multe, multe, multe.”*, noi râdem și le facem.

Instructorii sunt mândri să vadă că evoluăm mai mult decât sperau. *Marine Corps* nu avea nevoie de roboți. *Marine Corps* vrea ucigași. *Marine Corps* vrea să creeze oameni indestructibili, oameni fără frică.

Civilii pot să aleagă: se supun sau ripostează.

Instructorii nu le lasă recruților loc de alegere. *Marines* ripostează sau nu supraviețuiesc.

Asta-i situația. Nici o slăbiciune.

Până la absolvire mai sunt doar câteva zile, iar recruții furioși din Plutonul 30-92 sunt gata să-și mănânce propriile fudulii și să mai ceară o porție. În momentul când Comandantul *Marine Corps* ne va onora, vom înhăța guerrillele Viet Cong și soldații veteran nord-vietnamezi de gât și le vom smulge căpățânele urâte de pe umeri.

Duminică după-amiază în plin soare. Pe o masa lungă, din beton, ne curățăm echipamentul.

Pentru a suta oară, îi spun lui Cowboy că vreau să-mi bag scula în soră-sa, deci, ce vrea la schimb?

Pentru a suta oară, Cowboy îmi răspunde: „*Ce dai?*”

Gunnery Sergeant Gerheim înconjoară bățos masa. Încearcă să nu șchiopăteze. Critică faptul că utilizăm peria de paie din dotarea Marine Corps.

Ni se rupe; suntem prea sictiriți.

Gunnery Sergeant Gerheim zice că a câștigat Navy Cross la Iwo Jima. Zice că a căpătat-o pentru că i-a învățat pe tinerii *Marines* cum să sângereze. *Marines* trebuie să sângereze în băltoace mici, pentru că sunt disciplinați. Civilii și cei din *Armele* „inferioare” sângerează peste tot, precum cei ce se pișă-n pat.

Nu ascultăm. Comentăm între noi zvonistica. Ziua de spălare a lenjeriei este singurul moment când ni se permite să vorbim între noi.

Philpps – „câinele credincios” al lui *Gunnery Sergeant* Gerheim – povestește oricui despre cele o mie de *budunici* pe care le-a *spart*.

Eu spun:

— Leonard vorbește cu carabina sa.

O duzină de recruți ridică privirile. Ezită. Unii par că se simt rău. Alții par speriați. Iar câțiva par șocați și furioși, de parcă eu tocmai am pălmuit un infirm.

M-am forțat să spun:

— Leonard vorbește cu carabina sa.

Nimeni nu mișca. Nimeni nu spunea nimic.

— Nu cred că Leonard o să-și mai revină. Cred că e un caz pentru *Secțiunea* 8.

Acum ascultă toți băieții din lungul mesei. Par confuzi. Ochii par să le fie fixați undeva departe, ca și cum ar încerca să-și amintească un vis urât.

Soldatul Barnard a dat din cap:

— Și eu am avut coșmarul ăsta. Carabina mea vorbea cu mine.

Ezită.

— Iar eu i-am răspuns…

— Așa e, spuse Philips. Mda. E rece. O voce rece. Eram gata să o iau razna. Carabina îmi spunea…

Pumnul mare al lui *Gunnery Sergeant* Gerheim i-a băgat lui Philips vorba înapoi pe gât, până i-a ieșit prin cur.

Philips s-a prăbușit la pământ. Pe spate. Buzele-i sunt zdrobite. Geme.

Tot plutonul a rămas nemișcat.

Gunnery Sergeant Gerheim și-a proptit pumnii în șolduri. Ochii îi strălucesc sub borul pălăriei '*Ursul Smokey*' precum țevile unui *shotgun.*

— Soldatul Pyle este caz de '*Secțiunea 8*'. Mă auziți? Dacă soldatul Pyle vorbește cu carabina este pentru că-i efectiv sărit de pe fix. Voi, viermilor, veți răspândi acest zvon. Nu-l lăsați pe soldatul *Joker* să se joace cu mințile voastre. Nu vreau să aud altceva. Mă auziți? Nimic altceva.

Noaptea pe Insula Parris. Stăm în poziție de '*Drepți*' până ce *Gunnery Sergeant* Gerheim dă și ultimul ordin al zilei:

— Pregătiți-vă… gataa… ÎN PATURI!

Și atunci ne întindem pe spate – în tricou și șort – '*Drepți*' cu armele la piept.

Ne spunem rugăciunea:

Sunt un recrut în US Marine Corps.
Servesc în forțele care păzesc patria și modul meu de viață.
Sunt pregătit să-mi dau viața ca să le apăr.
Așa să-mi ajute Dumnezeu.
GUNG HO! GUNG HO! GUNG HO!

Apoi *Crezul Pușcașului* scris de *Marine Corps Major General* W.H. Rupertus:

Aceasta este carabina mea.
Sunt multe ca ea, dar aceasta este a mea.
Carabina mea îmi este cea mai bună prietenă.
Este viața mea.
Trebuie să am grijă de ea cum am de viața mea.
Fără mine, carabina mea este inutilă.

Trebuie să trag bine cu carabina mea.
Trebuie să trag mai bine decât inamicul meu care încearcă să mă ucidă.
Trebuie să-l împușc înainte să mă împuște el.
Așa voi face.

Leonard vorbește pentru prima data după câteva săptămâni. Vocea sa devine tot mai puternică. Capetele se întorc. Trupurile se răsucesc. Vocea plantonului se stinge. Leonard este gata să explodeze. Vorbele sale vin de undeva din adânc – un loc urât.

Gunnery Sergeant Gerheim este de serviciu în această noapte. Se apropie de patul lui Leonard și rămâne în așteptare, cu pumnii înfipți în șolduri.

Leonard nu-l vede. Venele-i de pe gât sunt reliefate în timp ce strigă:

CARABINA MEA ESTE O FIINȚĂ OMENEASCĂ, CA ȘI MINE,
PENTRU CĂ E VIAȚA MEA.
DE ACEEA TREBUIE SĂ O TRATEZ CA PE UN FRATE.
ÎI VOI ÎNVĂȚA ACCESORIILE, CĂTAREA, ȚEAVA.
ÎMI VOI PĂSTRA CARABINA CURATĂ ȘI PREGĂTITĂ,
LA FEL CUM EU SUNT CURAT ȘI PREGĂTIT.
VOM FI CA UNUL.
VOM FI…
JUR ÎN FAȚA LUI DUMNEZEU SĂ RESPECT ACEST CREZ.
CARABINA MEA ȘI CU MINE SUNTEM STĂPÂNII INAMICULUI NOSTRU.
SUNTEM SALVATORII VIEȚII MELE.
AȘA SĂ FIE, PÂNĂ CE AMERICA VA ÎNVINGE
ȘI NU VA MAI EXISTA VREUN INAMIC, DOAR PACEA!
AMIN.

Gunnery Sergeant Gerheim lovește în patul lui Leonard.

— Hei, tu, soldat Pyle…

— Ce? Da? DA, *SIR*!

Leonard încremenește ‘*drepți*’ în pat.

— *AYE-AYE, SIR*!

— Care-i numele acestei carabine, vierme?

— *SIR*, NUMELE CARABINEI SOLDATULUI ESTE ‘*CHARLENE*’, *SIR!*

— Pe loc repaos, vierme. Devii un recrut *brici*, soldat Pyle. Cel mai motivat soldat din *turma* mea. De aceea, chiar ți-aș putea permite să servești ca pușcaș în iubitul meu *Corps*. Te-am considerat un căcat în ploaie, dar vei deveni un bun *grunt*.

— *AYE-AYE, SIR!*

Mi-am privit carabina din pat. Este un instrument minunat, elegant proiectată, solidă și simetrică. Carabina mea este curată, unsă și funcționează perfect. Este o unealtă bună. O ating.

Gunnery Sergeant Gerheim înaintează pe intervalul dintre paturi.

— VOI, RESTUL ANIMALELOR, PUTEȚI LUA LECȚII DE LA SOLDATUL PYLE. A ajuns un recrut model. Ca voi toți. Mâine veți fi *Marines*. ATENȚIEEE… DORMIȚI!

Ziua absolvirii. O mie de noi *Marines* stau 'drepți' pe platoul central, supli și bronzați în uniformele kaki imaculate, cu armele curățate la piept.

Leonard a fost desemnat ca fiind recrutul eminent al Plutonului 30-92. Este recompensat cu un set gratuit de uniformă albastră și i se permite să o poarte atunci când defilează plutoanele. Generalul Comandant al Insulei Parris dă mâna cu Leonard și-l felicită: *'Foarte bine'*.

Comandantul seriei noastre prinde în pieptul lui Leonard insigna PUȘCAȘ EXPERT, iar comandantul companiei noastre îl recompensează cu o citație pentru cel mai mare punctaj obținut la trageri.

În urma recomandării speciale a lui *Gunnery Sergeant* Gerheim, eu am fost promovat *Private First Class*[13]. După ce comandantul seriei mi-a prins insigna de EXPERT, *Gunnery Sergeant* Gerheim mi-a înmânat două trese roșu cu verde și mi-a explicat că sunt cele purtate de el când era PFC.

La paradă, am mers în dreapta plutonului, ferm și mândru.

Cowboy a primit și el insigna de EXPERT și a fost numit să poarte flamura plutonului.

Generalul Comandant al Insulei Parris vorbi la microfon:

— Vedeți *Lumina*? *Lumina* alba. *Lumina* măreață. Aveți viziunea?

Iar noi am izbucnit în urale, fericiți dincolo de credință.

Generalul Comandant cântă.

Cântăm și noi:

Hei, Marine, ai auzit?
Hei, Marine…
L.B.J.[14] *a dat ordinul.*
Hei, Marine…
Spune 'La revedere' lui mămica și tăticu.

[13] Private First Class – grad militar în US Marine Corps (cod NATO OR-2); fără echivalent în Armata română – ar fi între gradul de *soldat* și cel de *fruntaș*.

[14] Lyndon Baines Johnson a fost cel de-al treizeci și șaselea președinte al Statelor Unite ale Americii (1963 - 1969). A preluat președinția după asasinarea președintelui John F. Kennedy.

Hei, Marine…
Mergem să murim în Viet Nam.
Hei, Marine, da!"

După ceremonia de absolvire ne-au fost înmânate ordinele. Lui Cowboy, Leonard, soldatul Barnard, Philips și celor mai mulți dintre ceilalți *Marines* din Plutonul 30-92 li se ordona să se alăture Regimentului de Instrucție-Infanterie, pentru a fi antrenați ca *grunts*, infanteriști.

Ordinele primite de mine specificau să mă prezint la Școala Elementară de Jurnalism Militar de la Fort Benjamin Harrison, Indiana, după absolvirea cursului de Infanterie. *Gunnery Sergeant* Gerheim este dezgustat de faptul că eu voi fi un corespondent combatant și nu un *grunt*. Mă categorisește drept un *poge*[15], un *office pinky*[16]. Zice că căcații ăia adună toți puturoșii.

Stând cu mâinile la spate[17] (poziția '*at ease*' în Armata americană) pe platou, sub monumental cu ridicarea drapelului pe Iwo Jima, *Gunnery Sergeant* Gerheim spune:

— Puteți aprinde țigările. Voi toți nu mai sunteți viermi. De astăzi sunteți Marines. Și odată ajuns *Marine*, vei rămâne întotdeauna un *Marine*…

Leonard a izbucnit într-un râs zgomotos.

Ultima noastră noapte pe insula.

Sunt planton.

Stau echipat cu pantalonii utilitari, tricou, bocancii perfect lustruiți și casca căptușită care era vopsită în argintiu.

Gunnery Sergeant Gerheim îmi dă ceasul său și o lanternă.

— Noapte bună, *Marine*.

Patrulez în lungul intervalului dintre rândurile de paturi perfect aliniate.

O sută de tineri *Marines* respiră liniștiți în timpul somnului – o sută de supraviețuitori din efectivul inițial de o sută douăzeci.

Mâine în zori ne vom afla cu toții la bordul autobuzelor care ne vor duce la Camp Geiger, Carolina de Nord. Acolo, la Regimentul de Instrucție pentru Infanterie. Toți *Marines* sunt *grunts*, chiar dacă unii dintre noi vor învăța niște lucruri suplimentare. După cursul avansat de infanterie, ni se va permite ca în weekenduri să ieșim în învoiri – la bunăciuni și la crâșme! – apoi vom primi repartizări permanente la alte unități.

---

[15] Poge – termen derogatoriu pentru cei care au alte specializări decât Infanteria; este sinonim cu REMF ("Rear Echelon MotherFucker").

[16] Office pinky – termen din vremea WW II utilizat de Marines pentru a-i numi (insultător) pe non-combatanții din Marine Corps aflați în spatele frontului, în slujbe de birou.

[17] Este poziția '*at ease*' în Armata americană – oarecum asemănătoare, dar nu echivalentă, cu '*pe loc repaos*'.

Baraca-dormitor este la fel de liniștită precum o capelă funerară la miezul nopții. Liniștea este tulburată doar de ușoarele scârțâituri ale arcurilor de la paturi și de către o tuse ocazională.

Sunt gata să mă liniștesc și eu, când aud o voce. Vreun recrut vorbește în somn.

Mă opresc. Ascult. O a doua voce. Probabil că doi flăcăi stau la o parolă. Dacă îi aude *Gunnery Sergeant* Gerheim, va fi vai de curul meu. M-m grăbit către locul de unde veneau vocile.

Este Leonard. Leonard vorbind cu carabina sa. Dar mai era o voce. O șoaptă. Un suspin rece, seducător. Este vocea unei femei.

Carabina lui Leonard nu se află în rastel. O ține el, îmbrățișând-o.

— OK, OK. Te iubesc!

Apoi în șoaptă:

— Ți-am dat cele mai bune luni din viața mea. Iar acum tu…

Am aprins lanterna. Leonard mă ignoră.

— TE IUBESC! NU ÎNȚELEGI? NU POT AȘA. VOI FACE ORICE!

Cuvintele lui Leonard răsună în tot dormitorul. Paturile scârțâie. Careva se răsucește. Un recrut se ridică în fund și se freacă la ochi.

Eu mă uit înspre capătul îndepărtat al dormitorului. Aștept să se aprindă lumina în *palatul* lui *Gunnery Sergeant* Gerheim.

Am atins umărul lui Leonard.

— Hei, tacă-ți gura, Leonard. *Gunnery Sergeant* Gerheim o să-mi tăbăcească curu'.

Leonard se ridică în fund. Se uită la mine. Își ridică poala tricoului și-și acoperă fața. Începe să-și demonteze arma pe nevăzute.

— Asta e prima oară când o văd goală.

Cu ochii acoperiți, degetele sale continuă să demonteze componentele armei. Apoi mângâie cu blândețe fiecare piesă.

— Uite-te cât e de frumoasă garda trăgaciului. Ai văzut vreodată o bucată de metal mai frumoasă?

Începu să monteze componentele la loc, cu pocnituri metalice.

— Ansamblul ei conector este atât de minunat…

Leonard continua să bâiguie, în timp ce degetele sale antrenate reasamblau dispozitivul metalic.

Mă gândesc la Vanessa, prietena mea de acasă. Suntem pe malul râului, înfășurați în sacul de dormit și o fut de-și dă ochii peste cap. Dar fantezia mea favorită s-a dus dracului. Când mă gândesc la coapsele ei, la sfârcurile roșii, buzele pline… pula nu mi se mai scoală deloc. Cred că de vină este salpetrul din rațiile de mâncare. Așa se spune.

Leonard scoate de sub pernă o magazie de plină cu cartușe. Cu blândețe, o pune în armă, în *Charlene.*

— Leonard… de unde ai luat muniție reală?

Acum, o mulțime de băieți stau în fund, șoptind unul către celălalt „*Ce se-ntâmplă?*”

Lumina din *palatul* lui *Gunnery Sergeant* Gerheim inundă capătul îndepărtat al barăcii.

— OK, LEONARD, LA MINE!

Sunt hotărât să-mi salvez propria piele, dacă pot, fiind sigur că Leonard este. oricum, *terminat*. Ultima data când *Gunnery Sergeant* Gerheim a prins un recrut că a dosit muniție reală – doar un singur cartuș – i-a ordonat acestuia să sape un „mormânt” lung de 3 m și adânc tot de 3 m.

Întregul Pluton a trebuit să asiste la „funeralii”.

Am spus:

— Te-ai băgat singur în căcat pân-la gât, Leonard.

Lumina din tavan a *explodat*. Dormitorul este inundate de lumină.

— CE, CĂCATUL LUI MICKEY MOUSE, SE-NTÂMPLĂ AICI? ÎN NUMELE LUI JESUS H. CHRIST, ANIMALELOR, CE FACEȚI ÎN DORMITORUL MEU?

Gunnery Sergeant Gerheim se repede asupra mea ca un câine turbat. Vocea sa taie dormitorul în două:

— SOMNUL MEU A FOST ÎNTRERUPT, CUCOANELOR. ȘTIȚI CE ÎNSEAMNĂ ASTA. MĂ AUZI, TURMĂ? ÎNSEAMNĂ CĂ UNUL DINTRE RECRUȚI S-A OFERIT VOLUNTAR PENTRU UN AFURISIT DE SACRIFICIU UMAN.

Leonard a alunecat jos din pat, confruntându-l pe *Gunnery Sergeant* Gerheim.

Acum întreg plutonul este treaz. Așteptăm cu toții să vedem ce va face *Gunnery Sergeant* Gerheim, încrezători că așteptarea va merita.

— Soldat *Joker*. Tu, căcatule! La mine, ‘ADUNAREA’!

Mi-am mișcat rapid fizicul.

— AYE-AYE, *SIR!*

— OK, vierme, spune. De ce soldatul *Pyle* nu se află în pat după stingerea luminilor? De ce ține arma soldatul *Pyle*? De ce nu i-ai scos mațele soldatului *Pyle*?

— *SIR*, este datoria soldatului să raporteze instructorului că soldatul… *Pyle*… are o magazine plină cu muniție, că a încărcat-o în armă și a băgat cartuș pe țeavă, *SIR*.

Gunnery Sergeant Gerheim se uită la Leonard și dă din cap. Oftează. *Gunnery Sergeant* Gerheim este mai mult decât ridicol în șortul său de un alb imaculat, cu picioarele păroase în șlapii de duș, brațele tatuate, cu burta băutorului de bere, cu fața de culoarea cărnii crude, și, pe capul chel, pălăria verde cu maro ‘*Ursul Smokey*’.

Instructorul nostru comandant își concentrează întreaga sa considerabilă putere de intimidare într-o perfectă voce stil *John-Wayne-la-Suribachi*[18]:

---

[18] Referire la filmul ‘*Sands of Iwo Jima*’ cu John Wayne în rolul principal. Muntele Suribachi este locul unde Joe Rosenthal a făcut celebra fotografie ‘*Ridicarea drapelului pe Iwo Jima*’.

— Atenție la mine, soldat *Pyle*. Îți vei pune arma în rastel și…

— NU! NU POȚI SĂ MI-O IEI! E A MEA! MĂ AUZI? E A MEA! O IUBESC!

Gunnery Sergeant Gerheim nu se mai poate controla:

— ATENȚIE LA MINE, BĂI CĂCAT ÎN PLOAIE! ÎMI VEI DA ARMA ASTA SAU AM SĂ-ȚI SMULG COAIELE ȘI AM SĂ ȚI LE ÎNDES PE GÂT! MĂ AUZI, *MARINE*? AM SĂ-ȚI SMULG INIMA DIN PIEPT!

Leonard ațintește arma spre pieptul lui *Gunnery Sergeant* Gerheim, mângâie cu degetul garda trăgaciului, apoi trăgaciul…

Brusc, *Gunnery Sergeant* Gerheim devine calm. Ochii săi, atitudinea, sunt cele ale unui rătăcitor care și-a găsit casa. Este un om care deține întreg controlul asupra sa și asupra lumii în care trăiește. Chipul îi este rece și frumos precum suprafețele negre. Zâmbește. Nu este un zâmbet prietenos ci unul drăcesc, ca și cum *Gunnery Sergeant* Gerheim este un vârcolac care-și arată colții.

— Soldat *Pyle*, sunt mândru…

BANG!

Patul armei reculează în umărul lui Leonard.

Un glonte de calibrul 7,62 mm cu cămașă de cupru și de mare viteză îl izbește pe *Gunnery Sergeant* Gerheim.

Cade.

Ne holbăm cu toții la *Gunnery Sergeant* Gerheim. Nimeni nu mișcă.

Gunnery Sergeant Gerheim șade ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. O secundă ne-am liniștit.

Leonard a ratat. Apoi, sângele roșu închis se scurge dintr-o mica gaură din pieptul lui *Gunnery Sergeant* Gerheim.

Pata roșie de sânge se mărește pe tricoul alb ca o floare minunată. Ochii holbați ai lui *Gunnery Sergeant* Gerheim sunt concentrați, fascinați, asupra sângelui ce-i curge din piept. Își ridică privirea spre Leonard. Își mijește ochii, apoi se liniștește. Zâmbetul de vârcolac îi îngheață pe buze. Umila mea poziție de oarece autoritate, ca planton, mă forțează să acționez.

— Ăă, Leonard, suntem cu toții frați, omule, frații tăi. Eu sunt vecinul tău de pat, nu-i așa? Eu…

— Sigur că da, spune și Cowboy. Șezi blând, Leonard. Nu vrem să-ți facem rău.

— Așa este, intervine și soldatul Barnard.

Leonard nu aude.

— Ai văzut cum s-a uitat la ea? Ai văzut? Știam la ce se gândea. Știam. Porcul ăsta gras și…

— Leonard…

— Vă putem ucide. Știți și voi asta.

Leonard își mângâia carabina.

— Nu știți că *Charlene* și cu mine vă putem ucide pe toți?

Leonard îndreaptă țeava armei drept către fața mea.

Nu mă uit la carabină. Mă uit în ochii lui Leonard.

Știu că Leonard este prea slab ca să-și controleze instrumentul morții. Durii ucid, nu armele. Leonard este un instrument defect pentru puterea ce curge prin el. Greșeala lui *Gunnery Sergeant* Gerheim a fost că n-a văzut faptul că Leonard este ca o carabină din sticlă care se spulberă când trage. Leonard nu este destul de tare pentru a stăpâni puterea exploziei interioare ce propulsează glontele negru și rece la voința lui.

Leonard rânjește către noi, ultimul de pe chipul morții, teribilul rânjet al unui craniu.

Acesta se schimbă într-o expresie de surpriză, apoi de confuzie… apoi de teroare în timp ce arma lui se mișca în toate părțile… Și-atunci Leonard a luat capătul țevii metalice în gură.

— NU! NU…

BANG!

Leonard e mort pe podea. Capul său este un amestec groaznic de sânge, oase faciale, fluide sinusale, dinți dezrădăcinați și carne zdrențuită.

Sigur, civilii vor solicita încă o investigație. Dar, în timpul acesteia, recruții din Plutonul 20-92 vor depune mărturie că soldatul Prat, deși foarte motivat, a fost unul dintre cei 10% care nu puteau fi un *Marine* din iubitul nostru *Corps*.

Gunnery Sergeant Gerheim continua să zâmbească. A fost un instructor bun. Murind – că doar pentru asta ne aflăm aici – ar fi spus „*sângele face iarba să crească*”. Dacă ar fi putut vorbi, *Gunnery Sergeant* Gerheim i-ar fi explicat lui Leonard de ce armele pe care le iubim nu ne răspund cu iubire. Și ar mai fi spus „*Bună treabă!*”.

Am stins luminile din tavan. Și am ordonat:

— Pregătiți-vă să vă urcați în paturi. URCAȚI!

Plutonul se află culcat în cele o sută de paturi.

Mă simt înfrigurat și singur. Dar nu sunt singur. Pe toată Insula Parris sunt mii și mii ca noi. Iar peste tot în jurul lumii, sute de mii.

Încerc să dorm…

În patul meu, îmi strâng carabina în brațe. Îmi vorbește. Vorbele ies din lemn și metal și curg prin mâinile mele. Îmi spune ce să fac.

Carabina mea este instrument al morții. Carabina mea este oțel negru. Trupurile noastre omenești sunt burdufuri de sânge, ușor de străpuns și care se golesc repede, dar durele noastre instrumente ale morții nu pot fi frânte.

Țin arma la piept, cu blândețe, ca și cum ar fi o relicvă sfântă, o baghetă magică realizată prin asamblarea de piese din argint și fier, cu un pat din lemn de tec, gloanțe de aur, bolt din cristal, și bijuterii la sistemul de ochire. Arma mea mi se supune. Am să am grijă de *Vanessa*, carabina mea. Voi avea grijă. Măcar o vreme. Mă voi ascunde în acest vis întunecat cât de mult voi putea.

Sângele curge din țeava carabinei mele și mi se răspândește pe mâini. Sângele se mișcă.

Sângele se desparte în fragmente vii. Fiecare fragment este un păianjen. Milioane și milioane de mici păianjeni roșii aleargă pe mâinile mele, pe față, îmi intră în gură…

Liniște. În întuneric, o sută de oameni răsuflă la unison.

Mă uit la Cowboy, apoi la soldatul Barnard. Ei înțeleg. Pe chipuri le-a înghețat rânjetul rece al morții. Amândoi dau aprobator din cap.

Recruții abia încorporați din plutonul meu stau în paturi în poziție de ‘*drepți*’ la orizontală, cu arma ținută la piept.

Marines așteaptă, o sută de tineri vârcolaci cu armele în mâini.

Dau tonul:

Aceasta este carabina mea.
Sunt multe ca ea, dar aceasta este a mea…

OORAH!

M.J. ROSE

LA TERAPIE

M.J. ROSE

LA TERAPIE

Titlul original: *In Session, 2014*
Traducerea: Ştefi Todo

Din dosarele doctoriței Morgan Snow

Am avut privilegiul să fiu terapeut pe probleme de sex la Institutul Butterfield – una dintre cele mai respectate clinici specializată în probleme sexuale din New York – mai mult de doisprezece ani. În acea perioadă am avut darul de a-i face pe pacienți să fie deschiși, să-mi împărtășească cele mai profunde temeri și dorințe, oferindu-mi astfel posibilitatea de a-i ajuta să afle mai multe despre cine sunt și de ce sunt.

Am văzut totul, de la abuzați la depravați, de la cuplurile care se luptă cu plictiseala sexuală până la sociopați cu fetișuri erotice întunecate, iar Institutul Butterfield este sanctuarul unde ajut la calmarea și vindecarea acestor suflete zdrobite.

Din când în când întâlnesc oameni care nu-mi sunt pacienți, dar care îmi ating viața într-un mod special sau care văd în întunericul meu și îmi luminează necazurile și temerile – chiar și atunci când nu știu. Lor le sunt veșnic recunoscătoare.

* * *

CIRCUMSTANȚE EXCEPȚIONALE
Cotton Malone

— Deci cu ce te pot ajuta? am întrebat.

Femeia care stătea în fața mea părea nervoasă și pot spune că nu era obișnuită cu acest sentiment. Totul arăta clasă și bani – de la pantofii Chanel la jacheta luxoasă de cașmir. Sunase cu două zile înainte și spusese că i-am fost recomandată de un fost pacient. În oraș doar pentru două săptămâni, explicase ea, avea mare nevoie să mă vadă. Când i-am explicat că totul era rezervat de pacienții obișnuiți, s-a oferit să vină oricând va anula cineva, indiferent de oră.

— Problema nu e a mea, a spus ea, cu o voce cu accent ușor, spaniol sau marocan, la începutul primei vizite.

— Asta-i bine.

Și i-am oferit un zâmbet încurajator.

Eram obișnuită cu această mișcare de deschidere. Mulți oameni care vizitau terapeuți sexuali erau jenați că aveau o problemă care-i făcea să caute ajutor. Nu-mi

pasă. Dacă convingându-se că problema este a partenerului lor, ei reușesc să găsească ușa să mă vadă, asta-i tot ce contează. Așa că sunt mai mult decât fericită să continui cu această șaradă. De obicei, după două sau trei ședințe, lasă garda jos și se confesează. Răbdarea este o condiție în meseria mea. Mintea umană încurcă realitatea, fantezia, temerile și dorințele în noduri complicate a căror dezlegare poate dura ani de zile.

Dar femeia asta nu părea să aibă ani la dispoziție.

A mers direct la problemă.

— Sunt foarte îndrăgostită de bărbatul cu care mă întâlnesc.

— E reciproc?

A aprobat din cap și am așteptat să continue. Pauzele tăcute erau obișnuite. Aceasta a durat cam patruzeci și cinci de secunde. Am avut impresia că își măsura cu atenție cuvintele.

— E foarte retras și cumva reținut. Ne afectează… viața sexuală.

— În ce fel? am întrebat.

— Eu nu sunt reținută. A făcut o pauză. Ezitarea lui… în anumite momente… mă afectează.

Să fii capabil să simți când un pacient spune adevărul este o abilitate valoroasă, una care economisește timp. Cu această femeie nu era niciun dubiu. Era dureros de sinceră.

— Poți vorbi despre asta cu el?

Lumina soarelui de după-amiază mi-a umplut biroul. Razele prăfuite i-au făcut pielea oacheșă aurie și au luminat șuvițele castanii din părul ei, când a clătinat din cap – *nu*.

— Nu pare să fie capabil... să abordeze subiectul.

Când am continuat – eu punând întrebări, ea răspunzând la ele – s-a conturat imaginea unei relații destul de sănătoase. Problemele ei încă nu reprezentau o situație dificilă, dar avea dreptate; în timp se puteau amplifica și puteau deveni distrugătoare. Încrederea e importantă și când unul din parteneri e secretos și reținut, este testată legătura unei relații.

Câteodată până la punctul de rupere.

Această femeie era o persoană care planifica. Care repara. Și îi păsa.

Așa că, în următoarele două săptămâni, am mai văzut-o de patru ori și am făcut progrese. La sfârșitul ultimei ore i-am spus că partenerul ei ar fi un candidat bun pentru terapie.

Ea a fost de acord.

— Are nevoie de ajutor ca să se deschidă. O simplă crăpătură în armura lui ar fi suficientă. Ochii ei mă priveau fix. Dar nu crezi că va fi vreodată de acord să meargă la un terapeut, nu-i așa?

— Având în vedere tot ce mi-ai spus despre el, nu prea văd întâmplându-se asta fără niște… circumstanțe excepționale.

A rămas tăcută câteva momente.

Altă pauză din aceea pe care deja le așteptam de la ea.

— Probabil că se poate aranja, a spus ea.

*

Conferința de psihiatrie la care am participat la Berlin s-a terminat la înălțime. Prelegerea mea, despre influența pornografiei pe internet asupra partenerilor celor dependenți, a mers bine și am fost încurajată de răspunsul publicului. Am planificat să mai stau câteva zile după conferință și să fiu turist. Fiica mea de paisprezece ani, Dulcie, era plecată în tabără. Noah Jordain, detectivul de la poliția din New York cu care mă întâlneam în ultimii ani, nu a putut să-și ia liber și a trebuit să stea acasă. Trecuse mult timp de când nu mai avusesem o vacanță, așa că am închiriat o mașină și am condus prin Germania, în Danemarca, pe lângă coastă.

În final, am ajuns în Copenhaga.

Mi-am petrecut prima dimineață acolo plimbându-mă pe străzile istorice, gândindu-mă la Hans Christian Anderson și la regii danezi și simțindu-mă departe de New York. Era simplu de înțeles de ce ar dori cineva să evadeze aici. În acea după-amiază aveam stabilită o întâlnire la una din numeroasele librării care umpleau *Stroget*-ul. Colecționez cărți erotice și îl sunasem pe proprietar cu câteva săptămâni înainte, după ce am văzut online ce avea de vânzare. Era un volum anume, pe care îl vânam de mult timp. Costa mai mult decât îmi puteam permite, dar când am întrebat dacă era loc de negociere, a chicotit și a spus *întotdeauna e loc pentru asta*.

Când am ajuns, librarul vorbea cu un cuplu de vârstă mijlocie, examinând o altă carte.

— Luați loc. Vin imediat ce termin aici, a spus Cotton Malone, în cuvinte înmuiate cu un accent sudic clar, unul care fusese mai puțin pronunțat la telefon.

Am trecut pe lângă cei trei și m-am uitat la ce studiau: un volum colorat cu hărți vechi. M-am așezat pe unul din scaunele care erau împrăștiate prin magazin și am studiat tot ce mă înconjura. Ca multe alte anticariate, și acesta mirosea a hârtie veche și piele uscată. Aerul nemișcat era rece și uscat, sunetele din aglomerata piață Hojbro de afară avea o monotonie reconfortantă.

Am simțit că mă privește cineva și m-am uitat înapoi.

Femeia care examina cartea cu hărți și-a ferit privirea.

Ceva în modul în care privea într-o parte m-a îngrijorat.

Apoi, o serie de zgomote – cărți care cădeau, sticlă spartă, bărbatul, femeia și Malone vorbind toți deodată – m-au speriat.

Femeia și-a răsturnat poșeta, care a împins o grămadă de cărți de pe masă, spărgând o ușă a dulapului de sticlă. O grămadă de cioburi, un disc, pilule și monede erau împrăștiate pe podea, împreună cu toate cărțile căzute. Malone s-a aplecat să-și recupereze mărfurile.

Cuplul a înșfăcat cartea cu hărți și a fugit.

Privirea lui Malone s-a ridicat, apoi s-a uitat spre ușa deschisă de la intrare.

Prea târziu.

Dispăruseră.

A sărit în picioare și s-a repezit după ei.

— Încuie ușa, a strigat la mine. Voi fi…

Restul cuvintelor s-au pierdut în sunetul mulțimii de afară.

Am făcut cum a spus, apoi am studiat harababura de pe podea. Nimic neobișnuit în acea învălmășeală. Ruj. Portofel. Pieptene.

Toate păreau destul de noi.

M-am plimbat prin magazin inspectând rafturile de cărți, gravurile înrămate, fleacurile puse ici-colo, folosite pentru decorare. Era ceva extrem de personal în locul acesta, care te făcea să-ți formezi o idee despre omul care îl deținea. Nu bătea la ochi, dar cunoștea calitatea.

În spatele biroului său, într-o încăpere din spate, era cel mai ergonomic scaun pe care îl puteai cumpăra. Computerul cu ecran mare era Apple, de ultimă generație, iPhone-ul de cea mai nouă generație conectat la el, încărcându-se. Un pulover Dale of Norway atârna de un cârlig de pe perete. Cea mai înaltă calitate. Pe o masă dintr-un colț erau biscuiți englezești, un borcan de gem franțuzesc, căni și cutii de ceai scump. Apa din încălzitor era fierbinte, așa că mi-am turnat o cană și am pus un pliculeț de ceai. Aroma era bogată și ușor amară.

Cu ceaiul în mână m-am întors să examinez rafturile, mergând pe o parte și întorcând-mă pe alta. Erau cărți în toate limbile, tratând toate subiectele, totul perfect organizat. Un volum de lucrări de artă de Jung mi-a atras atenția. L-am luat din grămadă și l-am pus pe o masă. Picturile de mandale ale lui Jung m-au fascinat întotdeauna. Și-a dezvoltat teoriile despre arhetipuri, inconștientul colectiv și individualizare în timp ce picta. O fază creatoare pe care nu puteai să nu o admiri.

O bătaie l-a ușa din față mi-a atras atenția.

Cotton Malone se întorsese.

Am descuiat și el a pășit înăuntru.

— Îmi cer scuze.

Își legăna în brațe cartea furată de parcă alina un copil.

— Ai luat-o înapoi. Bună treabă. Aveau un avans considerabil. Cum ai reușit?

— Aproape i-am ajuns, dar ei au aruncat cartea și au fugit.

O peliculă de transpirație îi acoperea fața și respira mai greu. Dar nu foarte tare. După umerii lui largi și abdomenul tare, părea că nu-și petrecea tot timpul vânzând cărți.

— E valoroasă? am întrebat arătând spre carte.

— Există numai douăsprezece. Asta nici măcar nu e una din cele mai bune, dar valorează peste 5.000 de euro.

— Categoric a meritat să fugi după ea.

— Mă enervează groaznic când oamenii încearcă să facă porcării din astea.

Am aprobat din cap.

A așezat cartea pe tejghea. Cu spatele la mine a întrebat:

— Deci ai venit să vezi *L'Adamite?*

— Nu apare des un exemplar din ea.

S-a întors către mine.

— Îmi pare rău că a trebuit să aștepți.

— Nicio problemă. Magazinul tău e minunat. Nu m-am plictisit deloc.

— Și văd că ai găsit ceaiul.

A arătat către cana de pe masă de lângă volumul de Jung.

— O aromă excelentă. Sper că nu te deranjează.

— Deloc. E răsplata pentru că ai avut grijă de magazin.

Am zâmbit la bunăvoința lui.

— Ai magazinul de mult?

— De câțiva ani.

Pe fața lui a apărut o undă de emoție. Melancolie? Regret? Nu eram sigură.

— Te deranjează dacă strâng aici? a întrebat, arătând spre lucrurile împrăștiate din geantă și spre cărți.

— Deloc.

Era puțin obsedat; ordinea din magazin o demonstra. Faptul că nu era capabil să lase dezordinea de pe podea o confirma.

A găsit o pereche de mănuși de bumbac în spatele tejghelei și le-a tras pe mâini. Apoi a luat o pungă de plastic în care a început să arunce probele de pe podea.

— Nu purtai mănuși când ai arătat cuplului cartea cu hărți. Nu le porți tot timpul?

— Depinde de vechimea și de starea cărții. De fapt, câteodată pot face mai mult rău decât bine.

Am recunoscut logoul CC de pe rujul pe care îl ridica. Chanel. L-a aruncat în pungă. Apoi a ridicat un pieptăn.

Atitudinea lui arăta că știa ce trebuie să facă la locul unei infracțiuni și mi-am amintit ce mi se spusese despre el. Fost comandat în marină și avocat, care lucrase pentru o unitate secretă la Departamentul de Justiție. Obosit de riscuri, s-a pensionat devreme și s-a mutat în Danemarca, unde a deschis un anticariat.

A ridicat portmoneul și l-a deschis.

— Niciun act de identitate. Totul, inclusiv geanta, e nou. În mod clar, o capcană. Toată chestia a fost pusă la cale pentru a mă distrage.

Curățenia era aproape gata gând a sosit poliția. I-a salutat, apoi și-a îndreptat atenția spre mine.

— Sper că nu e un deranj prea mare. Dacă e, putem reprograma întâlnirea.

— Nu am niciun plan pentru după-amiază. Nu te grăbi.

Mi-a aruncat o privire curioasă și s-a întors la polițiști, care erau rapizi și eficienți. Malone era sigur de ei, nefiind nici speriat, nici îngrozit. A răspuns succint întrebărilor lor.

Polițiștii au plecat.

— N-o să-i găsească, a spus el, în timp ce închidea ușa. Ăștia doi sunt buni atât ca să fure cât și ca să dispară.

— Deci au aruncat cartea?

— A fost felul lor de a spune, *uite-o, ia-o înapoi, fără resentimente, bine*?

Am zâmbit. Malone era și foarte perspicace.

A încuiat din nou ușa.

— Deci să-ți arăt ceea ce ai venit să vezi aici.

S-a grăbit să urce pe scările înguste spre etajul al doilea. În mai puțin de un minut s-a întors cu o carte în mână. Nu la fel de grijuliu cum fusese cu cea pe care o salvase, cartea cu hărți, pe care o ținuse ca pe un copil – aceasta era ținută puțin mai departe de el, ca un prețios obiect de artă.

A pus volumul pe masă în fața mea.

Cuvântul *L'Adamite* era scris cu litere gravate, văzându-se încă urmele foiței de aur în adânciturile mai profunde. Pielea de culoare caramel era uzată de trecerea anilor.

Picături de apă punctau exteriorul. Colțul din dreapta sus era rupt – motivul, explicase Malone în anunțul lui, pentru care cartea se afla pe piață.

— De când ai început să colecționezi? a întrebat el.

— Cam de zece ani. Nu am o mare colecție erotică. Sunt atentă și o iau încet. Îmi face plăcere.

El a arătat spre carte.

— Dă-i drumul, poți să o deschizi.

— Fără mănuși?

— Nu e necesar.

Am mângâiat pielea. Moale și suplă.

— Se presupune că acest volum i-ar fi aparținut lui Henry Spencer Ashbee care a lăsat prin testament cea mai mare parte a colecției sale – cel puțin 1.400 de cărți erotice – la British Museum. Dar nu există acte care s-o dovedească. Acesta este un alt motiv pentru prețul mai mic.

Sinceritatea părea importantă pentru el.

— E greu să colecționezi cărți erotice și să nu știi despre Ashbee, am spus. Am încercat odată să văd colecția de la British Museum, dar nimeni nu mai poate să vadă asta.

M-am întors la copertă și am citit subtitlul – *Le Jésuite Insensible* – sub care era o dată – 1684. Un contur decolorat arăta că odată a existat o plăcuță fixată pe prima pagină.

Mi-a observat interesul.

— Colecționarul care mi-a vândut-o a spus că plăcuțele de carte personalizate ale lui Ashbee se potrivesc exact cu mărimea petei de lipici.

Am dat la pagina următoare și am studiat prima imagine. Corupția, atât a bisericii cât și a statului, din Franța dinaintea revoluției a făcut din obscenitatea cu preoți și călugărițe o țintă ușoară. Și astfel, ce se întâmpla în mănăstiri între călugări și călugărițe a devenit o temă comună în cărțile erotice ale secolului al XVII-lea. O palmă pe fața unei instituții arogante. Am examinat desenul unei călugărițe îngenuncheate pe un *prie dieu*, făcându-i o felație unui preot recunoscător.

Imaginea era atât obscenă cât și fermecătoare.

Malone stătea în spatele meu.

În ilustrația următoare, călugărița era într-un confesional, cu hainele ridicate peste coapse. Se mângâia, cu degetele dispărând înăuntrul ei. Printre gratii, preotul o privea cu un zâmbet lasciv pe față.

Am studiat mai multe pagini, imaginându-mi un adevărat domn englez, în biblioteca sa privată, împreună cu prietenii, uitându-se la imagini spre amuzamentul tuturor.

Am arătat spre ușoara decolorare de-a lungul marginii paginii.

— Îmi poți spune ceva despre problema asta?

S-a aplecat peste masă, abia aruncând o privire spre ceea ce arătam.

— Ne așteptăm ca o carte atât de veche să aibă urme de deteriorare, dar, în general, starea este bună.

Am mai întors câteva pagini. Oprindu-mă la alte imagini.

— Tranzacționezi multe cărți erotice?

— Nu e una din specializările mele. Am dat întâmplător peste această carte. Tu doar asta colecționezi?

— Deformație profesională.

— Adică?

— Sunt terapeut sexual. Soțul unei cliente era un colecționar avid. Era cu adevărat jenată de acest hobby, dar am lucrat la asta. La sfârșitul terapiei, ea mi-a făcut cadou prima mea carte. M-a captivat. Prefer lucrările din secolele al XVIII-lea și al XIX-lea decât cele anterioare. Din păcate, astea sunt și cele mai scumpe. Dar îmi plac și lucrările de mai târziu – în special desenele lui Oscar Wilde.

— Sunt bucuros să urmăresc orice te-ar putea interesa.

— Ar fi minunat. M-am gândit mult la motivul pentru care îmi plac aceste cărți, pentru care sunt fascinată de ele. Cred că este caracterul lor secret.

— Pot să înțeleg asta. Și mie îmi plac secretele. De fapt, asta-mi și face probleme din când în când.

— Dar nu secrete sexuale?

A făcut un pas mic în spate și nu a răspuns.

Cel mai important moment să pui o întrebare unui pacient este cel în care știi că ar prefera să nu întrebi.

— Nu crezi că secretele sexuale sunt cele mai revelatoare?

— Nu sunt sigur că sunt cea mai potrivită persoană pe care să o întrebi asta.

— Nu ai niciunul?

S-a înroșit și părea surprins de îndrăzneala mea. Apoi și-a revenit și a spus:

— Sunt o carte deschisă.

A zâmbit la propriul joc de cuvinte.

— Cei mai mulți avem un eveniment din trecutul nostru… adesea din copilărie… pe care l-am îngropat adânc și îl ținem bine ascuns. Al meu este că bunicul meu era prea familiar cu mine – nimic ce se putea numi abuziv, dar era sugestiv. Îmi șoptea glume deochiate la ureche. Îmi atingea mâna o fracțiune de secundă prea mult. Zâmbea într-un mod necuvenit pentru un bunic.

Am râs, dorind ca el să știe că sunt bine, în ciuda a ceea ce i-am spus. Mărturisirile pot să-i facă pe oameni să se simtă stânjeniți. Așa că tăcerea care a urmat nu era o surpriză.

Am întors o altă pagină din carte.

Ilustrația arăta un preot, îmbrăcat cu toate însemnele preoțești, stând la amvon. În fața lui, în prima strană, erau două călugărițe cu hainele descheiate, arătându-și sânii. Se mângâiau reciproc.

Malone a aruncat o privire, apoi s-a uitat într-o parte.

— Sunt destul de lascive, am spus.

— Mai ales pentru un băiat de altar.

Curios *non sequitur*, m-am gândit.

— Asta ai fost?

El a dat din cap.

— Există atât de multe povești groaznice despre incidente care au fost mușamalizate. Sper că nu ți s-a întâmplat nimic grav.

Nu a răspuns.

Am așteptat câteva momente, apoi am întrebat:

— Ți-a plăcut?

— Mi-a plăcut ceremonia messei. Solemnitatea și ritualul. Ideea că se desfășura de mii de ani în același fel și că eu eram parte din acea istorie. Mi-au plăcut și mirosurile. Ceara de lumânare. Tămâia.

A zâmbit când și-a amintit și eu am zâmbit cu el.

— Ce nu ți-a plăcut?

Și-a plecat privirea spre carte.

— E interesant. Că întrebi asta acum.

— De ce?

— Coincidența.

— Mentorul meu, Dr. Nina Butterfield, care conduce institutul la care lucrez, spune că nu există coincidențe. Ea crede, ca și Jung – am dat din cap spre cartea cu desenele lui – că evenimentele pot fi grupate atât după cauză, cât și după semnificație.

— Părintele Matthew… a început, s-a oprit, apoi a arătat spre cartea de pe masă. Să spunem doar că preotului nostru paroh i-ar fi plăcut acest volum.

— De ce spui asta?

— Știu la ce te gândești, dar nu a fost așa. Nu era un molestator sau ceva de genul ăsta. Era un om bun. Un preot bun. Doar că îi plăceau revistele din când în când.

Știam ce vrea să spună.

— Masturbare?

A dat din cap.

— Ceva ce un băiat de doisprezece ani nu uită.

— L-ai văzut?

— O dată. Nici nu știa că sunt acolo.

— Știai ce face?

A scuturat din cap.

— Nicidecum. Și de ce-ți spun eu asta?

— Sunt terapeut.

A zâmbit.

— Și ești destul de bună ca să faci oamenii să lase garda jos.

— Ce-i rău în asta? Este ca această carte. O diversiune interesantă. Dar hai să ghicesc. Probabil ai fost intrigat. Ce făcea? Aveai doisprezece ani și nu aveai idee. Sigur, știai că este ceva neobișnuit. Probabil că ai vorbit cu prietenii tăi despre cărți obscene și ați folosit limbajul auzit de la frații mai mari – dar niciunul dintre voi nu știa cu adevărat ce înseamnă asta.

— Ești bună.

— Nu ești primul. Spune-mi restul.

— Cine spune că mai e ceva?

— Ochii tăi.

— Am făcut ceea ce ar fi făcut orice puști curios de doisprezece ani. Câteva zile mai târziu, când el era ocupat pe altundeva, am intrat în biroul lui ca să arunc o privire în revistă. Un exemplar din Penthouse. Nu văzusem niciodată așa ceva. Eram prea înspăimântat ca să stau prea mult, dar trebuie să spun, m-am tot gândit la asta. Așa că, de câteva ori, m-am dus înapoi să mă uit.

— Până când ți s-a terminat norocul.

A aprobat din cap.

— Bunul părinte m-a prins. Stăteam pe podea sub biroul lui cu revista deschisă.

L-am lăsat să-și adune gândurile.

— M-a smuls afară și a aruncat revista de-a lungul camerei. Apoi m-a bătut la fund, tot timpul strigând că ceea ce făceam era rău, că m-am vândut diavolului. Că nu voi ajunge în rai.

A făcut o pauză.

Amintindu-și.

— Ce ai simțit cu privire la fotografiile pe care le-ai văzut?

— Ce vrei să spui?

— Ai avut vreo reacție sexuală la ele?

Nu a răspuns, dar nici nu trebuia. Știam.

— Mi s-a părut ciudat că eu am luat bătaie, dar el putea să se uite la ele.

— E o contradicție reală.

— Mi-a plăcut părintele Matthew. Propriul meu tată a murit când aveam zece ani.

— Pot să-ți sugerez ceva?

— Am ajuns așa departe, de ce nu?

— Presupun că acel incident a lăsat urme. Nu te cunosc, dar pot ghici rezultatele. Aș spune că uneori te simți stânjenit de reacțiile tale sexuale. Probabil că poți să faci dragoste în întuneric, dar nu dacă e lumină. Sau îți place să faci sex, dar nu poți vorbi despre asta. Sau când îi arăți unui client o carte cu desene erotice, te simți teribil de rușinat fără să știi de ce.

— E atât de evident?

— Cum am spus, nu ești primul. Trecutul afectează modul în care reacționăm. Asta-i psihologie de bază. E normal să reacționezi la un episod traumatic, ca cel care s-a petrecut cu părintele Matthew. Te-a afectat. Dar reacția ta de acum – cea pe care tocmai o ai – e încă cea a unui băiat de doisprezece ani. Nu trebuie să-ți mai fie rușine.

Malone a ridicat cartea *L'Adamite* de pe masă. De data asta nu o mai ținea la distanță de el. Părea că se simte mult mai confortabil.

Un pas mic, dar simbolic.

Se uita la mine.

Am mai văzut privirea aia.

Lumina care se aprinde în momentul conștientizării.

A zâmbit, apoi a dus cartea la tejghea și a împachetat-o. Mă uitam la cât de grijulii îi erau mișcările.

Apoi a întins cartea spre mine.

— Îmi pare rău, dar e mai mult decât îmi pot permite, am spus.

— E un cadou.

— Nu pot să accept.

— De ce nu?

Apoi am realizat că avea dreptate. Trebuia să o accept.

Plata lui pentru mine.

Pentru că i-am arătat ceva ce trebuia să realizeze demult.

*

Afară, o adiere baltică plăcută se simțea în amurg. Am mers jumătate de stradă, apoi m-am oprit lângă un canal. Mi-am găsit telefonul mobil și am format numărul clientului meu. Un terapeut nu vorbește niciodată despre ceea ce se întâmplă în timpul terapiei cu un pacient.

Dar Cotton Malone nu era pacientul meu.

Cassiopeia Vitt, femeia care îl iubea, era.

I-am auzit vocea în timp ce răspundea pe același ton cald pe care îl avusese în biroul meu acum două luni. Îmi puteam imagina eleganța ei simplă.

— Tocmai am părăsit librăria lui, i-am spus.

Știa că voi fi acolo astăzi. De aceea erau și cei doi „hoți” acolo, pregătiți să facă o scenă, ca să creeze acele „circumstanțe extraordinare” care să-l facă pe Malone să lase garda jos. De aceea am și cerut în mod special să văd *L'Adamite*. În timpul celor cinci ședințe cu Cassiopeia mi-a spus despre aluziile lui Malone despre copilărie și despre timpul petrecut ca băiat de altar. Părea cel mai bun punct de pornire. Nimic nu era mai bun pentru a elibera o persoană decât ceva relevant din ceea ce arată și spune aceasta.

— I-am dat eliberarea de care avea nevoie, i-am spus. Va fi bine. Ia-o încet și ușor. Nu-l presa. Dar ușa e întredeschisă acum. Cu cineva atât de deștept ca el… o va scoate la capăt.

— Cum pot să-ți mulțumesc?

Am strâns sub braț cartea prețioasă.

— Asta-i rezolvat deja.

Și m-am pierdut în noapte.

* * *

SĂ ȘTII CĂ EȘTI VIU
Jack Reacher

Jack Reacher a auzit explozia cu două secunde înainte să vadă izbucnirea de lumină. Fără să se gândească, a alergat pe strada 65, s-a repezit la ușa din față a clădirii, a încercat mânerul, a văzut că e încuiată și a făcut un pas înapoi.

Deja lumina care emana din interiorul clădirii era strălucitoare. Căldura era palpabilă.

Bărbatul pe care-l urmărise venind aici cu o oră în urmă folosea cel puțin două nume. Ar putea fi mai multe, dar Reacher folosea numele de pe scrisoarea pe care o interceptase – Ted Carlson. El era înăuntru.

Până acum ziua lui Carlson fusese lipsită de evenimente. Nu ieșise din apartamentul lui din Hell's Kitchen până la apus. Și atunci fusese doar ca să meargă până la metrou. Reacher îl urmărise.

Când trenul a ajuns la strada 65 și Carlson a ieșit, Reacher a făcut același lucru. Păstrând o distanță sigură, și-a urmărit prada două străzi, de pe strada Lexington până la un conac de piatră de la începutul secolului aflat între Madison și Park. Carlson a sunat la sonerie. În mai puțin de un minut, a dispărut înăuntru.

Reacher a așteptat cinci minute, apoi a trecut încet pe stradă și a citit numele de pe plăcuța de alamă. *Institutul Butterfield*.

Timp de aproape o oră, Reacher s-a uitat la intrarea clădirii. Nu-i plăcea să stea pe loc, dar era o noapte plăcută de primăvară și pietonii nu-i atrăgeau prea mult atenția. Doar un tip în pantaloni de stofă și cămașă albă, care stătea pe treptele unei vile și citea o carte. Verificându-și ceasul la fiecare câteva minute, ca și cum aștepta pe cineva să vină acasă și să-l lase să intre.

Nu trebuia să depună niciun efort ca să țină sub observație intrarea institutului. Dar se uitase în jos în momentul în care bomba a explodat.

Acum Reacher trebuia să intre. Nu-și petrecuse atâta timp cu Carlson ca să-l piardă acum.

O viță de vie de grosimea brațului unui bărbat urca pe partea laterală a clădirii și se înfășura pe balustrada unui balcon mic. Singura problemă era că terasa nu mai era complet prinsă de fațadă. Zguduită de explozie, atârna într-o parte. Prea multă mișcare sau greutate o putea face să se prăbușească. Nu avea de unde să știe.

Dar nu exista altă cale.

Fără să ezite, Reacher s-a prins de viță și s-a ridicat. Înălțimea lui de aproape doi metri, avea avantajele sale, iar picioarele sale lungi au făcut ca ascensiunea de 4,5 metri să fie mai puțin dificilă. În timp ce escalada, punând atent o mână deasupra celeilalte, asculta dacă se aude sunetul mașinilor de pompieri și de poliție. Trecuseră probabil două minute de la explozie. Cineva trebuie să-i fi sunat până acum, dar nu se auzea decât zumzetul traficului înconjurător – ușor, constant și neîntrerupt.

În timp ce se prindea de marginea terasei de deasupra, Reacher a simțit cum se mișcă balconul și a auzit cum gemea din cauza greutății lui.

Și-a aruncat picioarele lungi peste margine. A simțit sticla zdrobindu-se sub tălpi când picioarele i-au aterizat pe podeaua înclinată. Ușile franțuzești erau spulberate atât de rău încât păreau o pereche de foarfece zimțate.

Dacă ar fi avut timp, Reacher și-ar fi înfășurat mâna cu cămașa înainte de a încerca ușile. În schimb, a apucat mânerul cu mâna goală și a sărit în cameră înainte ca durerea să aibă șansa să se facă simțită.

Terasa deformată din spatele lui s-a cutremurat și s-a prăbușit. Mergând înainte, încerca să vadă prin fumul gros. În peretele din sud se găsea o gaură. Fumul se încolăcea de acolo. Adulmecând aerul, nu a simțit miros de foc. Distrugere, tencuială și explozivi – dar fără flăcări. Cel puțin nu încă.

A observat ceva. O mișcare.

— E cineva aici?

— Da.

O femeie. La mică distanță.

— Continuă să vorbești ca să te pot găsi. Nu văd nimic prin fumul ăsta.

— Sunt aici.

Reacher a urmat sunetul.

— Cum te cheamă? a întrebat el.

— Morgan. Morgan Snow.

A urcat pe un morman de tencuială. Trebuia să continue să vorbească – era încă prea mult fum ca să vadă ceva.

— Ești rănită? Ești singură?

Reacher a pășit în jurul unei bucăți de scaun, pe o grămadă de cărți.

— Nu, a spus ea. Vreau să spun – da – sunt singură. Nu sunt rănită prea rău.

Reacher a dat cu mâna prin fum și a văzut o femeie întinsă pe podea.

În interiorul unei grămezi cu resturi. O canapea se prăbușise parțial deasupra ei; o grindă de lemn stătea deasupra canapelei. Peste tot erau cărți și hârtii și bucăți de tencuială. Își folosise brațele pentru a îndepărta cât mai multe resturi. În ciuda eforturilor sale, tot ce putea el vedea era fața ei. Ochii îi erau sălbatici și înspăimântați. Buzele și părul îi erau învelite în praf.

Reacher i-a văzut mâna. Și-a pus degetele pe încheietura mâinii ca să îi simtă pulsul, dar ea l-a strâns tare de mână. În atingerea ei se simțea panică și ușurare.

*

Am crezut că am halucinații. O minte aflată în circumstanțe extreme poate produce tot felul de imagini reconfortante. Am crezut că l-am inventat pe acest om. Cineva care să mă salveze. Durerea îmi tulbura capul. Fumul îmi sfâșia ochii. El era neclar în lumină.

Trebuia să fie real – l-am prins repede de mână.

— Cine ești? am întrebat.

— Numele meu e Jack Reacher. Te voi scoate de aici.

Foarte clar. Trebuia să fie real.

— De unde ai apărut? am întrebat.

— Mă plimbam pe stradă. Am auzit explozia. M-am uitat în sus. Am văzut luminile aprinse.

Era în genunchi lângă mine, îmi lua pulsul. Ochii albaștri îmi cercetau fața.

— Ce te doare? a întrebat el.

Un râs spart mi-a scăpat din gât.

— Totul.

A zâmbit. Părea că nu era obișnuit să-și miște gura așa. Mi s-a părut că zâmbea de dragul meu, ca să mă liniștească.

— Bine, hai să vedem ce putem afla. Știm că îți poți mișca brațele și capul. Ia-o încet, spune-mi ce altceva mai poți mișca?

Am încercat să mă conectez la corpul meu – să găsesc abilitățile motorii pentru a depune efort. A durat câteva secunde, dar mi s-a părut că părțile corpului răspund. Gâtul. Mâinile. Brațele. Respiră, mi-am spus. Respirația profundă poate evita panica. Respiră.

El părea că știe ce fac.

— Bravo. Respiră de câteva ori adânc. Cum ești? Poți mișca totul?

— Da. Totul pare în regulă, cu excepția… a trebuit să mă concentrez – stânga sau dreapta? Piciorului stâng, am spus. Pot să-l mișc, dar…, am cedat. Durerea mi-a făcut greață.

— Bine. Stai liniștită acum. Lasă-mă…

L-a întrerupt brusc un sunet. De parcă țipa camera. Apoi o fisură. În spatele lui Reacher, în mizeria plină de fum, am văzut căzând o bucată din tavan. Apoi zona din jurul ușii s-a surpat.

— Cum vom reuși să ieșim de aici?

Am auzit cât de tare îmi tremura vocea.

— Ești cam nerăbdătoare. Va dura puțin mai mult, dar vom ieși.

— Ce e peste mine? De ce nu mă pot mișca?

— Ești sub o canapea. Și canapeaua are tot felul de prostii deasupra. Lucruri de la etaj care cădeau prin tavan. Tavanul în sine. Ai mare noroc. Cu excepția piciorului – canapeaua a preluat greutatea.

— Trebuie să ajung la Dulcie! am spus rapid.

— Mai e cineva în clădire?

— Nu. E fiica mea. Trebuie să o sun. Asigură-te că știe că sunt bine… avem această legătură… când una dintre noi e rănită… cealaltă știe… va ști… se va îngrijora…

El a dat din cap.

— Bine, o să facem asta, dar înainte trebuie să-mi spui – mai e cineva în clădire?

— Nimeni altcineva, nu. Nina și ultimul ei pacient au plecat împreună.

— Ești sigură?

— I-am văzut plecând.

El s-a încruntat.

— Ce e? am întrebat.

— Clădirea are două ieșiri?

— Da. Una e ușa din față. Și una în spate care trece prin garajul de alături.

A dat din cap. Părea enervat. Nu știam de ce și el nu a oferit nicio explicație.

— Bine, Morgan. Hai să vedem cum te scoatem de aici.

Următoarele câteva minute a făcut mai multe încercări să mă dezgroape – dar grinzile din tavan erau prea grele pentru el.

— Se pare că nu pot să mă descurc singur. Și ca să-ți spun sincer – nu prea vreau să deranjez echilibrul acestei grămezi. Nu pot fi sigur de stabilitatea clădirii. Ar fi mai bine să stăm liniștiți. Poliția și pompierii trebuie să fie pe drum.

— Știi ce s-a întâmplat?

— Explozia?

Am dat din cap.

— Are toate semnele unei bombe.

— O bombă?

— Da. Ce e locul ăsta?

— O clinică de terapie pentru probleme sexuale, i-am spus.

— Și tu ești…

— Eu sunt terapeut pentru probleme sexuale.

N-a reacționat. Sau, dacă a făcut-o, nu s-a văzut. Să-l privesc, să încerc să-mi dau seama cine e acest străin, să-mi îndrept atenția asupra a altceva în afara durerii mele, a fost o ușurare. Analizarea oamenilor, aprecierea și ghicirea a ceea ce se întâmplă în spatele fațadei pe care o persoană o prezintă lumii este un defect profesional.

— Trebuie să o sun pe Dulcie, am spus.

— Ai un telefon? a întrebat el.

— În geantă, a spus.

S-a uitat împrejur.

— Ai vreo idee unde ar putea fi?

— Era în sertarul de la biroul meu, dar…

El nu avea un telefon? Sau nu voia să-l folosească pe al lui? Și dacă nu – de ce nu?

— Biroul e distrus. Sertarele sunt sfărâmate. Dar poliția ar trebui să apară în orice secundă.

S-a ridicat și pe mine m-a cuprins brusc panica.

— Pleci?

— Nu, Morgan. Rămân aici cu tine. Doar mă duc până la ușă să ascult dacă se aude ceva.

— Nu trebuie să stai, am spus eu cu mai mult curaj decât simțeam.

A râs. Am sesizat ironie.

— Doctore, și dacă aș vrea nu aș putea pleca. Suntem blocați.

— Dar ai intrat.

— Înainte ca balconul să se dărâme și restul tavanului să cadă și să blocheze ușa.

A găsit niște perne, le-a scuturat de praf și mi le-a adus. Cu o mână mi-a ridicat umerii, cu cealaltă mi-a pus o pernă sub cap. Probabil că am tresărit.

— Mai doare ceva?

— Nu. Mi-am mișcat piciorul.

S-a așezat pe jos lângă mine.

— Să nu mai faci asta.

Am zâmbit.

— Știu suficient de bine prin ce trec din punct de vedere clinic pentru a crede că ar fi bine pentru mine dacă ai rămâne aproape o vreme. Poate să mă ții de mână.

— Ciudat, la naiba. Tocmai te-ai autoanalizat. Faci des asta?

Mi-a luat mâna. Pielea lui era rece și uscată și puțin aspră. Degetele lui erau lungi și puternice.

Panica mea a scăzut.

— Ai idee de ce ar dori cineva să arunce în aer clădirea asta? a întrebat.

— Cel puțin o sută douăzeci de motive.

Și-a dat seama.

— Secretele pacienților.

— Sau doar lista.

— Toate cheile pentru distrugerea personală sunt în dosarele din biroul vostru.

— Cred că despre asta-i vorba.

— Știi ceva despre ultimul pacient al partenerei tale?

Am dat din cap.

— Nici măcar nu știu cine era acolo cu ea.

— Nu l-ai văzut?

— Nu fața. L-am văzut din spate, așa că știu că era bărbat… dar asta nu-i de prea mare ajutor, nu?

— Ajungem și la asta, a spus el.

— Pot să te întreb ceva?

— Bineînțeles. Tu ești psihologul. Nu e în natura ta?

— De ce cred că știi ceva despre ce s-a întâmplat aici în seara asta?

N-a spus nimic.

— Să fim serioși. Nu ești un trecător oarecare, am spus. Vreau să spun că nici măcar nu e parterul. Ce ai făcut? Ai urcat pe vița de vie? Ai intrat într-o clădire care se putea prăbuși în orice moment. Asta înseamnă că ai experiență cu dezastrele, cu scenele infracțiunilor. Și nu te-ai panicat când m-ai găsit aici. Te-ai comportat ca și când era procedura standard. În felul cuiva care a văzut lucruri mult mai grave.

Din nou n-a spus nimic.

— Toate reacțiile tale au fost profesioniste. Nimic personal cu excepția unui zâmbet care să mă calmeze.

— Ești bună, a spus el într-un final.

— Niciunul dintre noi nu e niciodată suficient de bun.

— Ce vrei să spui?

— Mă gândeam la Nina. Nu se gândea că are un client atât de disperat. Se reduce la ego. Cel mai mare dușman al unui terapeut – credem că facem o treabă atât de bună și că facem progrese, iar apoi ne explodează în față.

— Literalmente.

Podeaua era tare. Covorul meu persan antic era scump, dar nu suficient de gros ca să fie mai mult decât un tampon între coloana vertebrală, șoldurile mele și podeaua tare. Apoi am realizat că nu mai era scump. Ca și restul biroului meu, era o ruină. Nu era un lucru bun la care să mă gândesc. M-am răsucit. Prea mult. Durerea din piciorul meu urla.

— Ești bine? m-a întrebat el.

— Ai la tine vreo pilulă contra durerii?

A scuturat din cap.

— Am rămas fără. Îmi pare rău, a glumit el. Am folosit ultima morfină înainte de prânz. Câteodată e bine să fii distras.

— Ai avut multă experiență cu durerea? l-am întrebat.

— Am avut partea mea.

— Ai fost vreodată la un terapeut, domnul Reacher?

— Dacă ai de gând să îmi pui întrebări atât de personale, poți să-mi spui Jack.

— Și nu-ți plac întrebările personale?

— Nu-mi plac motivele pentru care le pun oamenii.

— Bine atunci. Fără întrebări personale. Dar ai dreptate – am nevoie de ceva să-mi distragă atenția de la durere… ce-ar fi să-mi spui o poveste.

— Nu cred că mi-a mai cerut cineva asta până acum.

M-am uitat. Nu purta verighetă.

— Deci nu ai copii?

A ridicat o sprânceană.

— Ai dreptate. E o întrebare personală. O retrag.

— Bravo. Deci ce fel de poveste vrei să auzi.

— Povestește-mi despre cea mai bună partidă de sex pe care ai avut-o.

— Doctore Snow!

S-a prefăcut șocat.

— Fă-mi pe plac. Sunt blocată sub o canapea, am dureri teribile și nu am medicamente. Nu știu ce spun. În plus, e o poveste. Nu trebuie să fie adevărată. Inventează o poveste despre cea mai bună partidă de sex pe care ai avut-o.

De afară se auzea zgomotul sirenelor răsunând în cameră.

— În sfârșit, a spus el.

Mi s-a părut că era mai ușurat de întrerupere decât de sosirea efectivă a pompierilor.

— Cât va dura să ajungă la noi? am întrebat.

— Nu știu ce e în afara acestei uși. Ar putea fi cinci minute. Ar putea fi o oră.

— Suficient pentru o poveste.

A râs, un hohot adevărat.

— Nu renunți, nu-i așa?

— Durerea nu renunță.

— Bine, o poveste. Dar nu despre mine.

— Așa spun toți.

— Te crezi deșteaptă.

— Mai deșteaptă decât crezi tu că sunt – dar nu atât de deșteaptă pe cât crezi că *ești tu*, am spus.

A zâmbit.

— Povestea? l-am provocat.

— Insistentă.

— Aș prefera morfina – dar având în vedere că nu erai pregătit…

— Bine. A fost odată ca niciodată… a început el.

— Nu trebuie să mergi așa departe.

— Vrei să auzi povestea sau o critici înainte de a o fi început?

Am scuturat din cap.

— Îmi pare rău, te rog continuă.

Și așa a făcut.

Am cunoscut o dată un polițist din armată care mi-a spus o poveste care ar putea să se potrivească. De obicei nu făcea greșeli, dar era încă tânăr și necopt și prea eroic pentru binele său. Urmărind o pistă, a nimerit în locul greșit, serios depășit numeric. Patru contra lui singur. S-a bătut decent, dar până la urmă l-au bătut măr. Și-a pierdut cunoștința. Erau destul de proști să creadă că a murit și au plecat.

O zi mai târziu, când și-a revenit, era singur în aceeași cabană uitată de Dumnezeu unde îi urmărise. O cameră rustică la poalele munților pe care foarte puțini oameni urcau când ploua. Și turna cu găleata.

Din câte își putea da seama avea nasul rupt; îi era greață, era amețit și îl durea capul – ceea ce însemna că probabil avea o contuzie gravă. Exista o chiuvetă, o toaletă. Nimic de mâncare. Niciun telefon. Niciun mod de a primi ajutor fără a ieși afară în furtună. Și știa că nu e cazul să facă asta cu vederea dublă și traume la cap.

S-a gândit că va mai sta o zi.

Următoarele douăzeci și patru de ore a dormit, până când l-a trezit o împușcătură.

A deschis ochii. În ușă stătea o femeie, cu o pușcă în mână. În timp ce încerca să-și dea seama ce se întâmplă a văzut o umbră neagră cu colțul ochiului. S-a întors. Pe fereastră a văzut un urs.

— Cine naiba ești? a întrebat ea.

— Ce naiba-i ăla?

— Un urs. Acum e rândul tău.

I-a spus numele, gradul, și că pe masa din bucătărie poate găsi portofelul cu actul de identitate. Ea l-a deschis. A verificat.

— Ce faci aici? a întrebat ea.

El i-a explicat.

N-a părut fericită. La sfârșitul poveștii, ochii ei erau plini de lacrimi. Se aștepta să-i spună că unul dintre atacatori era soțul sau prietenul ei. S-a dovedit că unul dintre ei era fratele ei.

— Locul ăsta le aparține bunicilor noștri. Nu trebuia să-l folosească, dar… a ridicat ea din umeri. Ești rănit?

— Bătut măr. Dar mulțumită ție sunt în viață și simt durerea.

— Data viitoare să închizi geamul. Urșii sunt inteligenți și flămânzi. Probabil că nu te-ai mișcat prea mult timp. Era un pui. Dar și așa te-ar fi putut schilodi rău.

— L-ai fi omorât?

— Dacă trebuia.

— Ai făcut-o vreodată?

N-a răspuns.

— De când ești aici?

— În ce zi suntem?

— Vineri.

— Sunt aici de miercuri.

— Ai avut ceva de mâncare? a întrebat ea.

— Nu.

— O să-mi aduc lucrurile din mașină. Am adus provizii.

— Și ursul?

— A plecat de mult. Și acum că facem gălăgie n-o să se apropie.

S-a întors cărând două pungi mari de pânză. Pe una a pus-o lângă pat, pe cealaltă a luat-o în zona bucătăriei și a despachetat un adevărat festin. Sandvișuri cu carne de vită pe pâine proaspătă. Chipsuri. Bere. Portocale.

Nu a putut să meargă la masă fără ajutorul ei. Furtuna din capul lui îi afecta echilibrul. Dar de îndată ce s-a așezat din nou s-a simțit mai bine. Trecuse și prin altele mai rele – în timpul antrenamentului de supraviețuire au trecut zile întregi fără să mănânce nimic cu excepția a ceea ce putea culege. Știa să se controleze. Dar, la naiba, portocala aia era o revelație. Era uimit că ceva atât de simplu putea avea un asemenea gust. Și berea.

După aceea l-a ajutat să se ducă înapoi în pat.

— Ai nevoie de ceva? l-a întrebat ea.

— Da, de fapt aș ucide pentru un duș.

— Nu avem altceva decât apă rece dintr-un butoi cu apă de ploaie.

— Nu-mi pasă că-i rece…

— Nu poți să stai singur în picioare la duș.

Nu prea era priceput la a cere ajutor.

— Poate…, s-a oprit, a zâmbit și a început să se întindă.

— Nu poți, poate că aș putea să te ajut. Am un costum de baie undeva pe-aici. Stai să-l găsesc.

Câteva minute mai târziu s-a întors purtând un costum de baie negru. Simplu și necomplicat. Care arăta toate rotunjimile. Nu era slabă. Avea genul de corp pe care femeile cred că n-ar fi trebuit să-l aibă – dar bărbații își doresc să-l aibă cât mai multe. Apoi ea l-a ajutat să-și de jos hainele.

— Pari să te pricepi la asta, a spus el.

— Nu ești primul bărbat pe care-l văd în chiloți.

— Nici nu am bănuit că sunt.

Ea și-a pus brațul în jurul taliei lui. Atingerea cărnii ei pe a lui a fost ca un șoc electric. După ultimele două zile și berea pe care nu ar fi trebuit să o bea, atingerea ei s-a dus direct în capul lui confuz... și în vintrele lui.

Reacher s-a uitat mai ales în gol în timp ce spunea povestea. Deodată s-a uitat la mine. Ca și cum mi-a măsurat reacția.

— Ca și femeia din povestea ta, nu ești primul bărbat care vorbește despre o erecție în fața mea.

— Nu, având în vedere ce meserie ai, presupun că nu.

— Ar trebui să mă simt insultată de comentariul ăsta?

— Nu, n-ar trebui.

Mi-a aruncat genul ăla de privire pe care puteam să o citesc fără ajutor.

— Faci o treabă foarte bună. Te-ai gândit vreodată să te faci scriitor? Poate ești scriitor? Nici măcar nu știu ce faci.

A ignorat întrebarea.

— Unde am rămas?

— Ea l-a luat pe el… Am avut grijă să spun „pe el”, nu „pe tine”. L-a dus afară la duș.

Reacher a aprobat din cap.

A fost cea mai nebună noapte. Apa rece de la duș se amesteca cu ploaia caldă de vară. Săpun cu miros de lămâie. A folosit peretele pentru a se sprijini și a încercat să se săpunească singur.

— Arăți de parcă ți-e greu. Pot să te ajut? a întrebat ea.

I-a întins săpunul.

L-a luat, s-a săpunit pe mâini și apoi l-a spălat. De parcă ar fi fost un bebeluș, cu mâini blânde și o atingere ușoară, încercând să nu pună nicio presiune asupra vânătăilor negre și albastre care-i decorau corpul. A închis ochii și a simțit mirosul scândurilor de cedru, a săpunului și a părului ei în timp ce mâinile ei se deplasau pe el.

Ea n-a spus o vorbă. Doar l-a spălat.

Odată ce mizeria a dispărut, a oprit apa, l-a învelit într-un prosop mare și l-a ajutat să se întoarcă înăuntru unde l-a uscat.

— Stai pe scaun până aduc niște așternuturi curate, a spus ea când a terminat.

S-a întors purtând un tricou prea mare. Mișcându-se eficient, a schimbat așternuturile, trăgând, atingând și întinzând. Chiar când termina, a observat ceva pe podea. Aplecându-se, a luat obiectul. Strălucea în lumină.

— Ce-i aia? a întrebat el.

— Un cartuș gol, a spus ea și l-a băgat în buzunar.

Apoi l-a ajutat să se pună înapoi în pat.

— Ar trebui să dormi acum. Dimineață o să te duc la un spital la câteva orașe de aici – doar ca să fiu sigură că ești bine.

— Nu trebuie să te deranjezi așa de mult. Dacă poți să mă duci până la o stație de autobuz mă voi întoarce la bază. Pot să mă verifice acolo.

— Vorbim despre asta dimineață, a spus ea.

El s-a întins.

Ea a stins lumina.

După câteva minute, ochii i s-au obișnuit cu întunericul și a văzut-o stând pe marginea canapelei și ștergându-și părul.

Când a terminat, s-a ridicat și a mers către pat.

— Dă-te mai încolo, soldat – e un singur pat aici și sunt prea bătrână ca să dorm pe canapeaua aia plină de noduri. Era bună pentru weekenduri când eram copil… dar…

— Nu mai ești copil?

I-a făcut loc. Apoi a adormit mirosindu-i săpunul de lămâie.

Nu l-a lăsat să doarmă prea mult. De data asta, în locul sunetului unei împușcături, l-a trezit frecându-l cu mâinile.

Înainte să poată spune ceva, i-a pus degetul la buze și i-a șoptit:

— Întotdeauna am vrut să-i fac asta unui bărbat – să-l prind în cursă și apoi să profit de el. O dată să fiu și eu tipul. Așa că din moment ce ești practic neputincios și nu ai de ales, o să-mi fac visul să devină realitate.

A fost o oră de tortură nebună. Nu putea să preia controlul – nu putea prelua conducerea – de fiecare dată când încerca să ridice capul amețeala punea stăpânire pe el. Așa că a făcut ceva ce nu a făcut niciodată. S-a supus. Și după primele câteva minute nu i-a mai păsat. A stat întins pe spate și a lăsat-o să facă ce voia ea.

Fiecare mișcare pe care o făcea ea, el o simțea intensificat. Părul ei pe pieptul lui era ca un curent electric. Degetele ei erau electrificate. Limba ei lăsa urme fierbinți. Lua foc pe dinăuntru. Ea controla ritmul pentru el. Nu îl lăsa să o grăbească sau să o încetinească.

Era de parcă nimic de felul ăsta nu i se mai întâmplase înainte. Era deschis. Tot. Doar de acea dată. Doar cu ea.

Și după ultimul moment critic, se gândea că s-ar mai lăsa bătut o dată pentru încă o noapte ca aia.

Dimineață l-a dus la bază. L-au dus la infirmerie și i-au făcut o mulțime de teste. Când au terminat și l-au dus în camera lui, ea plecase. Pe noptieră îl aștepta un plic.

Înăuntru era cartușul pe care l-a folosit ca să sperie ursul și două propoziții mâzgălite cu cerneală albastră.

„Să ai nevoie de cineva nu te face slab, te face să simți. Și când simți știi că ești viu.”

Până când a terminat, poliția și pompierii au hotărât că nu mai e pericol de incendiu în clădire. Au făcut o potecă și m-au dus pe scări la o ambulanță care aștepta. Unul din asistenții de la ambulanță a sunat-o pe Dulcie pentru mine și i-a spus că sunt bine.

Jack Reacher a mers cu mine la spital. Piciorul meu era rupt. Oasele erau strivite și am avut nevoie de operație. Până când mi-am revenit din operație el plecase, dar Nina – mentorul meu și nașa fiicei mele – era acolo. Ca și Dulcie.

Nu a fost o procedură complicată și eram bine. În ghips și echipată cu un baston, m-au lăsat să plec acasă în seara aceea.

Institutul Butterfield nu era la fel de bine. Structura clădirii a fost atât de afectată încât a trebuit să fie demolată. Dacă Nina voia să-l reconstruiască, ar fi existat bani de la asigurare, dar nu era sigură că își dorește asta.

Poate că era timpul să fac ceva pe cont propriu. Clinica Snow. Îmi plăcea cum sună. Era ceva la care să mă gândesc.

Poliția nu l-a găsit pe cel care a pus bomba. Se pare că pacientul Ninei a folosit un nume fals.

*

Plicul a sosit în poștă la o săptămână după incident. Fără adresa expeditorului. Trei ștampile. Destul de voluminos. Înăuntru era o bucată de hârtie înfășurată în jurul unui cartuș folosit.

Dacă mai aveam vreun dubiu că Jack Reacher mi-a spus o poveste despre el însuși, cele douăzeci de cuvinte scrise pe foaie au spulberat toate îndoielile. A recunoscut ceva din mine în el însuși. Și a transmis un mesaj pe care s-ar putea ca el să nu-l fi ascultat niciodată - dar unul pe care eu speram că aș putea să-l ascult.

Să ai nevoie de cineva nu te face slab, te face să simți. Și când simți știi că ești viu.

END GAME

*Sfârşitul Jocului! Aici şi acum se încheie o aventură, care pentru voi, dragi prieteni, s-a intitulat **Foileton-Tracia Magazin** şi mai apoi **Foileton-VP Magazin**, o revistă făcută cu entuziasm de cititori şi pentru cititori.*

*Aventura a început, ca un experiment, pe forumul **România-Inedit** în anul 2011 la propunerea prietenului nostru Adi de Tracia. În 2011 au apărut **8** numere, după care a urmat o vacanţă prelungită.*

*În decembrie 2013 revista şi-a reluat apariţia, cu noi colaboratori, sub forma unui număr „**Special**" de Crăciun. Din februarie 2014 şi până acum, au apărut un total de 60 de numere publicate pe parcursul a 10 ani. Echipa **VP Magazin** a avut o componenţă destul de redusă, cu puţini colaboratori - din păcate - şi a fost necesar un adevărat tur de forţă ca să se menţină un ritm constant de apariţie.*

Dacă la început au fost un număr însemnat de texte preluate, de la reapariţia revistei în 2014 cea mai mare parte a materialelor a constat din traduceri originale ale membrilor echipei.

În pagini speciale „de autor", am publicat, cu acordul lor, textele unor scriitori contemporani de science-fiction. Ne-au onorat cu prezenţa scriitorii Sergiu Someşan, Rodica Bretin, Florin Purlucă, Miloş Dumbraci, Luminiţa Dobrea, Paul Dimulescu, Alexandru Lamba, George Sauciuc.

Secţiuni de genul „Aripi", „Foileton interbelic", „Westernul de altădată", „România Pitorească", „Pro-Arte", „Expediţii şi exploratori", „B.D" au avut partea lor de contribuţie la diversitatea conţinutului revistei.

Mulţumesc pe această cale echipei de traducători ai revistei, care cu un efort extraordinar ne-au dăruit texte inedite: Uncris, StefiTodo, Constantinis, Sorin Panait, Dewlight, Emil, Adi de Tracia.

Dragi prieteni, vă mulţumesc pentru că ne-aţi fost aproape!

Cu stimă,

Idbmax.